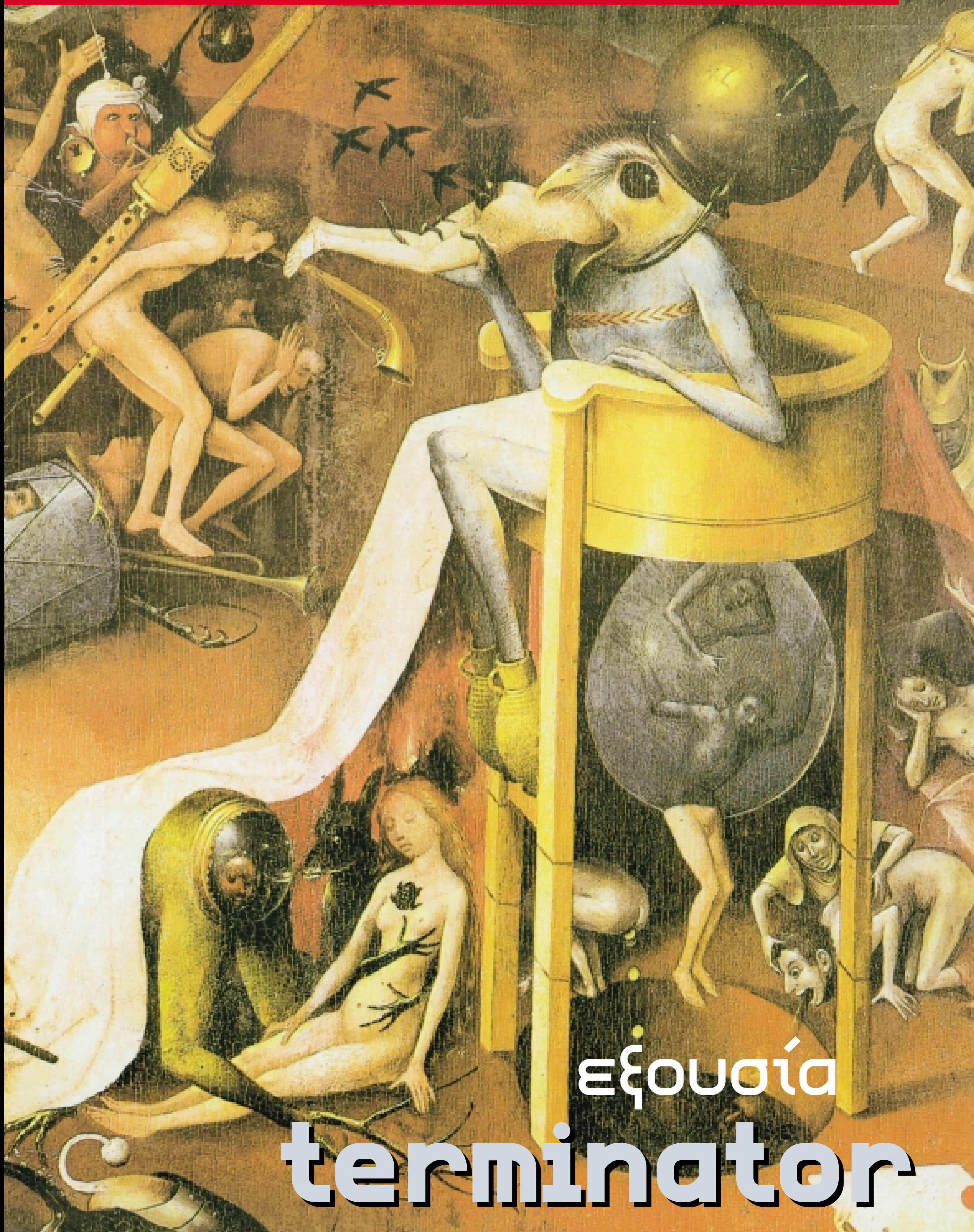
20

ΓΕΝΑΡΗΣ 2006

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

BABYΛΩNIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

της σύνταξης...

No human’ s land

«…Η παγκόσμια διάδοση του σύγχρονου τρόπου ζωής απελευθέρωσε και έθεσε σε κίνηση τεράστιους και συνεχώς αυξανόμενους αριθμούς ανθρώπινων όντων που στερούνται μέχρι σήμερα επαρκείς πόρους και εισοδήματα για την επιβίωσή τους, τόσο με τη βιολογική όσο και με την κοινωνική/πολιτισμική έννοια…
…Η παγκοσμιοποίηση είναι η αποδοτικότερη και η πιο ανεξέλεγκτη ‘γραμμή παραγωγής’ ανθρώπινων απορριμάτων ή απόβλητων ανθρώπων. Θέτει ένα παλιό πρόβλημα σε νέες βάσεις, προσδίδοντάς του νέο νόημα και ανάγοντας την αντιμετώπισή του σε επείγουσα ανάγκη χωρίς προηγούμενο…»

Zygmunt Bauman *«Οι απόβλητοι της νεοτερικότητας»* εκδ. Κατάρτι

Ο καρκίνος της «οικονομικής ανάπτυξης», του καταστροφικότερου για τη γη «θαύματος», έστελνε τους απόβλητους μακριά, είτε σε εξορίες είτε σε φυλακές σε άλλα μέρη του πλανήτη, είτε στις αποικίες. Σήμερα, δεν μπορεί να τους στείλει πουθενά, αντίθετα, οι «απόβλητοι» αυτών των πάλαι ποτέ «εξοριών» έρχονται στις «οικονομικά αναπτυγμένες» μητροπόλεις, αναζητώντας αντίστοιχη προοπτική. Δεν υπάρχει πια χώρος για να προχωρήσει η εξουσία στην κοινωνική αποσυμπίεση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Γι’ αυτό και τα όρια ανάμεσα στους κόσμους γίνονται ολοένα και πιο στεγανά, υψώνονται, κλείνουν, γίνονται φρούρια με τίμημα το θάνατο για όποιους προσπαθούν να μπουν απρόσκλητοι. Και δεν υπάρχουν πια προσκεκλημένοι!

Οι πιο ισχυρές τεχνοεπιστήμες του 21ου αιώνα, η ρομποτική, η γενετική και η νανοτεχνολογία, εισάγουν μια απειλή τεράστια, ανεξέλεγκτη και διαφορετική σε σχέση με τις τεχνολογίες που προηγήθηκαν. Ο φυσικός κόσμος έχει μπει στη διαδικασία εξαφάνισής του.

Ας εξηγήσουν τα γονίδια τη θρασυδειλία και την ψευτομαγκιά αυτών που προσφέρουν γη και υδωρ στον κάθε κοιλαρά εγγλέζο μεθύστακα τουρίστα στην Κρήτη, αλλά το κτήνος μέσα τους τσακίζει κάθε αλβανό μετανάστη που θα βρεθεί μπροστά τους. Ή μήπως είναι η γνωστή τεστοστερόνη του γένους που ξέρει να στρέφει επιλεκτικά την επιθετικότητά της;

Ανίκανη μέσα στην παθητικότητά της η ανθρωπότητα προχωρά στα τυφλά. Κι όμως έχει ζήσει και στιγμές ύψους, αλληλεγγύης, γενναιότητας. Τα ιστορικά ερωτήματα κι οι αγωνίες είναι πάντα εδώ.

Εδώ κι η σκοτεινή κι η φωτεινή πλευρά. Οι αγώνες του μέλλοντος θα κριθούν από τη μεταξύ τους μάχη.

Ζητάμε συγγνώμη από τους συνδρομητές για την μεγάλη καθυστέρηση με την οποία παρέλαβαν το τεύχος του Δεκέμβρη (#19). Είναι γνωστό τί γίνεται στα ελληνικά ταχυδρομεία την περίοδο των γιορτών, αν και δεν φανταζόμαστε ότι πρόκειται για τόσο μεγάλη καθυστέρηση (οι περισσότεροι συνδρομητές την παρέλαβαν τις πρώτες μέρες του Γενάρη ενώ είχε σταλεί τις πρώτες μέρες του Δεκέμβρη!). Είναι μερικά πράγματα που είναι πέρα από τις δυνάμεις μας κι ελπίζουμε πως δεν θα ξανασυμβεί!

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 20
Ιανουάριος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Το Γκουαντανάμο

Κυρίες και κύριοι είναι λοιπόν κάτι παραπάνω από εμφανές ότι η ανθρωπότητα κινείται στην σταθερή τροχιά της γραμμικής προόδου. Όσοι αμφισβήτησαν αυτό το απλό δόγμα οφείλουν μια ταπεινή συγνώμη στους διανοητές εκείνους που διαμόρφωσαν την πολιτική σκέψη του καιρού μας. Ναι, σύντροφοι, δεν είναι κακό να παραδεχθείτε ότι ο Μαρξ είχε δίκιο. Ρίχτε μια ματιά γύρω σας.

Τριακόσια εκατομμύρια παιδιά δουλεύουν υπό άθλιες συνθήκες. Ορυχεία, εργοστάσια, χημικές βιομηχανίες είναι προσφιλείς χώροι άθλησης επί 12ωρο για τα πλάσματα αυτά που κατοικούν στις τίγρεις της παγκόσμιας οικονομίας. Βεβαίως η συμβολή τους είναι καταλυτική στο όργιο της κατανάλωσης τις άγιες μέρες που προηγήθηκαν. Για να μπορέσει μάλιστα η ειρωνεία να λάβει μυθιστορηματικές διαστάσεις, η κύρια παραγωγή αυτών των παιδιών, ιδίως στην Κίνα, είναι τα παιχνίδια!!! Να τονίσουμε ότι η αναφορά μας εξαιρεί σαφώς τα 11 εκατομμύρια παιδιά που κάθε χρόνο αφήνουν τον μάταιο τούτο κόσμο από πείνα, αρρώστια και λοιπές στερήσεις. Η συνεισφορά τους στην διατήρηση της πληθυσμιακής ισορροπίας είναι παροιμιώδης. Οι λέξεις έχουν έτσι κι αλλιώς ένα διττό νόημα με σοβαρές ιδεολογικές προεκτάσεις, καθώς είναι φανερό ότι ο πλήρης έλεγχος των ορισμών και των νοημάτων είναι η αφετηρία για τον έλεγχο των σωμάτων και των ροών. Έτσι η λέξη ανάπτυξη έχει προσλάβει μια θετική νοηματοδότηση καθώς οικονομία και πολιτική έχουν ταυτιστεί πλήρως, αφαιρώντας οριστικά από τον άνθρωπο ακόμα και την φαινομενικά απόρθητη ερμηνεία του ως υποκειμένου. Καθώς το κέρδος δεν έχει, και δεν πρέπει να έχει ηθική, αυτή προσλαμβάνει την αρχέγονη σημασία της. Είναι μηχανισμός επιβολής.

Να ξεκαθαρίσουμε ότι γνωρίζουμε πως υπάρχει σοβαρός αντίλογος που παραβάλλει την αυθαιρεσία των κρατών που βρίσκονται σε διαδικασία ανάπτυξης με την έλλειψη δημοκρατικών διαδικασιών και

Έτσι η λέξη ανάπτυξη έχει προσλάβει μια θετική νοηματοδότηση καθώς οικονομία και πολιτική έχουν ταυτιστεί πλήρως, αφαιρώντας οριστικά από τον άνθρωπο ακόμα και την φαινομενικά απόρθητη ερμηνεία του ως υποκειμένου. Καθώς το κέρδος δεν έχει, και δεν πρέπει να έχει ηθική, αυτή προσλαμβάνει την αρχέγονη σημασία της. Είναι μηχανισμός επιβολής.

δικαιολογεί στη βάση αυτή, με μισή καρδιά είναι η αλήθεια, τον ιεραποστολικό πόλεμο. Εδώ το δίκιο είναι βουνό! Μάλιστα προς επίρρωση αυτού έσπευσε το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο να ψηφίσει με συντριπτική πλειοψηφία την παρακολούθηση ΟΛΩΝ των συνδιαλέξεων, όλων των μορφών για όλους μας. Το μέτρο είναι αντιγραφή του πρώτου διοικητικού μέτρου που έλαβε η εκλεγμένη κυβέρνηση του Χίτλερ το 1933, έχοντας βεβαίως αφομοιώσει τα απίστευτα τεχνολογικά επιτεύγματα του ανθρώπινου είδους. Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν τελευταία κάποιες αδιόρατες σκιές στο βασίλειο των δυτικών δημοκρατιών.

Σοκαρισμένη εμφανίζεται η κοινή γνώμη τής Ευρώπης από την αποκάλυψη ότι στο έδαφος κάποιων ανατολικών κρατών λειτουργούν

βαρβαρισμοί

Απεργίες με κέρδος!

Στις 20-12-05 κατέβηκαν σε απεργία οι 34.000 εργαζόμενοι στο σύστημα μέσων μαζικής μεταφοράς στη Ν. Υόρκη. Ηταν η πρώτη απεργία εδώ και 25 χρόνια στο συγκοινωνιακό δίκτυο, με αίτημα την υπογραφή νέας σύμβασης εργασίας, την μη παράταση του χρόνου συνταξιοδότησης και τη μη επιβολή της παρακράτησης 6% επί του μισθού τους για τη χρηματοδότηση του ταμείου σύνταξης. Η πολιτειακή νομοθεσία στη Νέα Υόρκη απαγορεύει το δικαίωμα της απεργίας στους εργαζομένους στον δημόσιο τομέα. Η απεργία παρατάθηκε για τρεις μέρες, αλλά οι εργαζόμενοι, που είχαν αποχωρήσει από τις διαπραγματεύσεις με την κρατική υπηρεσία συγκοινωνιών, αναγκάστηκαν να σταματήσουν την τέταρτη μέρα γιατί δικαστήριο του Μπρούκλιν επέβαλε πρόστιμο ενός εκατομμυρίου δολλαρίων την ημέρα στο συνδικαλιστικό όργανο των εργαζόμενων, ενώ απείλησε και τη φυλάκιση των προέδρων των συνδικάτων. Βρέθηκε ο μαγικός τρόπος για το χτύπημα των απεργιών! Κέρδος, κερδος, κέρδος!

Α.Γ.

Απ' τα ψηλά στα χαμηλά κι απ' τα πολλά στα λίγα...

...ο Σάκης Κεχαγιόγλου. Δικηγόρος πολιτικής αγωγής στην 1η δίκη της 17 Νοέμβρη, σε δικαστήριο και κανάλια μιλούσε για τρομοκράτες, δολοφόνους, εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου, ενώ άφηνε ελεύθερους μεγαλεμπόρους ναρκωτικών. Δεν είναι μόνος στο θέατρο του παραλόγου: ο Ταουξής, δικηγόρος πολιτικής αγωγής στην ίδια δίκη. Ενοχολογούσε για την Α. Σωτηροπούλου, ενώ ανέλαβε τον...Γιοσάκη! Η ανακρίτρια Κουτέρη, που με τα λεφτά του Γιοσάκη έκανε εκδρομές για να προσκυνήσει την ενθρόνιση του πατριάρχη, ενώ κρίνει προφυλακιστέους τους **3** (Καλαϊτζίδη, Καρασαρίνη, Ασπιώτη). "*Καλή υπομονή & καλό παράδεισο*".

Α.Φ.

ήταν η αρχή...

Ο έλεγχος της πολυπλοκότητας της ζωής στις μητροπόλεις και η ανάγκη που έχει ο μηχανισμός της αγοράς για ομογενοποιητικούς μηχανισμούς οδηγούν σε έναν δημοκρατικό ολοκληρωτισμό. Δικαιώνεται ο Φουκώ ο οποίος είπε ότι «ο νεωτερικός άνθρωπος είναι ένα ζώο στην πολιτική τού οποίου η ζωή του ως έμβιου όντος καθίσταται αντικείμενο διερώτησης».

μυστικές φυλακές της CIA. Η απαγωγή 28 Πακιστανών από άγγλους πράκτορες στο κέντρο της Αθήνας απασχόλησε το ελληνικό κοινοβούλιο, η δε ανάμειξη των εδώ αρχών είναι κάτι παραπάνω από εμφανής . Ύποπτες πτήσεις σε διάφορα αεροδρόμια της Ευρώπης που μετέφεραν απαχθέντες πολίτες αραβικών χωρών μπαίνουν τώρα στο μικροσκόπιο επιτροπών. Η υποκρισία περίσσεψε! Έχει γίνει γνωστό ότι στο Παρίσι λειτουργεί μια κοινή διεύθυνση των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, της Γαλλίας, της Γερμανίας και πάει λέγοντας. Ποιους σκοπούς εξυπηρετεί η εν λόγω διεύθυνση; Μα τη συλλογή και ανταλλαγή πληροφοριών για πρόσωπα στόχους απαγωγής!!! Άλλωστε, υπάρχει μυστική συμφωνία Ευρώπης-ΗΠΑ από τη σύνοδο κορυφής στη Θεσσαλονίκη για την συνεργασία των κυβερνήσεων στην μεταφορά των απαχθέντων από την σπείρα της CIA.

Αμπού Γκράιμπ, Γκουαντανάμο, μυστικές φυλακές της CIA όλα αυτά πλαισιώνονται από εφιαλτικούς τρομονόμους μεσαιωνικής κοπής. Οι τρομονόμοι που έχουν ψηφιστεί σε όλη την Ευρώπη καταργούν το κριτήριο της αθωότητας ακριβώς στην βάση της νέας ενοχικής εποχής. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως της Ισπανίας, εκτός από την απαγόρευση επικοινωνίας με τον δικηγόρο του, ο κρατούμενος απαγορεύεται να συνομιλήσει και με προσωπικό του γιατρό κάτι που καθιστά σαφή την πρόθεση διεξαγωγής βασανιστηρίων. Ο θάνατος το καλοκαίρι του Βραζιλιάνου Μενέντεζ από τα πυρά της αστυνομίας του Λονδίνου κατέδειξε ότι η ίδια η αξία της ζωής επαναδιατυπώνεται. Με βάση τον ορισμό της Αρέντ ότι στην ουσία τα ολοκληρωτικά καθεστώτα αποτελούν μια άμεσα πραγματοποιημένη απόπειρα ολικής κυριαρχίας του ανθρώπου, είναι φανερό ότι ολόκληρη η Δύση διολισθαίνει προς την πλήρη εφαρμογή του ορισμού. Ο έλεγχος της πολυπλοκότητας της ζωής στις μητροπόλεις και η ανάγκη που έχει ο μηχανισμός της αγοράς για ομογενοποιητικούς μηχανισμούς οδηγούν σε έναν δημοκρατικό ολοκληρωτισμό. Δικαιώνεται ο Φουκώ ο οποίος είπε ότι «ο νεωτερικός άνθρωπος είναι ένα ζώο στην πολιτική τού οποίου η ζωή του ως έμβιου όντος καθίσταται αντικείμενο διερώτησης».

Καθώς το σύνολο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων εντάσσεται στη σφαίρα του εμπορίου, καθώς διαρρηγνύονται όλοι οι συνεκτικοί δεσμοί, η ταυτότητα ρευστοποιείται εκ νέου. Η κυριαρχία προτάσσει την ασφάλεια ως μηχανισμό επιβολής τής νέας συναίνεσης που έχει τόση ανάγκη. Το σύστημα εσωτερικοποιεί μέσω της απαγόρευσης ό,τι το υπερβαίνει. Καταργεί το έξω και μεταβάλλει την κατάσταση εξαίρεσης σε κανόνα. Στη σημερινή εποχή όλες οι κοινωνίες, όλες οι κουλτούρες έχουν περιέλθει σε μια κρίση νομιμότητας από τον μεγαμηχανισμό εξίσωσης της αγοράς. Η μάχη επεκτείνεται και στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών όπως έδειξε η εξέγερση των προαστίων του Παρισιού. Το δίκαιο της αστυνομίας εδραιώνει τη νέα ενοχική εποχή μετατρέποντας την αντίσταση σε ποινικό αδίκημα. Ο πόλεμος εναντίον της τρομοκρατίας είναι πόλεμος ελέγχου της σκέψης (εδώ να επισημάνουμε την αποκάλυψη των Τάιμς της Νέας Υόρκης ότι το F.B.I. από το 2002 ελέγχει τα βιβλία που δανείζονται οι Αμερικανοί), αποβολής της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών και επιβολής της παθητικότητας ως θεσμού.

Σε αυτό το ζοφερό περιβάλλον η Αριστερά βρίσκεται ακόμα εγκλωβισμένη στην ίδια την ιδεολογική της συγκρότηση που δεν αμφισβήτησε ποτέ το ιδεολόγημα της προόδου, την ηθική της αποτελεσματικότητας. Διερωτάται πώς μπορεί να συγκροτήσει μια νέα εξουσιαστική πρόταση, τη στιγμή που οι δομές της έχουν μείνει ανέπαφες από την κοσμογονική ήττα του προηγούμενου αιώνα. Αφουγκράζεται ακόμα πρωτοπορείες, μεσσιανικές λύσεις στη βάση της ιδεολογικής της σιγουριάς. Έτσι, τη στιγμή που η λέξη δικαίωμα μοιάζει με ανέκδοτο, αδυνατεί να προχωρήσει στη μόνη δυνατότητα που έχει μείνει για την συγκρότηση κοινωνικής αντιπολίτευσης, που δεν είναι άλλη από την χωρίς προαπαιτούμενα δημιουργία κινηματικών χώρων ρήξης, αλληλεγγύης. Η διάχυτη οργή για να βρει τον δρόμο της πρέπει να αμφισβητήσει την ίδια τη δυνατότητα της εξουσίας να εκφράζεται. Μόνη απάντηση η δημιουργία συνθηκών ρήξης, η επανατοποθέτηση της έννοιας της κοινωνικής σύγκρουσης στη βάση των κοινωνικών διεργασιών και η χωρίς όρους εναντίωση σε κάθε λογής κόπιες των τρομονόμων. Όπως έδειξαν και τα γαλλικά προάστια δεν υπάρχει μια φωνή, μια λογική, μια ηθική, η σιωπή δεν θα γίνει νόμος.

Φιλήμονας Πατσάκης

Ξεχάσατε τη γρίππη;

Στις 7-12-05 πέθανε στην Κίνα ένα δωδεκάχρονο κορίτσι από τη γρίππη των πτηνών. Προβληματίζονται πώς και συνέβη ενώ στην επαρχία αυτή της Κίνας δεν είχαν παρουσιαστεί κρούσματα. Η πληροφορία εξακολουθεί ν' αποτελεί καλά κρυμμένο θησαυρό για την κινεζική εξουσία!
Στις 9-12-05 ένα πεντάχρονο αγόρι στην Ταϊλάνδη πέθανε από την ίδια αιτία. Αξιωματούχος δήλωσε πως το παιδί πέθανε γιατί δεν πήρε τη σωστή θεραπεία.
Ομως στις 22-12-05 πέθαναν από την ίδια γρίππη δύο κορίτσια στο Βιετνάμ, και οι ειδικοί δήλωσαν πως αυτό είναι πολύ ανησυχητικό καθώς τα δύο κορίτσια είχαν κάνει θεραπεία με το γνωστό σκεύασμα Tamiflu (βλ. οπισθόφυλλο «Β» #18) έγκαιρα και επιθετικά.
Στο γιγάντιο εργαστήρι της γης οι φαρμασκευτικές εταιρίες δοκιμάζουν στα δισεκατομμύρια πειραματόζωά τους τα παρασκευάσματά τους, μέχρι ν' αποδώσουν το αναμενόμενο κέρδος κι ακόμα περισσότερο, οπότε και μπορούν να τα αποσύρουν για να παρουσιάσουν τα επόμενα προς έρευνα «φάρμακα»!
Οι κομπογιαννίτες «γιατροί» του Φαρ Ουέστ με τα σιρόπια τους, αποτελούν γραφικές φιγούρες μπροστά στους κολοσσούς απατεώνες του σήμερα.
Αλλά η Κίνα και οι χώρες της Ινδοκίνας είναι ακόμα τόσο μακριά...

Α.Κ.

Ξεκίνησε (σε περίοδο δοκιμαστικής λειτουργίας) η ηλεκτρονική έκδοση της «Β».
Στο site **www.babylonmedia.gr** θα υπάρχει άμεση ενημέρωση για ζητήματα που η μηνιαία περιοδικότητα της εφημερίδας δεν μπορεί να καλύψει. Επίσης θα υπάρχουν παλαιότερα τεύχη της «Β» σε μορφή pdf, σημαντικά άρθρα και αναλύσεις. Επισκεφθείτε τη δοκιμαστική ιστοσελίδα και στείλτε μας τις προτάσεις και την κριτική σας!

Η πολιτική του τρόμου ή ο τρόμος της πολιτικής

Αποφασίζομεν και διατάσσομεν

Παρότι στις ανώτερες βαθμίδες της ιεραρχίας του κράτους ένα ιδιαίτερα μεγάλο και αυξανόμενο ποσοστό οικονομικής εξουσίας συγχωνεύεται και διαπλέκεται με την πολιτική εξουσία, η προσπάθεια αυτονόμησης των νέων κυβερνητικών- τεχνογραφειοκρατικών κέντρων εκμετάλλευσης και συμφερόντων, έχει σαν συνέπεια την επιτάχυνση της πολιτικής μετάλλαξης του μεταπολιτευτικού συστήματος. Αυτή βασίζεται κυρίως στα γενικευμένα οικονομικά σκάνδαλα, στα κομματικά ξεκαθαρίσματα λογαριασμών, στις νεοαποικιοκρατικού τύπου πιέσεις-εντολές της Ε.Ε. και του Αγγλοαμερικανικού άξονα, στον προληπτικό έλεγχο-καταστολή- ποινικοποίηση του εσωτερικού εχθρού της κοινωνικοπολιτικής και διεκδικητικής ανυπακοής.

Σαν συνέπεια των παραπάνω είναι οι μεταλλάξεις του συστήματος να γίνονται και μεταλλάξεις της κοινωνίας, το κόστος των οποίων το επωμίζονται πρώτα και κύρια οι εργαζόμενοι, η νεολαία και οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, και με αποτέλεσμα οι εκμεταλλευτές να γίνονται οι διαχειριστές του και οι διαχειριστές το αντίστροφο, εκτοπίζοντας τους παραδοσιακούς εκπροσώπους της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Τα «νέα αφεντικά» των laptops, του «λευκού μητρώου» και του «πρότερου έντιμου βίου» είναι αυτά που ευθύνονται για την άγρια καπιταλιστική επέλαση και τον πολιτικό αυταρχισμό σε όλο το φάσμα της κοινωνίας

Με την ευελιξία της αγοράς εργασίας, την επέκταση των νέων μορφών απασχόλησης (μερική απασχόληση, σύμβαση ορισμένου χρόνου ή έργου κλπ), το ελαστικό οκτάωρο, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, μειώνουν ακόμα περισσότερο το άμεσο και έμμεσο κόστος εργασίας. Γιατί επιτρέπουν στους εργοδότες να επιβάλλουν την εργασιακή πειθαρχία και ειρήνη με τη χρήση του όπλου της απόλυσης, την καθήλωση των μισθών και τον ανταγωνισμό των εργαζομένων για τις υπάρχουσες θέσεις εργασίας.

Ο προϋπολογισμός των μειωμένων κοινωνικών παροχών, η εισοδηματική πολιτική των μη αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις, η άρση της μονιμότητας για τους νεοεισερχόμενους στις ΔΕΚΟ που θα συνοδεύεται από συλλογικές συμβάσεις ιδιωτικού τομέα, η επιμήκυνση του ωραρίου στον ιδιωτικό τομέα με απλήρωτες υπερωρίες, η ακρίβεια, η ανεργία, ο πολιτικός αυταρχισμός και η κρατική τρομοκρατία, εντείνουν τον κοινωνικό πόλεμο που κήρυξε η κυβέρνηση στους εργαζόμενους και στην κοινωνία. Ο κυνισμός με τον οποίο αντιμετωπίζει η κυβέρνηση τους εργαζόμενους και τους άνεργους φτάνει στο ζενίθ του με την αναγωγή του ανθρώπου σε απλό αριθμό, σε στατιστικό στοιχείο-συντελεστή των διακυμάνσεων των δημιουργικών ικανοτήτων του ανθρώπου, οι οποίες στην εποχή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού χειραγωγούνται ως εμπόρευμα - πράγμα στον βωμό της κερδοφορίας των αφεντικών. Πρόκειται ίσως για το έσχατο σημείο αλλοτρίωσης του ανθρώπου στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία.

Παράλληλα επεκτείνεται και εντείνεται ο πολιτικός αυταρχισμός και η κρατική τρομοκρατία ώστε να περιοριστεί ο κοινωνικοπολιτικός αντίλογος στον αγοραίο κρατισμό. Οι ντόπιοι ασφαλιτοχαφιέδες παρακολουθούν γραφεία, συζητήσεις και εκδηλώσεις πολιτικών και συνδικαλιστικών χώρων. Τα τάγματα των ΜΑΤ εισβάλλουν σε γραφεία πολιτικών οργανώσεων, σε καφετέριες και στέκια.

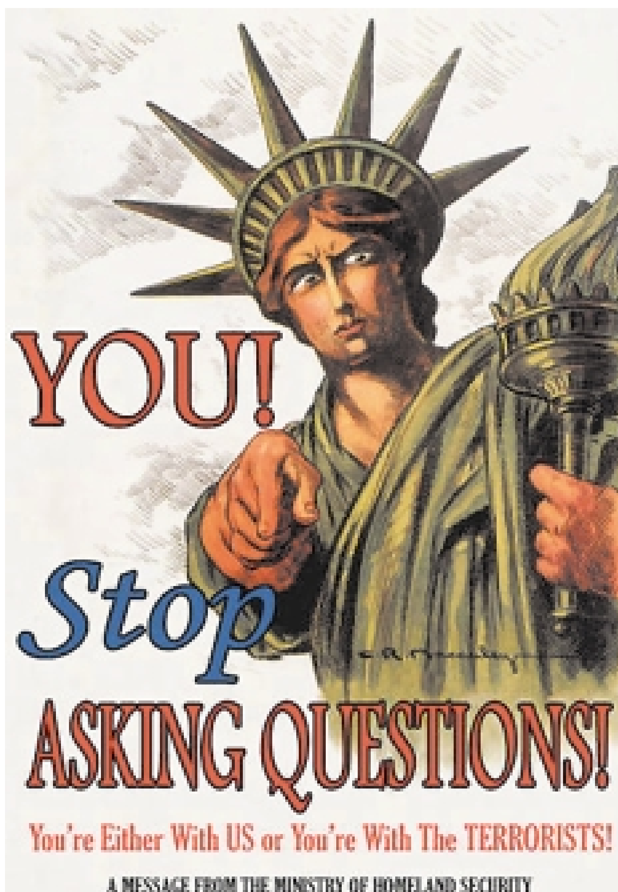
Ενώ η CIA με την ανοχή της ελληνικής κυβέρνησης απαγάγει και ανακρίνει μαζικά Πακιστανούς και Αφρικανούς μετανάστες, ο Αμερικανός πρέσβης σε συνάντησή του με τον πρωθυπουργό απαιτεί περισσότερες διευκολύνσεις του αυτοκρατορικού στόλου από ελληνικά λιμάνια, επίσπευση των ενεργειών για την αγορά των F16, συλλήψεις «υπόπτων» για να δέσουν τα κατά φαντασία τρομοσενάρια της αντιτρομοκρατικής και των αγγλοαμερικανικών μυστικών υπηρεσιών.

Ταυτόχρονα επεκτείνεται το ευρωφακέλωμα με τον έλεγχο, την καταγραφή και την αρχειοθέτηση των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και του Ίντερνετ και θωρακίζεται το καθεστώς με διαβατήρια ψηφιακής φωτογραφίας και μικροτσίπ βιομετρικών-προσωπικών στοιχείων-δεδομένων.

Ο πρωθυπουργός στην παρούσα φάση για να αποφύγει τους εσωτερικούς κραδασμούς της κυβέρνησης και τη λαϊκή δυσαρέσκεια από την εφαρμοζόμενη κοινωνικο οικονομική πολιτική, επιχειρεί τον ιδεολογικό-ταξικό αποπροσανατολισμό της κοινωνίας, αλλάζοντας ξαφνικά την πολιτική αντζέντα της κυβέρνησης από την οικονομία και τον αυταρχισμό στην 3η αναθεώρηση του Συντάγματος του 1975. Η αναθεώρηση του συντάγματος βέβαια δεν γίνεται μόνο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων αλλά εστιάζεται και στην άρση της δημοσιοϋπαλληλικής μονιμότητας (...) και στον περιορισμό αρμοδιοτήτων του Συμβουλίου της Επικρατείας όπως σιγοψιθυρίζεται. Έτσι με τον ελιγμό αυτό θα εξυπηρετηθούν απόλυτα οι μεγαλοεπιχειρηματίες της εκπαίδευσης και θα επιβληθούν, χωρίς νομικά κολλήματα, οι λεγόμενες κυβερνητικές μεταρρυθμίσεις της αγοράς.

"..Το σκοτάδι δεν είναι ανίκητο"

Η ολοένα και μεγαλύτερη πολύμορφη σύγκληση των φαινομενικά «αντίπαλων» καθεστωτικών κομμάτων για την ενίσχυση των ελεγκτικών μηχανισμών εξουσίας σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο, σημαίνει αύξηση του πολιτικού αυταρχισμού, επιτήρηση και έλεγχο των εργαζομένων, νεολαίων, μεταναστών και περιορισμό των ατομικών- κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών τους.

Σε αυτό το φόντο τα επίσημα συνδικάτα μετασχηματίζονται σε ένα λόμπι, που προβλέπει διάφορα επίπεδα «διαβούλευσης» με τους «κοινωνικούς εταίρους.» Σήμερα η λογική των «κοινωνικών εταίρων» σηματοδοτεί τον επί της ουσίας υποβιβασμό του εργατικού κινήματος σε μια ακόμη «γνώμη» επί κάθε θέματος. Σήμερα το εργατικό κίνημα είναι εντελώς ακίνδυνο για τους κρατούντες.

Για να μπορέσει να διαμορφωθεί το πεδίο της σύγκρουσης και ο ανταγωνισμός της ζωντανής εργασίας με το κράτος και το κεφάλαιο, να αποχτήσει περιεχόμενο στη βάση των αναγκών των εργαζομένων και της κοινωνίας και όχι του κεφαλαίου και της εξουσίας, θα πρέπει να διεξαχθεί, θα πρέπει να ενισχυθεί, σήμερα, ακόμη και με δυσκολότερους όρους, ακόμη και σε χειρότερες συνθήκες όπως αυτές που έχουν δημιουργηθεί από την κυβέρνηση, την Ε.Ε., το κράτος και το κεφάλαιο.

Η διασπορά και η διασκόρπιση των εργαζομένων είναι καταστροφικές. Μια σταθερή και μόνιμη ανάπτυξη επικοινωνίας, αλληλεγγύης και συντονισμού της άμεσης συλλογικής δράσης για την αυτοάμυνα και αντεπίθεση είναι σημάδι ζωής και ελπίδας για την αναγέννηση του εργατικού και κοινωνικού κινήματος. Γιατί η κοινωνία δεν είναι απλά μια ανθρωπότητα. Χωρίζεται σε δούλους και αφεντικά. Αυτό το γεγονός προσδιορίζει τον ταξικό πόλεμο ή αλλιώς την ταξική πάλη που αντανακλά ανάγκες ,απαιτήσεις, και μια αντίληψη κοινωνικής δικαιοσύνης από τους άνεργους, τους εργαζόμενους, τους μετανάστες, τους κοινωνικά αποκλεισμένους, τους σημερινούς κολασμένους.Το κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς του κράτους, της κυβέρνησης, του κρατικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, των εργατικών κέντρων αποτελεί πάνω απ' όλα προϊόν αυτού του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Η παραμικρή αλλαγή στο ρου του ταξικού πολέμου, στις σχετικές θέσεις των δυνάμεων του ταξικού αγώνα, επιφέρει συνεχείς τροποποιήσεις στην κοινωνική διάρθρωση και δομή αλλά και στη διάρθρωση και δομή του κινήματος.

Υπάρχει ελπίδα...!!

Για τούτο πρέπει να διευρυνθεί το κοινωνικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεων ώστε όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι να συμμετάσχουν ασκώντας την πολιτική σε πρώτο πρόσωπο. Καμιά πολιτική, καμιά απόφαση, καμιά μορφή αγώνα δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δε βασίζεται στην ενεργό, αυθεντική και ισότιμη συμμετοχή όλων των εργαζομένων.

Το ζητούμενο είναι να αναπτυχθούν κινηματικές πρωτοβουλίες για όλους τους εργαζόμενους, που θα ασχοληθούν και θα δραστηριοποιηθούν γύρω από τα πραγματικά ταξικά προβλήματα των εργαζομένων, με την πραγματικότητα της καθημερινής τους ζωής, με τις απαιτήσεις τους, με τις σκέψεις και τις αντιλήψεις για τις μορφές και τις συνθήκες ζωής τους στην καθημερινότητα..

Να παρθούν από την εργατική βάση αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες αγωνιστικής λαϊκής επαγρύπνησης και αλληλεγγύης, σ' όλη τη δυνατή ευρύτητά τους, σ' αντίθεση με την οργάνωση κομματικοκεντρικών πρωτοβουλιών που απευθύνονται μόνο στους οπαδούς και στα μέλη τους.

Να πάρουν οι εργαζόμενοι τους αγώνες και την υπόθεση στα χέρια τους, ώστε να επαναδιατυπώσουν συλλογικά και στην πράξη το αίτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης της εποχής μας.

Σίγουρα «..Το σκοτάδι δεν είναι ανίκητο». Σίγουρα υπάρχει ελπίδα...!!

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

ΔιΕΚΟρεσμός

Το δημόσιο αγαθό ή όφελος σε καμία περίπτωση δεν είναι συνώνυμο με το κράτος ως θεσμό, αλλά με την κοινωνία ως σύνολο.

Το νέο νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ με πρόσχημα την εξυγίανσή τους, αποτελεί την ύστατη προσπάθεια απορρύθμισης του κοινωνικού ιστού, προς όφελος του αγοραίου συμφέροντος της ελεύθερης οικονομίας και του ιδιωτικού τομέα. Άλλωστε ο νεοφιλελευθερισμός ως πολιτική αντιμετωπίζει τις δημόσιες υπηρεσίες και τα δημόσια αγαθά ως ένα πεδίο το οποίο μπορεί να αποδώσει νέα περιθώρια κέρδους και υπεραξίας, στην «ορθολογική» μα ταυτόχρονα απάνθρωπη «ιδιωτική πρωτοβουλία». Πλέον όλα τα δημόσια αγαθά και οι υπηρεσίες θα ορίζονται με βάση την αγοραία αξία και τον ανταγωνισμό, ενώ η τιμή τους θα προσδιορίζεται με βάση το κέρδος και όχι την ανταπόδοση προς όφελος της κοινωνίας. Ρόλο που είχε κληθεί να παίξει το κράτος πρόνοιας.

Η αλλαγή φύσης και χαρακτήρα των δημοσίων υπηρεσιών

Ο ρόλος του κράτους αλλάζει, από παροχέα κοινωνικών υπηρεσιών (κράτος πρόνοιας) σε θεσμό κοινωνικού ελέγχου (βαθύ κράτος ασφαλείας). Θα διατηρηθεί λοιπόν μόνο ο σκληρός πυρήνας των υπηρεσιών που λειτουργούν προς αυτή την κατεύθυνση (σώματα ασφαλείας, δικαστές, κυβερνητικές υπηρεσίες) και τα οποία θα λειτουργούν στο εξής εμφανέστερα και απροκάλυπτα ως συγκοινωνούντα δοχεία θεσμικής διαπλοκής. Με τον τρόπο αυτό ολοκληρώνεται η μετεξέλιξη της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας από ανύπαρκτο κράτος πρoνοίας και δικαίου, σε κομματικό κράτος εργοδότη σήμερα, για να γίνει αποκλειστικά κράτος ελέγχου & καταστολής αύριο.

Η αλλαγή του χαρακτήρα των ΔΕΚΟ στοχεύει στην μακροπρόθεσμη μετατροπή τους σε **Ι**διωτικές **Ε**πιχειρήσεις **Κ**οινής **Ω**φέλειας, τίτλος που εκτός από οξύμωρος, είναι και κενός περιεχομένου μιας και το ιδιωτικό συμφέρον δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ταυτιστεί ή να αντικατοπτρίσει το δημόσιο - κοινωνικό όφελος. Φυσικά το όλο στάδιο της απορρύθμισης του δημόσιου τομέα περνάει από μια ενδιάμεση νομοπαρασκευαστική φάση και κυβερνητικό έλεγχο. Η περίπτωση Παλαιοκρασά αποδεικνύει έμπρακτα ότι πρόκειται όχι για ΔΕΚΟ, αλλά για **Κ**υβερνητικές **Ε**πιχειρήσεις **Κ**οινής **Ω**φέλειας, με τα πελατειακά συμφέροντα και την διαπλοκή να μεγαλουργούν σε βάρος της κοινωνίας.

Ανοίγοντας τον ασκό του Αιόλου

Τα αποτελέσματα των αλλαγών αυτών θα έχουν επιπτώσεις στις εργασιακές σχέσεις βραχυπρόθεσμα, στην δημοσιονομική πολιτική μεσοπρόθεσμα και στο ασφαλιστικό μακροπρόθεσμα. Ακόμα και αυτοί που τα εργασιακά ή συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα φαινομενικά δεν αλλάζουν, στην ουσία κινδυνεύουν εξίσου με τους νεοπροσληφθέντες με βάση τον ιδιωτικό τομέα. Τα παρελκόμενα είναι τόσα πολλά που δεν αφήνουν κανέναν στο απυρόβλητο και αυτό πρέπει να γίνει από όλους κατανοητό. Ξεκινώντας από τις εργασιακές σχέσεις, με το νέο νομοσχέδιο δημιουργούνται εκ πρώτης όψεως εργαζόμενοι δυο ταχυτήτων: οι νεοπροσλαμβανόμενοι και οι παλαιοί (μόνιμοι).

α) Για τους νεοπροσλαμβανόμενους με συμβάσεις αορίστου χρόνου, η ελεύθερη οικονομία του ιδιωτικού τομέα υπόσχεται επτάμηνη δοκιμαστική εργασία, εξατομικευμένες συμβάσεις και απαξίωση του συνδικαλιστικού δικαιώματος. Έναντι υψηλών παροχών του ιδιωτικού τομέα και της ελεύθερης αγοράς εργασίας, που όμως θα είναι μελλοντικά κενά περιεχομένου. Το δημόσιο λειτουργούσε στην αγορά εργασίας ως ένα μέσο δια βίου απορρόφησης του εργατικού δυναμικού, με το καθεστώς μονιμότητας που δημιουργούσε. Ο δημόσιος τομέας υπόσχονταν χαμηλότερες αποδοχές έναντι μιας σταθερής εργασιακής ασφάλειας. Ο ιδιωτικός τομέας στον αντίποδα, πρόσφερε υψηλότερες αμοιβές με στόχο την προσέλκυση εργαζομένων και το αντιστάθμισμα του ενδεχόμενου ρίσκου απόλυσης. Επιπλέον προσέφερε το άλλοθι της καριέρας και της κοινωνικής αναρρίχησης, διαμέσου ενός υπερβατικού συστήματος αξιοκρατίας που ανταμείβει τους εργατικούς και τους άξιους. Με την απαξίωση του δημοσίου τομέα δεν χρειάζεται να είναι κανείς μάγος για να καταλάβει ότι ο υψηλότερος μισθός ως ανταγωνιστικό πλεονέκτημα του ιδιωτικού τομέα θα σταματήσει να υφίσταται. Μελλοντικά θα έχουμε μια σύγκλιση μισθών, φυσικά προς τα κάτω, τόσο στον αμιγώς ιδιωτικό όσο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Αυτό σημαίνει αύξηση της κερδοφορίας των αφεντικών, εφόσον μειώνεται το κόστος της ανθρώπινης εργασίας, ενώ θα ενταθεί η εργασιακή τρομοκρατία και η επισφάλεια για κάθε εργαζόμενο. Ο οποίος στο τέλος θα κληθεί να δουλέψει σε εντατικότερους ρυθμούς, με χαμηλές αποδοχές και την ανεργία ως μια διαρκή απειλή.

Το ιδιωτικό συμφέρον δεν πρόκειται να γίνει ποτέ ταυτόσημο με το κοινωνικό. Η αγοραία λογική του κέρδους είναι επιλεκτική, σε αντίθεση με το κοινωνικό ζητούμενο που είναι η ανταποδοτική παροχή προς όφελος όλων.

β) Φαινομενικά, όσοι εμπίπτουν στο παλαιό καθεστώς της μονιμότητας, θα νόμιζε κανείς, ότι δεν θα έπρεπε να ανησυχούν διότι δεν επηρεάζονται στο ελάχιστο τα εργασιακά τους δικαιώματα. Αυτό είναι εν μέρει αλήθεια, αλλά ισχύει μόνο βραχυπρόθεσμα. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Εφόσον ο στόχος είναι τελικά οι Επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας να μεταλλαχθούν σύμφωνα με τις επιταγές του ιδιωτικού τομέα, οι εργαζόμενοι αυτοί θα θεωρούνται τροχοπέδη προς αυτήν την κατεύθυνση: είτε γιατί είναι «ακριβοί», είτε γιατί παραμένουν στο «εργασιακό απυρόβλητο». Σταδιακά θα αρχίσουν να μειώνονται διαμέσου «κινήτρων» για πρόωρη συνταξιοδότηση η με ρυθμίσεις για εθελούσια έξοδο. Στην πραγματικότητα και αυτή η κατηγορία εργαζομένων κινδυνεύει εξίσου με αυτούς του ιδιωτικού τομέα στο συνταξιοδοτικό επίπεδο αλλά για διαφορετικούς λόγους. Οι δημόσιοι υπάλληλοι των ΔΕΚΟ ανήκουν σε ξεχωριστά ασφαλιστικά ταμεία, με συντάξεις πολλαπλάσιες του ΙΚΑ για αυτό τον λόγο και αντιδρούν σήμερα στην ενοποίηση των ασφαλιστικών τους ταμείο με το ΙΚΑ.

Οι αθέατες παράπλευρες απώλειες

Το ασφαλιστικό σύστημα στην Ελλάδα είναι αναδιανεμητικό: Οι μελλοντικές γενιές εργαζομένων καλύπτουν τις προηγούμενες που συνταξιοδοτούνται, με αποτέλεσμα σήμερα να χρειάζεται μια δεξαμενή δυο νέων εργαζομένων ανά εργαζόμενο προς συνταξιοδότηση. Για τους παλαιούς εργαζομένους των ΔΕΚΟ αυτό παύει να ισχύει εφόσον δεν θα εισέρχονται στα εν λόγω ταμεία νέοι εργαζόμενοι οπότε σταδιακά θα έρθει και η οικονομική κατάρρευσή τους, αφού δεν θα μπορούν να καλύψουν τις απαιτήσεις των παρελθόντων ετών. Με την χρεοκοπία των ασφαλιστικών ταμείων θα ξεκινήσει σαν χιονοστιβάδα και η κατάρρευση όλου του συστήματος της Δημόσιας Υγείας η οποία στηρίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στα ασφαλιστικά ταμεία. Φυσικά το κράτος δεν θα μπορέσει να ανταποκριθεί σε αυτή την κρίση ή αν ανταποκριθεί θα είναι παίρνοντας φοροεισπρακτικά μέτρα εις βάρος των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων.

Πέρα πάντως από το ασφαλιστικό, οι παράπλευρες απώλειες θα είναι και στην εκπαίδευση. Με την αλλαγή των ΔΕΚΟ στο καθεστώς του ιδιωτικού τομέα, σταδιακά εφόσον το δημόσιο ως μέτοχος θα μειοψηφεί, οι προσλήψεις θα γίνονται όχι με κριτήρια ΑΣΕΠ, αλλά με βάση την ελεύθερη αγορά. Ως αποτέλεσμα θα έχουμε και την έμμεση αναγνώριση των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αν και ο ιδιωτικός τομέας ανέκαθεν αντιμετώπιζε τα πτυχία του δημοσίου, των ιδιωτικών κολεγίων ή ινστιτούτων ως ισότιμα, εκτός από τα κλειστά επαγγέλματα ή τις «προστατευόμενες» ειδικότητες μέσω της άδειας ασκήσεως επαγγέλματος. Φυσικά και στο νέο καθεστώς θα υπάρχουν αλλά σε μικρότερο βαθμό, με την αγορά εργασίας να ανοίγει και προς αυτούς που παρέμεναν εκτός του Δημόσιου τομέα λόγω ΑΣΕΠ. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το ΑΣΕΠ, ως μηχανισμός, δεν είναι και ο καλύτερος, αλλά φαινομενικά είναι «το μη χείρον βέλτιστον», από άποψη αξιοπιστίας. Είναι γνωστό ότι μία στις δυο προσλήψεις γίνονται εκτός ΑΣΕΠ με πελατειακούς τρόπους, τώρα αυτό θα γίνεται φανερά. Από την άλλη το ΑΣΕΠ λειτουργεί εισπρακτικά αφού διαχειρίζεται την προσδοκία για εξασφάλιση στο δημόσιο, διαμέσου των παράβολων για την συμμετοχή στους εκάστοτε διαγωνισμούς. Το σπορ του υποψήφιου δημόσιου υπαλλήλου απόφερε στο κράτος μόνο για το 2004 το ποσό των 8 εκατομμυρίων Ευρώ, ένα ιδιαίτερα κερδοφόρο εμπόριο ελπίδας.

Η υπεράσπιση του Δημόσιου Χαρακτήρα

Μετά τις ΔΕΚΟ σειρά θα έχει και η δημόσια εκπαίδευση, η υγεία, για να ολοκληρωθεί ο «κοινωνικός απεμπλουτισμός». Το τελικό αποτέλεσμα σε βάθος χρόνου, το αργότερο μια δεκαετία, θα είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, ολοκληρώνοντας την κοινωνική τραγωδία έναντι του αγοραίου κράτους. Το δίλλημα φαίνεται για τους ενδοσυστημικούς ως λυμένο: κρατισμός ή ιδιωτικοποίηση. Ενώ για το αντισυστημικό κίνημα τα πράγματα φαντάζουν πιο δύσκολα στην έκφραση, καταλήγοντας στην υπεράσπιση του δημοσίου χαρακτήρα γενικά και αόριστα, καταλήγοντας συχνά και πάλι στον κρατισμό. Η ρητορική που λέει ότι δεν μπορείς πουλήσεις κάτι που δεν σου ανήκει, υποθάλπει ένα μεγάλο μέρος της αλήθειας, το οποίο όμως περνάει σε δεύτερη μοίρα διότι το δημόσιο έχει ταυτιστεί με το κρατικό. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν είναι αληθές. Ο δημόσιος χαρακτήρας σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρείται συνώνυμο με το κράτος ως θεσμό, αλλά με την κοινωνία ως σύνολο.

Η υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα, δεν αφορά την υπεράσπιση του κρατικοδίαιτου πελατειακού πρότυπου του υπαλλήλου τεμπέλη, κατασκευή του κομματικού συστήματος της αστικής δημοκρατίας. Η εναντίωση τόσο στον κρατισμό ως πελατειακή σχέση στον δημόσιο τομέα, όσο και του ιδιωτικού ως την αχαλίνωτη διόγκωση των ανισοτήτων και των αγοραίων σχέσεων του κέρδους, οφείλεται στην βαθιά πεποίθηση του δημοσίου χαρακτήρα προς όφελος της κοινωνίας, με την προστασία του εργαζομένου και την απρόσκοπτη και «δωρεάν» παροχή υπηρεσιών διαμέσου της ανταποδοτικής ισονομίας προς όλους.

Συνεπώς, το ιδιωτικό ή κρατικό συμφέρον δεν πρόκειται να γίνει ποτέ ταυτόσημο με το κοινωνικό, και στον αγώνα αυτό δεν υπάρχουν διλλήματα ούτε ενδιάμεσες λύσεις. Υπερασπιζόμαστε το δημόσιο ως προς την έννοια του κοινωνικού του χαρακτήρα και μόνο ως αυτήν. Ο κρατισμός και η ιδιωτικοποίηση αφορούν δυο όψεις του εξουσιαστικού πρότυπου και του συστήματος οργάνωσης του. Στον αντίποδα προτάσσουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα του δημοσίου, ως έκφραση της συλλογικής προσφοράς αγαθών και υπηρεσιών από την κοινωνία, για την κοινωνία και προς την κοινωνία. Ο τρόπος οργάνωσης δεν μπορεί παρά να είναι αντιεξουσιαστικός και αμεσοδημοκρατικός, μόνο τότε κανένα ιδιωτικό ή αλλότριο συμφέρον δεν θα μπορεί να διεκδικήσει κάτι που ανήκει σε όλους. Για να γίνει όμως αυτό, η κοινωνία θα πρέπει να έρθει σε πλήρη ρήξη με το κράτος ως θεσμό και την αγορά ως ιδεολογία, αναδεικνύοντας ότι δεν έχει να χαρίσει, ούτε να παραχωρήσει τίποτα και σε κανέναν.

Αργύρης Αργυριάδης

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ Γενάρης 2006

Σάββατο 7 **Το Nosotros μαγειρεύει...** και καλεί τους φίλους σε δείπνο με κόκκινο κρασί. Ώρα 19:00 μ.μ.
Εγκαίνια του αναγνωστηρίου-βιβλιοπωλείου **«Σίσυφος»**, 2ος όροφος, ώρα 20:00 μ.μ.

Κυριακή 8 **Ομάδα Ηλιόσποροι:** Jamaican Visual Experiments. Προβολή ταινίας **«The Rockers»** του Θ. Μπαφαλούκου. Ώρα 21:00 μ.μ.
Reggae - Dub party με τους **MONKEY MAN TEAM** Sound System featuring **MC YNKA**

Δευτέρα 9 **Ανοιχτή Γενική Συνέλευση.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Τρίτη 10 Τετάρτη 11 **Διήμερο αφιέρωμα: Η κρυφή ζωή διασήμων ομοφυλοφίλων** (Παζολίνι, Φράνσις Μπέϊκον, Σιμόν ντε Μπωβουάρ, Όσκαρ Ουάιλντ, Ρεμπώ, Ιόλας, Τσαρούχης, Μαρκόπουλος Γρέγκορι, Λαπαθιώτης, Σπάνιας, Βελλούδιος, Βέλμος - Βογιατζάκης και άλλοι). Έρευνα και παρουσίαση από τον **Λεωνίδα Χρηστάκη.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Πέμπτη 12 **Κενό Δίκτυο** (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες): Αναγνωστήριο του Κενού: San Franscisco Oracle 1969. Μια συζήτηση ανάμεσα στους **Timothy Leary, Gary Snyder, Alan Watts, Alen Ginsberg** σχετικά με την πολιτισμική επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση (μετάφραση: Εργαστήριο Κοσμο - Πολιτικής Συνείδησης. Ώρα 21:00 μ.μ. + Electronic atmospheres: **DJ Crystal Zero, DJ Raman, DJ Kinomatix.**

Παρασκευή 13 Live-concert **«Σπυριδούλα».** Ώρα 22:00 μ.μ.

Σάββατο 14 **Rock n Roll party-concert: «Taras Bulba».** Ώρα 22:00 μ.μ.

Κυριακή 15 **Ομάδα Ηλιόσποροι: Ελεύθερο Ραδιόφωνο.** Μια συζήτηση για το κοινοτικό / δημοτικό ραδιόφωνο και τα κινήματα πόλης με τον **Άκη Ασπρογέρακα**. Ώρα 20:30 μ.μ.
Μουσικές επιλογές **URBAN RADIO SOUNDS** με τους **MONKEY MAN TEAM**. Ώρα 23:00 μ.μ.

Δευτέρα 16 **Ανοιχτή Γενική Συνέλευση,** ώρα 20:30 μ.μ.

Τρίτη 17 **Κοινωνικός ή Life Style αναρχισμός (Μπούκτσιν)** Με τους: **Νώντα Σκυφτούλη** & **Αργύρη Αργυριάδη**. Ώρα 20:30 μ.μ..

Τετάρτη 18 Παρουσίαση της Αμερικανίδας ποιήτριας **Μάργκαρετ Άτγουντ**. Ανάγνωση ποιημάτων της από την μεταφράστρια **Δ. Στυλιανίδου**. Ώρα 20.00 μ.μ.

Πέμπτη 19 **Πόλη & Καπιταλισμός: «Από τις πρόσφατες Γαλλικές εξεγέρσεις στην Αθήνα του 2020».** Με τον πολεοδόμο - συγγραφέα **Ν. Βλαντή Μπαρμπόπουλο**, ώρα 20:30 μ.μ.

Παρασκευή 20 **«Βαβυλωνία»** Αντιεξουσιαστική Εφημερίδα (Σειρά: Κριτική σκέψη και ανατροπή). **Walter Benjamin,** ομιλία του **Γ. Σαγκριώτη.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Σάββατο 21 **Rock Party** από τους **D.J. T & D.J. S**

Κυριακή 22 **Κενό Δίκτυο** (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες) **«Περιβάλλοντα λέξεων» (Multimedia Δρώμενο Ποίησης).** Συντονισμένη δράση ποιητών, εικαστικών καλλιτεχνών «Τέχνης του Κενού» και DJ' s. Ώρα 21:30 μ.μ.

Δευτέρα 23 **Ανοιχτή Γενική Συνέλευση.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Τρίτη 24 **Ανοιχτή συνέλευση - συζήτηση** της **Αντιεξουσιαστικής Κίνησης**. Ώρα 20:00 μ.μ.
D.J. stoner heavy desert space rock set by: **Γιώργος, Δάνης**

Τετάρτη 25 **Κενό Δίκτυο** (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες) Διάλεξη - Συζήτηση: **«Κατασκευή, έλεγχος και επιτήρηση της παιδικής ηλικίας»** με την κοινωνιολόγο **Δ. Μακρυνιώτη**. Ώρα 20:30 μ.μ.

Πέμπτη 26 **Ρεμπέτικη βραδιά.** Ώρα 21:30 μ.μ.

Παρασκευή 27 **Συναυλία με έντεχνη και παραδοσιακή ελληνική μουσική.** Ώρα 21:30 μ.μ.

Σάββατο 28 **Εκδήλωση αλληλεγγύης** στους: **Π. Ασπιώτη, Π. Καρασαρίνη & Γ. Καλαϊτζίδη.** Συζήτηση με συνηγόρους υπεράσπισης και πολιτικές κινήσεις αλληλεγγύης. Ώρα 20:00 μ.μ.
Lost Bodies Live / «We» Recordings Live

Κυριακή 29 **Παιδικό εργαστήρι** (θεατρικό παιχνίδι, εικαστικά, μουσική & στη συνέχεια…πάρτι). Ώρα 11:00 π.μ.
Ομάδα Ηλιόσποροι: Απαγορεύσεις στις απαγορεύσεις… για δίκαιες ανθρώπινες και αποτελεσματικές πολιτικές περί «ναρκωτικών». Μία συζήτηση για τις ναρκωμένες πολιτείες με τον ψυχίατρο **Γ. Οικονομόπουλο.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Δευτέρα 30 **Ανοιχτή Γενική Συνέλευση.** Ώρα 20:30 μ.μ.

Τρίτη 31 Βιβλιοπαρουσιάσεις: **«Μια ιστορία της νύχτας 1967 - '74»** του Τάσου Δαρβέρη, **«Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης»** του Στέργιου Κατσαρού. Παρουσιάζουν: **Γ. Σταματόπουλος** (δημοσιογράφος), **Στ. Κατσαρός** (συγγραφέας), **Μ. Πρωτοψάλτης** (εκδότης).

Χειμερινός κινηματογράφος, ώρα 22.15 μ.μ. στο 2ο όροφο του Nosotros

Δευτέρα 9 **«Η φωλιά του κούκου»** του Μίλος Φόρμαν
Τρίτη 10 **«Ταξάνδρια»** του Ραούλ Σερβές
Τετάρτη 11 **«Good Fellas»** του Μάρτιν Σκορτσέζε
Δευτέρα 16 **«Dark city»** του Άλεξ Πρόγιας
Τρίτη 17 **«Επιδρομή στο Hollywood»** του Κέβιν Σμιθ
Τετάρτη 18 **«Ιστορία του Rock ' n' Roll»** ντοκυμαντέρ του BBC
Δευτέρα 23 **«Rumble Fish»** του Φράνσις Φόρντ Κόπολα
Τρίτη 24 **«Παρίσι - Τέξας»** του Βιμ Βέντερς
Τετάρτη 25 **«Η πόλη των γυναικών»** του Φεντερίκο Φελίνι

Ανακοίνωση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Η δημοκρατία του ροπάλου σε δράση Νο 2

Νυχτερινές συλλήψεις μελών του Δικτύου και του Κόκκινου και ανακρίσεις για τις πολιτικές δραστηριότητες τους

Μετά την αστυνομική εισβολή στα γραφεία του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα στις 15 Δεκεμβρίου, νέα αστυνομική πρόκληση έρχεται να επιβεβαιώσει ότι η δημοκρατία του ροπάλου βρίσκεται σε δράση και ότι η κρατική τρομοκρατία απειλεί θεμελιώδη δικαιώματα. Τις πρώτες πρωινές ώρες της Τετάρτης 4 Ιανουαρίου το μέλος του Δικτύου Κώστας Μουζουράκης συλλαμβάνεται έξω από το σπίτι του από ομάδα αστυνομικών οι οποίοι δηλώνουν ότι… προσάγεται. Παρά τις διαμαρτυρίες του για το πώς είναι δυνατόν να προσάγεται ένας πολίτης που έχει ταυτότητα κάτω ακριβώς από το σπίτι του, οδηγείται τελικά στη ΓΑΔΑ. Εκεί θα παραμείνει «φιλικά» ανακρινόμενος για περίπου 4,5 ώρες. Οι ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν μνημείο αντισυνταγματικότητας και αστυνομικής αυθαιρεσίας: «Με ποιους κάνεις παρέα, αν ξέρεις τον τάδε ή τον δείνα, γιατί βγάζει το Δίκτυο τους αναρχικούς από την φυλακή, ανακατεύτηκε το Δίκτυο στην υπόθεση με τους Πακιστανούς κ.α.». Τις ερωτήσεις ακολούθησαν απειλές από κάποιον που συστήθηκε ως αστυνομικός διευθυντής: «Θα σας ισοπεδώσουμε εσάς και τα στέκια σας, να πεις στον «χώρο» ότι έχουμε πόλεμο, θα σας θάψουμε, κ.τ.λ.». Η βραδιά έληξε με την απόφανση άλλου αστυφύλακα ότι «η Αστυνομία φυλάει τα σύνορα και την Ορθοδοξία, ενώ το Δίκτυο υποστηρίζει τις λεσβίες» (πράγμα που πρέπει να ομολογήσουμε ότι είναι αλήθεια).

Την ίδια περίπου ώρα, τα μέλη της πολιτικής ομάδας Κόκκινο Ελισάβετ Λούντου και Λευτέρης Γεωργέλλης συνελήφθησαν από τέσσερα (4) περιπολικά και οδηγήθηκαν στη ΓΑΔΑ όπου τους έγιναν ερωτήσεις για την πολιτική ομάδα τους και τη δραστηριοποίηση τους στο Στέκι Μεταναστών.

Η αποθράσυνση της Αστυνομίας και η συνεχιζόμενη επίδειξη κρατικού τσαμπουκά δεν πρόκειται να κάνουν το Δίκτυο να περιορίσει την αντικατασταλτική δραστηριότητα του. Δεν πρόκειται ούτε να υποχωρήσουμε, ούτε να «βάλουμε μυαλό». Και επιμένουμε ότι η αναχαίτιση της διαρκώς οξυνόμενης κρατικής καταστολής (που ξεκινάει από τις απαγωγές των Πακιστανών και τις πτήσεις της CIA και φτάνει στην ποινικοποίηση πολιτικών χώρων και προσωπικών σχέσεων) πρέπει να μπει στο επίκεντρο της δραστηριότητας του συνόλου της Αριστεράς και του ανταγωνιστικού κινήματος. Η απραξία ανοίγει το δρόμο στη βαρβαρότητα.

Αθήνα 5/1/2006

agenda 2006

Κυκλοφόρησε από τη «Βαβυλωνία» ατζέντα για το 2006 (με τρία διαφορετικά εξώφυλλα). Μπορείτε να την προμηθευθείτε από τα γραφεία των συντακτικών μας ομάδων, από στέκια και ορισμένα βιβλιοπωλεία ή μέσω των γνωστών διευθύνσεων.

συνδράμετε!

Αγαπητοί φίλοι & σύντροφοι, η προσπάθεια ενίσχυσης της διακίνησης της «Βαβυλωνίας» μέσω συνδρομών συνεχίζεται. Η συνδρομή για τα 10 τεύχη κοστίζει 15 ευρώ και η εφημερίδα θα φτάνει στην διεύθυνσή σας στην ώρα της. Επιπλέον, μας δίνεται η δυνατότητα να προϋπολογίσουμε τα έσοδά μας για να καλύψουμε το υψηλό κόστος έκδοσης.

Τα επόμενα 10 τεύχη θα κυκλοφορήσουν (διατηρώντας τη χρονική προδιαγραφή «την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα») –εκτός ανωτέρας βίας– στις παρακάτω ημερομηνίες:

1. Φλεβάρης 2006, Κυριακή 5/2
2. Μάρτης 2006, Κυριακή 5/3
3. Απρίλης 2006, Κυριακή 2/4
4. Μάης 2006, Κυριακή 7/5
5. Ιούνης 2006, Κυριακή 4/6
6. Ιούλης 2006, Κυριακή 2/7
7. Σεπτέμβρης 2006, Κυριακή 3/9
8. Οκτώβρης 2006, Κυριακή 1/10
9. Νοέμβρης 2006, Κυριακή 5/11
10. Δεκέμβρης 2006, Κυριακή 3/12

Για να γίνετε συνδρομητές μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο τηλέφωνο για τις συνδρομές που είναι το 6942935628.

Μπορείτε ακόμη να επικοινωνήσετε είτε μέσω e-mail, είτε μέσω ταχυδρομείου (στη διεύθυνση της «Β» στη Θεσ/νίκη) ή, ακόμα καλύτερα, να περάσετε να τα πούμε από κοντά στα κατά τόπους γραφεία των συντακτικών μας ομάδων.

Για τις φυλακές - κάτεργα

Οι συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές της ελληνικής δημοκρατίας είναι λίγο πολύ γνωστές. Επίσης γνωστή είναι και η στάση που κρατάει η κοινωνία απέναντι σε αυτό το παράλογο και εγκληματικό σύστημα. Κανείς δεν ασχολείται μέχρι να γίνει ο ίδιος δέσμιος και θύμα ή κάποιο κοντινό του πρόσωπο. Δυστυχώς αυτή τη στάση διατηρούν τα τελευταίο χρόνια και χώροι που παραδοσιακά ασχολούνταν με το θέμα και συνέδραμαν κατά καιρούς σε αγώνες των φυλακισμένων, όπως ο αναρχικός χώρος και κομμάτι της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Απ' την κριτική αυτή βέβαια δεν αφαιρεί και τον εαυτό του ο γράφων.

Αν και τα αντανακλαστικά των ανωτέρω πολιτικών χώρων συνεχίζουν να είναι οξυμένα απέναντι στην κρατική καταστολή και σε μια σειρά άλλα θέματα, έχουν ωστόσο παρουσιάσει ύφεση στο μείζον ζήτημα των συνθηκών κράτησης των 10.000 και πλέον κρατουμένων στην Ελλάδα, και σ' αυτή καθεαυτή την ύπαρξη των φυλακών.

Μερίδιο ευθύνης γι' αυτή την κατάσταση φέρει βέβαια και ο πληθυσμός των φυλακών, καθώς και ο ίδιος απ' τη μεριά του έχει σταματήσει για πολλούς και διάφορους λόγους να θέτει ζητήματα και να δρομολογεί αντιστάσεις (στο μέτρο του δυνατού) σε αυτό που βιώνει καθημερινά.

Αυτό όμως δεν αποδεσμεύει απ' τις ευθύνες τους τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας που πρέπει ξανά να θέτουν κοινωνικά και με δυναμικό τρόπο το ζήτημα των φυλακών και των συνθηκών τους, αφού και μόνο η ύπαρξη και λειτουργία τους είναι πρόκληση απέναντι σε κάθε πολιτισμένο και ελεύθερο άνθρωπο που δεν δέχεται να λειτουργούν απρόσκοπτα και μέσα σε πέπλο σιωπής αυτοί οι 30 «καμπινέδες ψυχών» που είναι διασκορπισμένοι στη χώρα.

Στο μεγαλύτερο σωφρονιστικό κατάστημα, στον Κορυδαλλό, το τελευταίο διάστημα κάτι αρχίζει να κινείται. Ένας μεγάλος αριθμός κρατουμένων, μη αντέχοντας άλλο να βιώνει καθημερινά την εξαθλίωση, αποφάσισε τη δημιουργία επιτροπής κρατουμένων που θα θέσει μια σειρά από ζητήματα, ζητώντας φυσικά και τη συμπαράσταση απ' τους χώρους εκείνους που σε ανάλογα καλέσματα και δράσεις κρατουμένων δεν κώφευσαν. Είναι βέβαιη η προσπάθεια του υπουργείου δικαιοσύνης και της διεύθυνσης των φυλακών να φιμώσουν την προσπάθεια αυτή με τα γνωστά μέσα τρομοκράτησης (μεταγωγές, πειθαρχικά). Αλλά είναι επίσης βέβαιο και το πείσμα και η επιμονή των κρατουμένων σε αυτό που επιχειρούν να ξεκινήσουν.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Γ. Καλαϊτζίδης, φυλακές Κορυδαλλού

Απεργία πείνας και δίψας του Π. Ασπιώτη

Απεργία πείνας και δίψας ξεκίνησε από τις 29/12 ο Παναγιώτης Ασπιώτης που βρίσκεται προφυλακισμένος στις Δικαστικές Φυλακές Άμφισσας (Πρεβαντόριο) συγκατηγορούμενος με τους Καρασαρίνη και Καλαϊτζίδη στην υπόθεση των 3 (προφυλακισμένοι από τις 7 Ιούλη 2005). Ο Ασπιώτης μεταφέρθηκε την Πρωτοχρονιά στο νοσοκομείο του Κορυδαλλού ενώ την επομένη –λόγω και της επιδείνωσης της υγείας του από την απεργία δίψας– στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας, όπου αρνείται να λαμβάνει τροφή και νερό μολονότι του χορηγήθηκε φυσιολογικός ορός.

Αίτημα της απεργίας πείνας/δίψας είναι η μεταφορά του στον Κορυδαλλό ενώ παράλληλα καταγγέλλει τις απάνθρωπες συνθήκες στη φυλακή της Άμφισσας όπου κρατούμενοι στοιβάζονται σε θαλάμους για λιγότερα άτομα ενώ πολλοί κοιμούνται σε πατώματα και βρώμικα κρεβάτια και στρώματα. Βασικό αίτημα τόσο του Ασπιώτη όσο και των Καρασαρίνη και Καλαϊτζίδη παραμένει η απελευθέρωσή τους αλλά και η κατάργηση του τρομονόμου (Ν.187) μέσω του οποίου στήθηκε και διογκώθηκε το κατηγορητήριο εναντίον τους. Την ώρα που τυπωνόταν η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ο Παναγιώτης βρισκόταν στην 7η μέρα απεργίας πείνας/δίψας ενώ δεν είχε συνεδριάσει ακόμη η Επιτροπή Μεταγωγών Φυλακών προκειμένου να ικανοποιηθεί το και νομικά δίκαιο αίτημά του. Να σημειωθεί, τέλος, ότι έχουν απορριφθεί όλες οι αιτήσεις αποφυλάκισης των 3 τους κατά τους 6 και πλέον μήνες που διαρκεί η προφυλάκισή τους.

Την Τετάρτη 3 Γενάρη πραγματοποιήθηκε μηχανοκίνητη πορεία 150 περίπου ατόμων στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας που διοργάνωσαν οι Κινήσεις Αλληλεγγύης καθώς και οργανώσεις/άτομα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου.

Ακολουθεί απόσπασμα επιστολής του Π. Ασπιώτη:

«Πιστεύω πως αν είχα πλήρη επίγνωση της δικογραφίας και μπορούσα να παλέψω την υπόθεσή μου θα είχα ίσως ήδη αποφυλακιστεί. Τα στοιχεία εναντίον μου, αλλά και εναντίον των άλλων συγκατηγορουμένων μου, Γ. Καλαϊτζίδη και Π. Καρασαρίνη, είναι από κατασκευασμένα έως διογκωμένα κατά γελοίο τρόπο, που εξυπηρετεί όχι βέβαια την, έτσι κι αλλιώς, διάτρητη απονομή δικαιοσύνης, αλλά συγκεκριμένες πολιτικές σκοπιμότητες και ιδιοτελή συμφέροντα της ανάκρισης. Το γεγονός ότι ποτέ δεν αρνήθηκα πως είμαι αναρχικός και πως διατηρώ αρχειακό υλικό ίσως κάποιοι θεωρούν ότι επιτρέπει την εξόντωσή μου. Βαρέθηκα να είμαι σιδηροδέσμιος των αστυνομικών και δικαστικών μεθοδεύσεων και των κάθε λογής φανταστικών σεναρίων που διοχετεύουν κύκλοι της Ασφάλειας και δημοσιεύουν πρόθυμα εντεταλμένοι δημοσιογράφοι που με βαφτίζουν "εγκληματία".

Κανένας άνθρωπος δεν αξίζει να κοιμάται στο πάτωμα, να κλειδώνεται σε θαλάμους των 35 και των 55 ατόμων κατά τη μεγαλύτερη διάρκεια της ημέρας, να απειλείται με πειθαρχικές μεταγωγές στην άλλη άκρη της Ελλάδας αν προβεί σε δημόσια καταγγελία των απάνθρωπων συνθηκών και να αντιμετωπίζεται σαν σκουπίδι. Γνωρίζω ότι αρνούμενος τροφή και νερό οδηγούμαι σε μόνιμες σοβαρές βλάβες της υγείας μου και ίσως στο θάνατο, αλλά, όντας όμηρος της εκδικητικής μανίας των κρατικών μηχανισμών, που αυθαίρετα με φορτώνουν με το μισό ποινικό κώδικα, ενώ συγχρόνως με απομονώνουν από το περιβάλλον μου με αυτό το ιδιότυπο καθεστώς κράτησης, το οποίο μου στερεί οποιοδήποτε άλλο μέσο άμυνας, θεωρώ ότι δεν μου απομένει καμία άλλη επιλογή».

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ – ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΡΙΣΤΙΑΝ Σ.

Σε εξέλιξη βρίσκεται στο Βερολίνο το εφετείο του Κρίστιαν Σ. που ξεκίνησε την Παρασκευή 6 Γενάρη. Ο Κρίστιαν που κινείται πολιτικά στο χώρο της Antifa Βερολίνου συνελήφθη στη διάρκεια των διαδηλώσεων της Πρωτομαγιάς του 2004 κατηγορούμενος για συμμετοχή σε επεισόδια κι οδοφράγματα. Ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες ενώ το κίνημα συμπαράστασης κάνει λόγω για κατασκευή «υποκινητή επεισοδίων» προς παραδειγματισμό και συμμόρφωση των νεοτέρων ακτιβιστών διαδηλωτών!

Ο Κρίστιαν καταδικάστηκε πρωτόδικα στις 17/11/2005 σε ποινή 3 χρόνια και κάτι. Σύντροφοί του από τον αντιφασιστικό/αντικαπιταλιστικό χώρο του Βερολίνου βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη όπου κι οργανώθηκε συζήτηση/ενημέρωση για την υπόθεσή του. Μεταξύ άλλων ανέφεραν ότι τα τελευταία χρόνια, όπως και σ' όλη την ΕΕ, η καταστολή εντείνεται και τα μέτρα κατά των διαδηλωτών ή οι ποινές αυξάνονται και διογκώνονται. Εντυπωσιακό είναι μάλιστα το γεγονός ότι στη Γερμανία η ηγεσία της αστυνομίας ζήτησε από δικαστές να πάρουν μέρος σ' ένα πρόγραμμα όπου το σενάριο προέβλεπε την παραμονή των δικαστικών σε κλούβα αστυνομίας ενώ απέξω αστυνομικοί της πετούσαν πέτρες, ξύλα κλπ, προκειμένου να νιώσουν όπως οι μπάτσοι στις διαδηλώσεις! Το αποτέλεσμα ήταν να αυξηθούν οι ποινές σε περιπτώσεις δικών ακτιβιστών και διαδηλωτών. Επίσης, έχουν δημιουργηθεί 4 ειδικά σώματα ασφαλιτών καθώς και ένα είδος ΜΑΤατζήδων χωρίς ασπίδα και κλομπ οι οποίοι συνεργάζονται στην διάρκεια των πορειών με κινητά τηλέφωνα κι όχι με ασυρμάτους που μπορούν να υποκλαπούν ή να τραβήξουν την προσοχή. Οι ασφαλίτες εντός της πορείας με στυλ διαδηλωτή σε εξωτερική εμφάνιση πλησιάζει όποιο άτομο κρίνει ότι είναι επικίνδυνο ή έχει προβεί σε «ποινικά κολάσιμη» πράξη και τον ωθεί με δύναμη εκτός της πορείας όπου εκεί αναλαμβάνουν δράση οι ελαφράς εξάρτησης ΜΑΤατζήδες που εκπαιδεύονται για τέτοιου είδους συλλήψεις. Επιπλέον σε κάθε διμοιρία ΜΑΤ υπάρχει ο μπατσοκαμεραμάν που τραβά οτιδήποτε συμβαίνει σε κάποιο σημείο του μπλοκ ή της πορείας. Οι σύντροφοι ανέφεραν ότι πριν από πορείες αστυνομία/εισαγγελία κάνουν χρήση αυτού του οπτικού υλικού και στέλνουν επιστολές σε διαδηλωτές προειδοποιώντας τους ότι αν προβούν σε πράξεις που τους έχουν καταγράψει στο παρελθόν ή δεν συμμετέχουν ειρηνικά στην επικείμενη διαδήλωση θα συλληφθούν! Ένα άλλο μέτρο που εφαρμόζεται είναι ο κατ' οίκον περιορισμός «υπόπτων» διαδηλωτών μέχρι και 2 ώρες πριν και μετά τις διαδηλώσεις ενώ η αστυνομία με βάσει βίντεο έχει επικηρύξει κατά καιρούς μετανάστες, αναρχικούς, αριστερούς, αυτόνομους κλπ προκειμένου να βρει συμπαραστάτες τους πολίτες στο έργο της!

Αναφορικά με την υπόθεση του Κρίστιαν οι σύντροφοί του ανέφεραν ότι συνελήφθη την Πρωτομαγιά του 2004 για συμμετοχή στην αντιφασιστική πορεία και τις συγκρούσεις που ακολούθησαν με την αστυνομία και τους νεοναζί. Τα τελευταία χρόνια πάγιο αίτημα του νεοαζιστικού κόμματος NPD είναι να περάσει η πορεία του για την «Λευκή Πρωτομαγιά» δίπλα από το Κρόιτζμπεργκ, παραδοσιακό προπύργιο των αυτόνομων και των καταλήψεων της Γερμανίας. Μέχρι τότε η αστυνομία οδηγούσε την φασιστοσύναξη στα προάστια του Βερολίνου. Το 2004 όμως η πορεία παρά την απαγόρευση της αστυνομίας έφτασε στα όρια του Κρόιτζμπεργκ όπου αντιφασίστες είχαν στήσει οδοφράγματα. Ακολούθησαν συγκρούσεις με αστυνομία και φασίστες του NPD. Έγιναν 300 συλλήψεις, 70 κρατήθηκαν, ανάμεσά τους κι ο Κρίστιαν. Ωστόσο, οι μπάτσοι ενημέρωσαν για την σύλληψη μόνο τον έναν από τους 2 συνηγόρους του Κρίστιαν κι έτσι σύμφωνα με την γερμανική νομοθεσία αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους να εμφανίζεται 3 φορές τη βδομάδα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του και να μην συμμετάσχει ξανά σε αντιφασιστική πορεία. Το 2005 λόγω καταστολής στο Βερολίνο δεν έγινε αντιφασιστική πορεία, αλλά μεταφέρθηκε στη Λειψία όπου υπήρχε πανγερμανικό κάλεσμα του NPD για την Πρωτομαγιά. Όπως ήταν αναμενόμενο ο Κρίστιαν συμμετείχε και σε αυτή την αντιφασιστική συγκέντρωση και δυστυχώς συνελήφθη εκ νέου, με άλλους 200 διαδηλωτές, από τους οποίους 100 περίπου κρατήθηκαν. Συνελήφθη σε άσχετο σημείο με ταραχές, είχε σπάσει όμως την αναστολή του κι έτσι προφυλακίστηκε μέχρι την καταδίκη του τον περασμένο Νοέμβρη. Οι φυλακές στο Μοαμπίτ του Βερολίνου (Moabit) όπου κρατείται είναι υψίστης ασφαλείας και οι συνθήκες κράτησης εξοντωτικές. Δεν δικαιούται τηλέφωνο, προαυλίζεται μόνο μία ώρα την ημέρα, το επισκεπτήριό του είναι 2 φορές το μήνα από 45 λεπτά παρουσία και καταγραφή του από αστυνομικό.

Αξίζει να αναφερθεί, τέλος, ότι ο Κρίστιαν συμμετείχε στις διαδηλώσεις ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, τον Ιούνη του 2003, σε Μαρμαρά και Θεσσαλονίκη.

www.freechristian.de.vu
http://www.umbruch-bildarchiv.de/willkomm1.html

Σάκης Κηπουρός

Συνεταιρισμοί: αστική επιχείρηση ή κίνημα;

Η ώρα του απολογισμού

Αυτή την εποχή εκδικάζονται προσφυγές της Αγροτικής Τράπεζας ενάντια στην Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών Σερρών και Κιλκίς, η Ένωση Λάρισας ξεπουλά για ψίχουλα όλες τις παραγωγικές μονάδες που έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην αγορά ειδών διατροφής, και ο κατάλογος συνεχίζεται χωρίς τέλος. Η κατάληψη του εργοστασίου της «Ομοσπονδίας», ενός από τα πιο σημαντικά συνεταιριστικά εργοστάσια που ανήκει στην ΕΑΣ Θεσσαλονίκης, έφερε το πρόβλημα με πιο έντονο τρόπο στη δημοσιότητα.

Το κράτος με τις πολιτικές του αποφάσεις έχει μετατρέψει την Αγροτική Τράπεζα σε τοκογλυφικό ίδρυμα επιτρέποντας το ξεπούλημα των συνεταιρισμών καθώς είχε ήδη απαξιώσει το θεσμό στα μάτια αγροτών και πολιτών μέσα από τον ασφυκτικό έλεγχο μιας κομματικής γραφειοκρατίας. Η ευθύνη βαραίνει τόσο το ιδιωτικό κεφάλαιο, όσο και τους αριστερούς ή δεξιούς αγροτοπατέρες που φρόντισαν να οδηγήσουν σε παρακμή έναν τόσο ισχυρό και αποτελεσματικό θεσμό.

Η κριτική που έρχεται από τους «ρεαλιστές» ότι οι συνεταιρισμοί δεν είναι ανταγωνιστικοί αποκρύπτει το γεγονός ότι δεν πρόκειται για κοινές αστικές επιχειρήσεις. Αν και λειτουργούν στα πλαίσια της οικονομίας της αγοράς, δε δημιουργούν κέρδος από την εκμετάλλευση της εργασίας, αλλά από την συμμετοχή των εργατών στις αποφάσεις, τη διάθεση και κατανάλωση των προϊόντων που παράγονται, το μοίρασμα της εργασίας κλπ.

Από την άλλη μεριά πολύ συχνά η αριστερά αντιμετώπισε τους συνεταιρισμούς επίσης σαν άλλη μια αστική επιχείρηση και αδιαφόρησε για τη δυνατότητά τους να λειτουργήσουν είτε συνδικαλιστικά και διεκδικητικά είτε μεταβατικά προς έναν άλλο πιο δίκαιο τρόπο παραγωγής. Το μαρξιστικό μοντέλο της οικονομίας υπερτόνισε την «ταξική πάλη» στο εσωτερικό του καπιταλισμού αδιαφορώντας για τη δυνατότητα οργάνωσης νέων σχέσεων παραγωγής που οι ίδιοι εργαζόμενοι δημιουργούν διαρκώς μέσα από τη συνεργασία τους.

Η πορεία των συνεταιρισμών στην Ελλάδα μπορεί να μην ήταν αποτέλεσμα ενός συνειδητού (ταξικού) κινήματος, αλλά συνέβαλε καθοριστικά στη διεκδικητική δύναμη των αγροτών. Δημιουργήθηκαν με τεχνητό τρόπο, από το αστικό κράτος, δηλαδή από έναν αντίπαλο των αγροτών (ή έστω προσωρινά σύμμαχο στις αρχές του 20ου

Η κριτική που έρχεται από τους «ρεαλιστές» ότι οι συνεταιρισμοί δεν είναι ανταγωνιστικοί αποκρύπτει το γεγονός ότι δεν πρόκειται για κοινές αστικές επιχειρήσεις.

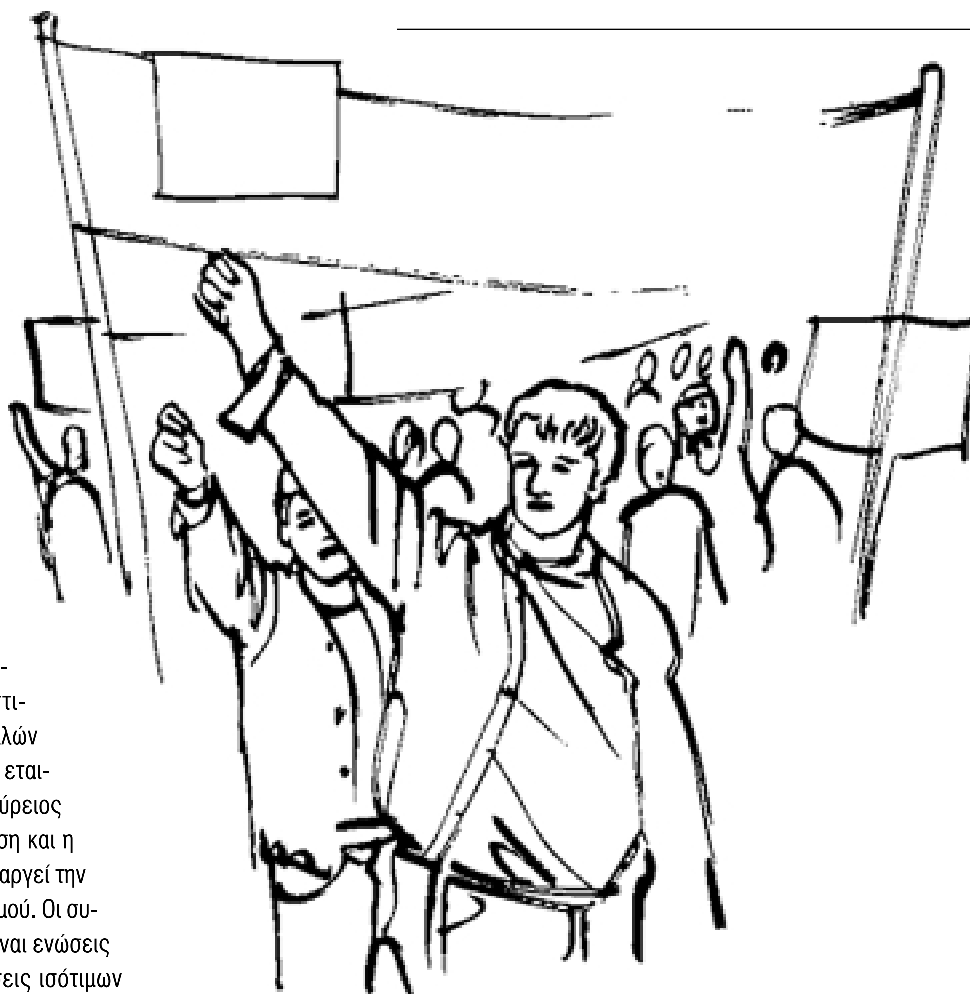
αιώνα), παρόλα αυτά ανταποκρίνονταν σε μια σειρά από πραγματικές ανάγκες, όπως η πίστωση, τα χαμηλότοκα δάνεια, η διάθεση των προϊόντων σε καλύτερες τιμές, η βελτίωση των συνθηκών εργασίας κλπ.

Η ανυπαρξία ενός συνεταιριστικού κινήματος οφείλεται καταρχήν στην έλλειψη συγκρουσιακής συνείδησης (ενάντια στους μεσάζοντες και το ιδιωτικό κεφάλαιο) αλλά και την απουσία μιας ολοκληρωμένης μεταβατικής πρότασης.

Την εποχή του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» του ΠΑΣΟΚ πέρα από μια γενικόλογη λαϊκίστικη ρητορική δεν υπήρξε καμιά σύγκρουση. Η έλλειψη ενός αντιπάλου είχε ως συνέπεια την αναζήτηση προστασίας και συμμαχιών από διάφορους νταβατζήδες, το κράτος, τις επιδοτήσεις της ΕΕ και τα δάνεια της Αγροτικής Τράπεζας. Αντίθετα η μοναδική πολιτική συμμαχία που θα μπορούσε να υπάρξει, η συσπείρωση, η οργάνωση, η μαζικότητα και η δικτύωση των Συνεταιριστικών Οργανώσεων μεταξύ τους, στη βάση των κανόνων της αμεσοδημοκρατικής συμμετοχής χτυπήθηκε ανελέητα από το ίδιο το ΠΑΣΟΚ και τις επόμενες δεξιές κυβερνήσεις. Η αρχή «ένα μέλος μια ψήφος», αλλά και η αρχή «ένας συνεταιρισμός σε κάθε χωριό», δεν δημιουργούσαν μικροπολιτικά οφέλη και θεωρήθηκαν επικίνδυνες από την ολιγαρχική βουλευτική και οικονομική εξουσία.

Οι συνεταιρισμοί δημιουργήθηκαν με τεχνητό τρόπο, από το αστικό κράτος, δηλαδή από έναν αντίπαλο των αγροτών, παρόλα αυτά ανταποκρίνονταν σε μια σειρά από πραγματικές ανάγκες, όπως η πίστωση, τα χαμηλότοκα δάνεια, η διάθεση των προϊόντων σε καλύτερες τιμές, η βελτίωση των συνθηκών εργασίας κλπ.

Με τον ίδιο τρόπο χτυπήθηκε κάθε προσπάθεια δημιουργίας μιας ολοκληρωμένης «πρότασης μετάβασης» μέσα από την επέκταση, οργάνωση και δικτύωση των συνεταιρισμών με άλλους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής. Είναι αδύνατο για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς να λειτουργήσουν χωρίς το διαρκές άνοιγμα και τη συνεργασία με άλλους συνεταιρισμούς, προμηθευτικούς, καταναλωτικούς, κατασκευαστικούς κλπ. Η μετατροπή πολλών συνεταιρισμών σε ανώνυμες εταιρίες υπήρξε άλλος ένας δούρειος ίππος, καθώς η μετοχοποίηση και η απασχόληση υπαλλήλων καταργεί την βασική αρχή του συνεργατισμού. Οι συνεταιρισμοί δεν μπορεί να είναι ενώσεις κεφαλαίων αλλά μόνο ενώσεις ισότιμων φυσικών προσώπων.

Επίλογος

Στην Ελλάδα όχι μόνο οι αγροτικοί συνεταιρισμοί λειτούργησαν αποσπασματικά και διασπαστικά μεταξύ τους, αλλά οι ελάχιστες προσπάθειες που έγιναν για τη δημιουργία πιστωτικών ή καταναλωτικών συνεταιρισμών ήταν προγραμματισμένες να αποτύχουν. Οι πρώτοι λειτούργησαν σαν μια νησίδα στο σύστημα, παρασιτικά, για ψηφοθηρικούς και μόνο λόγους, καθώς βασικές λειτουργίες της αγροτικής παραγωγής (γεωργικά μηχανήματα, λιπάσματα, φυτοφάρμακα, σπόροι) ήταν πάντα εξαρτημένες από την Αγροτική Τράπεζα. Με τον ίδιο τρόπο οι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί ποτέ δε λειτούργησαν σε μια καθετοποιημένη παραγωγή (πχ οι παραγωγοί σταριού δε δημιούργησαν ποτέ συνεταιριστικούς μύλους) με αποτέλεσμα τα λιγοστά σημεία πώλησης να εξαρτηθούν τελικά από τους κανόνες του αθέμιτου ανταγωνισμού στο εμπόριο, από τον ασφυκτικό έλεγχο των χοντρέμπορων και των σούπερμάρκετ.

Είναι σημαντικό συνεπώς να διαπιστώσουμε ότι οι συνεταιρισμοί αποτελούν δημιούργημα των εργαζομένων για να πετύχουν βραχυπρόθεσμα τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής τους, αλλά και μακροπρόθεσμα τη μετάβαση σε ένα δίκαιο, μη εκμεταλλευτικό τρόπο παραγωγής.

Μόνο μέσα από ένα διαρκώς επεκτεινόμενο δίκτυο συνεταιρισμών μπορεί να υπάρξει ουσιαστική διεκδίκηση και παράλληλα θεσμική αλλαγή, να μειωθούν οι εξαρτήσεις από το μεγάλο κεφάλαιο, τις τράπεζες και τις κρατικές επιδοτήσεις, και να μπορέσει όχι μόνο να ανατραπεί αλλά και να αντιστραφεί τελικά η λογική της απεριόριστης ανάπτυξης.

Γ.Μ.

NO HUMANS' LAND

Κρεματόρια

Όταν ο «γιατρός» Γιόζεφ Μέγκελε, μέλος των Ες Ες, από το Μάη του 1943 πραγματοποιούσε τις «μελέτες» και τα «πειράματά» του για τη γενετική κληρονομικότητα και νέες μεθόδους στείρωσης σε κρατούμενους στο κρεματόριο 2 στο Άουσβιτς-Μπίρκεναου, δεν είχε ιδέα πόσο καινούργιους δρόμους άνοιγε στο χώρο της επιστήμης. Ο Μέγκελε εστίασε βασικά σε παιδιά, κυρίως δίδυμα εβραιόπουλα, χρησιμοποιώντας ζωντανό ανθρώπινο υλικό, για τη δόξα της «επιστήμης». Πού αλλού θα μπορούσε να βρει ανθρώπινα δίδυμα που να πεθαίνουν την ίδια στιγμή ή που να υφίστανται συγκεκριμένα βασανιστήρια για να «προάγει» τα επιστημονικά του συμπεράσματα! Η σύχρονη γενετική επιστήμη βρήκε πολύτιμες τις έρευνες και τις μεθόδους του, και στηρίχτηκε κατά πολύ σ' αυτές.

Τα χρόνια πέρασαν και η ανθρώπινη μνήμη δεν φημίζεται για τη διάρκειά της. Αμφισβητείται πλέον και το ίδιο το Άουσβιτς και τα άλλα κρεματόρια των Ναζί. Πόσο μάλλον τα «ιατρικά» πειράματα.

Η επιστήμη όμως δεν ξέχασε. Τα πειράματα συνεχίζονται, ενώ το ανθρώπινο πειραματικό υλικό βρίσκεται κυρίως στις τριτοκοσμικές χώρες, στην Αφρική, στο χώρο των φυλακισμένων, στους στρατιώτες, σε παιδιά που «χάνονται», σε έμβρυα (πρόσφατα ανακάλυψαν στη Ρουμανία πτώματα βρεφών αλλά και ενηλίκων, με τεμαχισμένο εγκέφαλο και σε τέτοια κατάσταση που συμπεραίνουν πως το πιο πιθανό είναι να χρησιμοποιήθηκαν σε εργαστήρια για κάποια «έρευνα»)!

Αλλά και η ανθρωπότητα όλη, όλοι εμείς, αποτελούμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα διαρκή πειραματόζωα κάθε νέου ιού, κάθε νέου φαρμάκου που δοκιμάζεται «στην πλάτη του καμπούρη» και ύστερα από χρόνια αποσύρεται για να αντικατασταθεί από ένα άλλο (αφού έχουν μελετηθεί οι παρενέργειές του σε ζωντανούς ανθρώπους κι έβγαλαν και τα κέρδη τους). Η ταχύτητα συμβαδίζει με το κέρδος και δεν υπάρχει χρόνος για μακροχρόνιους ελέγχους.

Το ίδιο γίνεται και με τα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα (γτο), που παράγονται εργαστηριακά στα γρήγορα κι επιβάλλονται στην αγορά, στους «καταναλωτές», σε όλους μας, με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Η ιστορία δεν γυρίζει πίσω

Η κατ' αρχήν άρνηση της κοινωνίας στη βιοτεχνολογία, αποδίδεται στο «φυσικό» συντηρητισμό της πρώτης, στην καχυποψία της απέναντι σε κάθε τεχνολογική εξέλιξη. Εξέλιξη θεωρείται οποιαδήποτε καινοτομία, οποιαδήποτε καινούργια ανακάλυψη κι όλες οι επιλογές του νεοφιλευθερισμού, της κοινωνίας της αγοράς, οι οποίες αντιμετωπίζονται ως φυσικοί νόμοι που όποιος τους αρνείται ή αντιστέκεται σ' αυτούς χαρακτηρίζεται νεολουδδίτης ή συντηρητικός. Και φυσικά αντιεπιστημονικός, στο βαθμό που η κυρίαρχη αντίληψη θέλει την επιστήμη υπέρτατη αξία, και η ίδια έχει την πεποίθηση πως μπορεί να δώσει λύσεις σε όλες τις ανάγκες και όλα τα προβλήματα του ανθρώπου.

Κι αφού η ιστορία δε γυρίζει πίσω (αυτό θεωρείται αξίωμα), η θαυμαστή νέα επιστήμη προσπαθεί να δώσει λύσεις σε προβλήματα που η ίδια δημιούργησε, κατασκευάζοντας έτσι νέα που θέλουν λύση και διαιωνίζοντας επ' αόριστον το φαύλο κύκλο.

Στημένες εξαρχής σε λάθος βάση, διάφορες κρατικές ή ιδιωτικές επιτροπές βιοηθικής, οπλίζουν τις εταιρίες με επιστημονικοφανή επιχειρήματα προκειμένου να πεισθούν οι καταναλωτές και να μην είναι καχύποπτοι.

φάκελος / βιοτεχνολογία terminator

NO HUMANS' LAND

Η Χιροσίμα ήταν η αρχή ή η «χαρούμενη» επιστήμη

Η σύγχρονη ζωή χαρακτηρίζεται από έλλειψη κοινωνικοποίησης, ανασφάλεια, καχυποψία, απελπισία, έλλειψη εμπιστοσύνης στο μέλλον. Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, η βιοτεχνολογία μπορεί εύκολα να εμφανιστεί ως ο «μεσσίας» που θα λύσει τα προβλήματα και θα σχεδιάσει ένα μέλλον ανθρώπινο. Οι ανακαλύψεις της αντιμετωπίζονται από τους περισσότερους ανθρώπους με το μεταφυσικό δέος που παρακολουθούν και υιοθετούν την αστρολογία και τις προβλέψεις της. Όμως τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά και η εμπιστοσύνη ή αδιαφορία μιας κοινωνίας παθητικής και αδύναμης για κριτική σκέψη, αποτελούν καταστροφική πολυτέλεια.
Η διαφορά της βιοτεχνολογίας από τις επιστήμες του παρελθόντος, είναι ότι δεν παρατηρεί απλά, καταγράφει και εξηγεί, αλλά επεμβαίνει, ενεργεί τροποποιητικά, υιοθετώντας το ρόλο της φύσης ή του θεού, ανάλογα με την οπτική γωνία. Την χαρακτηρίζουν ταχύτητα και ανευθυνότητα. Το μόνο κριτήριο που αποτελεί το κίνητρο των ερευνών και των γρήγορων πειραμάτων της, είναι η αναμονή το γρήγορου κέρδους. Αυτή η διαδικασία που αλλάζει τη φύση μιας βιολογικής διαδικασίας δισεκατομμυρίων χρόνων, πραγματοποιείται από ανώριμους και ανίδεους ανθρώπους που αγνοούν την εξελικτική βιολογία, την οικολογία, το πολύνθετο της ανθρώπινης ύπαρξης και με εφόδια τις γνώσεις βιοχημείας και την πεποίθηση πως ο άνθρωπος είναι μια απλή μηχανή, νιώθουν σα μικροί θεοί και παίζουν επικίνδυνα. Κυνηγώντας διπλώματα ευρεσιτεχνίας, διαχέουν με ανευθυνότητα στο περιβάλλον προϊόντα που είναι πέρα από κάθε έλεγχο. Σούπερ προϊόντα με γονίδια που εξαπλώνονται πολύ πιο πέρα από τους αρχικούς αποδέκτες, σούπερ ζιζάνια που συνηθίζουν και γίνονται ολοένα και ανθεκτικότερα σε όλο και πιο ισχυρά ζιζανιοκτόνα (συνήθως της ίδιας εταιρίας) καταστρέφοντας άλλες μορφές ζωής γύρω τους και καταλήγοντας ως τεράστια ποσότητα τοξικών στους «καταναλωτές», αυτή την ειδική ομάδα πληθυσμού που αποτελείται από θέσει και εν αγνοία τους πειραματόζωα.

Ub-normal

Η βιοτεχνολογία επιχειρεί την παραγωγή ανταλλακτικών για τις ανθρώπινες «ατέλειες» αλλά και την κατασκευή του ίδιου του νέου μοντέλου «ανθρώπου» που θα έχει ελεγχεί και προβλεφθεί πριν από τη γέννηση να μη έχει «λάθη», δηλ. εκείνα τα μέρη των γονιδίων που θεωρούνται ελαττωματικά. Η βιοτεχνολογία, όπως και κάθε διαδικασία στον κόσμο της αγοράς, βιάζεται να ξεμπερδεύει με ό,τι της είναι άγνωστο, χαρακτηρίζοντάς το ελαττωματικό ή άχρηστο, με ανυπολόγιστες συνέπειες και κινδύνους για το μελλοντικό τεχνητό «άνθρωπο» που κατασκευάζει. (Το παράδειγμα του Φρανκεστάιν είναι πολύ λίγο για να εκφράσει το μέγεθος του προβλήματος. Τα συμπληρώματα διατροφής και τα αναβολικά, η τεχνητή προσπάθεια αύξησης της απόδοσης του ανθρώπινου σώματος, εφαρμόζεται πολλά χρόνια τώρα. Όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι που αποτέλεσαν στην ουσία τα πειραματόζωα αυτών των «επιστημονικών ερευνών», υποφέρουν από απρόβλεπτες αρρώστειες και πεθαίνουν πρόωρα. Μάλιστα, όντες διάσημοι πρώην υπεραθλητές οι περισσότεροι, έχουν δημιουργήσει κινήσεις που προσπαθούν να σταματήσουν την εφαρμογή αυτής της διαδικασίας σε νέους αθλητές. Αν αυτό συμβαίνει με τα αναβολικά, ποιός μπορεί να φανταστεί τις απρόβλεπτες συνέπειες της χρήσης της βιοτεχνολογίας στο κομμάτι αυτό;).
Το ίδιο συμβαίνει με τις τεχνητές λύσεις που προσπαθεί να εφαρμόσει επιμέρους πάνω στους πάσχοντες. Κάθε απλή επέμβαση στο ανθρώπινο σώμα μπορεί να έχει απρόβλεπτες παρενέργειες, πόσο μάλλον επεμβάσεις στο ίδιο το βασικό υλικό απ' το οποίο είναι φτιαγμένος ένας άνθρωπος!

Πέρα από την ευγονική διαδικασία και την παροχή αθανασίας για λίγους, όλα συνηγορούν πως ο κυρίαρχος στόχος της βιοτεχνολογίας είναι η κατασκευή ενός ανθρώπου – τέλειας μηχανής για εργασία. Στο βωμό του κέρδους, όλα είναι θεμιτά. Από τις επεμβάσεις λοβοτομής ως τη σύγχρονη ψυχιατρική είναι εμφανές πως η λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου είναι κεντρικός στόχος. Η μετατροπή των ανθρώπων σε απλές μηχανές δίχως θυμικό, φαίνεται πως αποτέλεσε μεγάλο δέλεαρ για τις έρευνες, όσο κι αν κρατήθηκε μυστικότητα γύρω από αυτές.
Ακόμα κι αν η ηθική προσπάθησε κάποτε ν' αποτελέσει τροχοπέδη ή παράγοντα, είναι βέβαιο πως δεν αποτελεί πια. Κι αφού η κυρίαρχη αντίληψη της βιοτεχνολογίας είναι πως το σώμα μπορεί να γίνει μια αποδοτικότερη μηχανή, είναι προφανές πως τα ιατρεία του μέλλοντος θα παρέχουν service στις μηχανές που κάτι πήγε στραβά ή θ' αντικαθιστούν κάποιο ανταλλακτικό που καταστράφηκε, λές και ο άνθρωπος είναι απλά και μόνο μια μηχανή και δεν συν-διαμορφώνεται από άλλους παράγοντες.
Η αγοραπωλησία ανθρώπινων οργάνων και ιστών, είτε μέσω της νόμιμης οδού της προσφοράς οργάνων, είτε μέσα από σκοτεινές διαδικασίες ενός παραεμπορίου τεράστιας έκτασης, αποτελεί σύγχρονο φαινόμενο εμπορίου με απρόβλεπτες συνέπειες. Με την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής σαν βασική παράμετρο, το γενικευμένο εμπόριο ανθρώπινων οργάνων και ιστών οδηγεί κάθε μέρα ολοένα και περισσότερο στην «εξαφάνιση» και δολοφονία με στόχο την πώληση, χιλιάδων ανθρώπων, από μωρά που εξαφανίζονται –όχι μόνο από τριτοκοσμικές χώρες αλλά και από ευρωπαϊκές- έως τα πογκρομ απέναντι στα παιδιά αλλά και στους ενήλικες (κυρίως γυναίκες και ευπαθέστερες κοινωνικές ομάδες) των παραγκουπόλεων, των φυλακών, των ζωνών ελεύθερου εμπορίου, που αποτελούν την προβολή στο σήμερα της νοσηρής κοινωνίας του αύριο.
Όταν το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας θα «χρησιμοποιείται» με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για να συντηρεί ένα μικρό μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού, τότε θα γίνει ξεκάθαρος και ο ταξικός συν τοις άλλοις χαρακτήρας των επιστημονικών επιτευγμάτων, πέρα από τα παχιά λόγια. Γιατί, μέσα στ' άλλα, δεν μπορεί να μην τεθεί και το ερώτημα ποιούς αφορούν τελικά αυτά τα υποτιθέμενα «επιτεύγματα», χωρίς ν' αναιρείται η ουσία, απλά για να αποκαλυφθεί ένα ακόμα ψεύδος και σύνηθες επιχείρημα στα στόματα των υπεύθυνων.

Το τοπίο του μέλλοντος

Οι έρευνες αυτού του τύπου και για τόσο σημαντικά ζητήματα, παλιότερα γινόταν από κάποιες κρατικές υπηρεσίες και το στρατό. Χωρίς καθόλου να έχει ατονήσει το ενδιαφέρον των δύο πρώτων, οι πολυεθνικές εταιρίες και τα πληρωμένα τεχνολογικά ινστιτούτα συνεχίζουν την καταστροφική διαδικασία σε μια γενικευμένη συνεργασία και με το στρατό, που, παρά την θεωρητική απαγόρευση των βιολογικών όπλων, κάθε άλλο έχασε το ενδιαφέρον του ή σταμάτησε τις έρευνες γύρω από αυτά. Οι εταιρίες χρηματοδοτούν και κατευθύνουν τη βιοτεχνολογική έρευνα (τόσο καθοριστικής σημασίας για τον άνθρωπο, το περιβάλλον και το μέλλον και των δύο) με αποκλειστικό γνώμονα το κέρδος.

Η χαρτογράφηση του γενετικού χάρτη χαρακτηρίζεται από πατέντες που αξιοποιούνται κατάλληλα στην εμπορευματική κοινωνία, οργανώνοντας παράλληλα τον τρόπο λειτουργίας τους στο μέλλον (ό,τι συμβαίνει με το software στο χώρο της πληροφορικής και με ακόμα πιο σκανδαλώδη τρόπο).

Στο μέρος που αφορά τη γεωργία, τόσο καθοριστική για τη διατροφή όλου του πλανήτη, οι εξελίξεις είναι γοργές και ξεκάθαρες. Ο αγρότης γίνεται απλός υπαλληλος, χρήστης μιας τεχνολογίας που δεν κατέχει, του αφαιρείται η δυνατότητα να αποφασίσει για το προϊόν που καλλιεργεί, γίνεται ξένος προς αυτό και δεν αισθάνεται πως έχει την ευθύνη του.

φάκελος / βιοτεχνολογία terminator

Το τοπίο του μέλλοντος για την αγροτική παραγωγή ακολουθεί τα χνάρια (πως αλλιώς θα μπορούσε να είναι) του οικονομικού τοπίου της παγκόσμιας αγοράς: κυριαρχία πολυεθνικών γιγάντων, εξαφάνιση μικροπαραγωγών, εξαφάνιση φυσικών φυτών και προϊόντων, απέραντες εκτάσεις – τσιφλίκια πολυεθνικών με καλλιέργειες γτο (ιδίως στις τριτοκοσμικές χώρες όπου οι πολυεθνικές έχουν αγοράσει σε τιμές ευκαιρίας το σύνολο σχεδόν της γης, αν και συχνά ούτε καν αυτό δε χρειάζεται και προτιμούν κυβερνήσεις αντρείκελα που υπηρετούν αποκλειστικά τα συμφέροντά τους). Εξκμηδενισμένοι αγρότες – μονάδες που περιφέρονται χωρίς δουλειά, απόβλητοι, ή δουλεύουν σε συνθήκες δουλείας στις ιδιοκτησίες των πολυεθνικών, ένα νέο και πολύ πιο σκληρό είδος μεσαίωνα.

Τα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα επιβάλλονται στις «αναπτυσσόμενες» χώρες με τη βία ενώ στις χώρες τις δύσης εφαρμόζονται πιέσεις που λίγο διαφέρουν από την επιβολή, με τους ίδιους «ανθρωπιστικούς» όρους που γίνονται οι εισβολές και οι βομβαρδισμοί, με τους ίδιους όρους που το κεφάλαιο διαλύει τις οικονομίες παγκόσμια κι επιβάλλει μεσαιωνικούς όρους εργασίας, καταστολής και ελέγχου.

θέμα χρόνου

Όλες οι υπηρεσίες, οι επιστήμες και οι μηχανισμοί της σύχρονης εμπορευματικής κοινωνίας στοχεύουν στον απόλυτο έλεγχο και την καταστολή. Διαφυλάσσοντας τα περιθώρια λάθους, προσβλέπουν στην εξάρτηση από τους μηχανισμούς τους, όποιας μονάδας ξεφύγει από τον έλεγχο, τυχαία ή συνειδητά. Εξάρτηση, έλεγχος και καταστολή σώματος και πνεύματος. Η εξάρτηση των ανθρώπων από τη βιοτεχνολογία όλα δείχνουν πως στο μέλλον θ' αποτελεί καταναγκαστικό καθεστώς, ένα άλλο είδος κυρίαρχης νομιμότητας που θα απαγορεύει κάθε άρνηση ή αμφισβήτησή της. Μια διαρκής προετοιμασία για τη στιγμή του συλλογικού θανάτου.

Το εφιαλτικό παρόν και μέλλον που μας επιφυλάσσεται δεν έχει κριθεί ακόμα. Όμως η καταστροφική τάση του ανθρώπινου είδους οδηγεί στο σημερινό παραλογισμό του συστήματος κι αφήνει λίγα περιθώρια για ανατροπή των εξελίξεων αν οι κοινωνίες δεν αποκτήσουν γρήγορα ανακλαστικά.

Άννα Κάπα

Ένας στοιχειώδης ορισμός της παράνοιας

Δεν υπάρχουν πια αγρότες στη Γαλλία, υπάρχουν γεωργικοί εργάτες λίγο-πολύ ενσωματωμένοι, είτε το παραδέχονται είτε όχι, σε κάποιον τομέα της αγροτοβιομηχανικής παραγωγής. Και αντίθετα με όσα διακηρύσσει ασύστολα η Αγροτική Συνομοσπονδία, η βιομηχανοποίηση των αγροτικών καλλιεργειών δεν συνεπάγεται απαραίτητα και τη σταθεροποίηση της γεωργίας...

Ως κτηνοτρόφος έχω δει από κοντά πως έπεσαν θύματα του πολέμου-αστραπή οι αγρότες και οι χωρικοί στις αναπτυγμένες χώρες. Ο τρόπος ζωής των γεωργών, ή τέλος πάντων ό,τι είχε απομείνει απ' αυτόν, καταστράφηκε ολοσχερώς. Δεν λέω ότι οι παραδοσιακοί γεωργοί ήταν θεματοφύλακες τίποτα υπέροχων υψηλών αρχών, που πάση θυσία έπρεπε να διατηρηθούν... Κρατούσαν όμως ζωντανή μια μνήμη που μας επέτρεπε ν' ακολουθούμε πορεία διαφορετική από εκείνη που προδιαγράφει η βιομηχανική ανάπτυξη. Στον παλιό εκείνο κόσμο έβρισκε κανείς μια στάση απέναντι στη ζωή, ειδικά την κοινωνική ζωή, πραγματικά ασύμβατη προς τον κυρίαρχο ρασιοναλισμό –ένα τρόπο ζωής σίγουρα λιγότερο διαχωρισμένο από εκείνον όπου μας οδηγεί η βιομηχανοποίηση, ανάγοντας την ανθρωπότητα σε εργασία και κατόπιν αποικιοποιώντας τον ελεύθερο χρόνο. Έχω δει με τα μάτια μου την αγροτική κοινωνία να αυτοδιαλύεται, να σαπίζει στις ρίζες της...

Είναι ανάγκη να κατανοήσουμε τί ακριβώς διακυβεύεται με τη βιομηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγή, η οποία βρίσκεται σ' ένα στάδιο οριακό με τα γενετικά τέρατα. Ούτε λίγο ούτε πολύ, πρόκειται για μια προσπάθεια οριστικής εκρίζωσης της φύσης (της εξωτερικής ή της εγγενούς στον άνθρωπο), προσπάθεια απαλλαγής από την τελευταία αυτή αντίσταση στην κυριαρχία του τεχνολογικού ρασιοναλισμού. Μιλούμε για έναν ορθό «Λόγο» που επιμένει να αγνοεί –και στην περίπτωσή μας επιμένει να καταργεί πλήρως– ό,τι δεν ταυτίζεται με τον εαυτό του: να, κατά τη γνώμη μου, ένας στοιχειώδης ορισμός της παράνοιας. Αν κατανοήσουμε αυτό το διακύβευμα, τότε πρέπει να επερωτήσουμε τις ίδιες τις βάσεις του παρόντος αγροτικού συστήματος...

Το ζήτημα είναι να ανανεώσουμε την ιστορική διαδικασία του εξανθρωπισμού.

Από συνέντευξη του Ρενέ Ριζέλ
στην εφημερίδα Libération (2-2-2001)

(Ο Ρενέ Ριζέλ ήταν ένας από τους «Λυσσασμένους» της Ναντέρ, το Μάη του 68. Κτηνοτρόφος στη Λοζέρ σήμερα, ακτιβιστής, υπήρξε εκπρόσωπος της Αγροτικής Συνομοσπονδίας τη δεκαετία του '90.
Δικάστηκε, φυλακίστηκε κι εξέτισε την ποινή του για την «εξουδετέρωση» μαζί με άλλα μέλη της Α.Σ., γενετικά τροποποιημένων σπόρων της Novartis στο Νεράκ τον Ιανουάριο του 1998 και την καταστροφή μαζί με Ινδούς αγρότες ενός θερμοκηπίου ρυζιού με γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς, του Κέντρου για τη Διεθνή Συνεργασία στην Αγροτική Έρευνα για την Ανάπτυξη, στο Μονπελιέ, τον Ιούνιο του 1999).

φάκελος / βιοτεχνολογία terminator

Άνσελμ Γιάππε

Γονίδια, αξίες και αγροτικές εξεγέρσεις

Krisis τ. 24/2001 –Αναδημοσίευση από το «ξενοδοχείο των ξένων», τεύχος 5, Δεκέμβριος 2003

Μια μέρα θα αναρωτιόμαστε για ποιο λόγο η ριζοσπαστική κριτική της κοινωνίας των αρχών του εικοστού πρώτου αιώνα ασχολήθηκε περισσότερο με τον Χάιντερ και με τον πόλεμο στα Βαλκάνια απ' όσο με τη Novartis ή τη Nestlé, ή γενικά με τις βιοτεχνολογίες[1]. Φαίνεται πως όλοι συμφωνούν ότι οι βιοτεχνολογίες θα σημαδέψουν την εποχή που έρχεται. Τόσο οι υποστηρικτές τους, όσο και οι αντίπαλοί τους παραδέχονται το εξής: Ο παλιός ορισμός του τι είναι γενικά ανθρώπινη ζωή έχει αλλάξει ανεπιστρεπτί μέσα από τις ραγδαίες εξελίξεις των τελευταίων δέκα περίπου χρόνων, που διάνοιξαν τεράστιες δυνατότητες για παρέμβαση στις βάσεις της οργανικής ζωής, δηλαδή για χειραγώγηση του DNA, τεχνητή γονιμοποίηση, παιδιά του σωλήνα, μεταμοσχεύσεις οργάνων, κλωνοποίηση, γενετικές θεραπείες και τα τοιαύτα[2].

Ούτε και η βιβλιογραφία επί του θέματος είναι ιδιαίτερα εκτεταμένη[3], ενώ τις περισσότερες φορές είτε χάνεται σε μια άβυσσο επιστημονικών λεπτομερειών και εξειδικεύσεων, είτε βλέπει το κακό μόνο στη "λανθασμένη χρήση" (και λέει, ας πούμε, ναι στις θεραπευτικές εφαρμογές, όχι στην ανθρώπινη κλωνοποίηση). Γενικά, η κριτική περιορίζεται συνήθως στην επίκληση θολών ηθικών αρχών, αρχών που τελικά είτε ευαγγελίζονται την οπισθοδρόμηση, είτε προσπαθούν να αποτρέψουν τα χειρότερα.

Ωστόσο, στα κείμενα αυτά εντοπίζονται πολλές από τις διαπιστωμένες ή πιθανολογούμενες αρνητικές συνέπειες των βιοτεχνολογιών:

- η απρόβλεπτη μεταφορά γονιδίων σε άλλα έμβια όντα, (έτσι ώστε π.χ. ορισμένοι ιοί να καθίστανται ανθεκτικοί στα αντιβιοτικά, ή τα ζιζάνια στις εισροές, δηλ. στα ζιζανιοκτόνα και τα εντομοκτόνα),
- η γένεση νέων ασθενειών από ιούς (κατά τη μεταφορά, για παράδειγμα, μοσχευμάτων από χοίρους σε ανθρώπους) οι οποίοι δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν,
- η δημιουργία ιδιαιτέρως επικίνδυνων και εύκολα προσβάσιμων βιολογικών όπλων, με ενδεχομένως εξαιρετικά ενδιαφέρουσες ιδιότητες, όπως, για παράδειγμα, τη δυνατότητα να πλήττουν μόνο τα μέλη συγκεκριμένων ανθρώπινων ομάδων (ας πούμε με συγκεκριμένο χρώμα δέρματος),
- η περαιτέρω διάρρηξη της ιδιωτικής σφαίρας μέσω της καθιέρωσης γενετικών εξέτασεων από τις ασφαλιστικές εταιρείες, τους εργοδότες, ή τα δικαστήρια, εξετάσεων οι οποίες θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διακρίσεις ή, με τον καιρό, σε μια τάξη "γενετικά προσδιορισμένων ανέργων", σε "γονιδιακές κάστες", σε βιοπειρατεία εις βάρος του Τρίτου Κόσμου, όπου βρίσκεται ένα μεγάλο μέρος του βιοτεχνολογικού υλικού,
- η εξασφάλιση ευρεσιτεχνίας εμβίων όντων, ή ακόμη και μελών του ανθρώπινου σώματος,
- η αλλοίωση της γενετικής κληρονομιάς,
- ο περαιτέρω κλονισμός των φυσικών ισορροπιών,
- η πλήρης εξάρτηση των αγροτών του Τρίτου Κόσμου από τις βιοπολυεθνικές και η επιτάχυνση της καταστροφής των υπαρξιακών τους συνθηκών,
- η εξάπλωση ενός γκροτέσκου γενετικού αναγωγισμού στην επιστημονική κοινότητα, ο οποίος αρνείται κάθε κοινωνική παράμετρο και προωθεί έναν ευγονικό κοινωνικό δαρβινισμό και γενικότερα
- η αδυνατότητα να εκτιμηθούν οι μακροπρόθεσμες συνέπειες τόσο μακρόπνοων επεμβάσεων στο γενετικό υλικό.

Ας θεωρήσουμε λοιπόν ότι τα παραπάνω είναι γνωστά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έχει αναγνωριστεί και η σημασία τους. Όλοι σχεδόν οι κριτικοί της βιοτεχνολογίας αμφισβητούν μόνον το *πώς* της βιοτεχνολογίας, παραπονιούνται ότι μόνον οι πλούσιοι θα μπορούν να απολαύσουν τα υποτιθέμενα πλεονεκτήματά της και διακηρύττουν ότι και οι χώρες από όπου προέρχονται οι περισσότερες πρώτες ύλες της βιοτεχνολογικής βιομηχανίας θα έπρεπε να έχουν πρόσβαση στα λάφυρα. Κάνουν υπολογισμούς κερδών και απωλειών, θέλουν δηλαδή να ξέρουν αν η δημοκρατική εμπορευματική κοινωνία και οι πολίτες της στο τέλος θα χάσουν ή θα κερδίσουν από τη συναλλαγή. Βέβαια και τότε ακόμη συνήθως οδηγούνται στο συμπέρασμα ότι και στο καθαρά οικονομικό επίπεδο, μόνο καναδυό μεγάλοι όμιλοι εταιρειών θα ωφεληθούν από τις βιοτεχνολογίες, ενώ οι υπόλοιποι δεν θα κερδίσουν τίποτα. Ενίοτε θίγονται και ζητήματα ευρύτερα, όπως για παράδειγμα το τι σημαίνει για την αυτοσυνείδηση του ατόμου, ή και για την έννοια του ανθρώπινου γενικά, το να έχει μεγαλώσει κανείς στο εργαστήριο και όχι στην κοιλιά της μητέρας του. Ακριβώς όπως και η τρέχουσα κριτική στον καπιταλισμό, έτσι και η κριτική στις βιοτεχνολογίες περιορίζεται πάντοτε σε μεμονωμένες όψεις του προβλήματος. Σκυθρωποί, οι ειδικοί της βιο-ηθικής σπάνε το κεφάλι τους αν ένα κατεψυγμένο έμβρυο κατέχει ή μήπως όχι ανθρώπινη αξία. Η τηλεοπτικά διαφωτισμένη "κοινή γνώμη" ανησυχεί για πιθανούς κινδύνους που επιφυλάσσει η βιοτεχνολογία στους ευπρεπείς καταναλωτές και για την έλλειψη δημοκρατικής διαφάνειας. Τα σεβαστά αυτά αιτήματα ίσως να καταφέρουν να θέσουν όρια σε κάποιες από τις χειρότερες επιπτώσεις των βιοτεχνολογιών, έτσι ώστε να μην μπορεί φερ' ειπείν ο καθένας να εισαγάγει στον κόσμο πρωτοφανείς ιούς μόνο και μόνο για να κάνει φιγούρα στην επόμενη σύσκεψη των υψηλόβαθμων στελεχών της εταιρίας του. Είναι άλλωστε πάγιο χαρακτηριστικό της δημοκρατικής εμπορευματικής κοινωνίας το ότι πλασάρει μεταρρυθμίσεις ούτως ή άλλως αναγκαίες ως γενναιόδωρες παραχωρήσεις σε αντιπολιτευτικά (προσοχή: όχι αντισυστημικά) κοινωνικά κινήματα. Όπως, όμως, είναι αδύνατον να απαλλαγούμε από την κερδοσκοπία στη χρηματοοικονομική αγορά, για να επιστρέψουμε στη "γνήσια" εργασία, στο "αληθινό" χρήμα και στην "κανονική" οικονομία, έτσι δεν μπορούμε ούτε να διαχωρίσουμε τις βιοτεχνολογίες από την ανάπτυξη που έχουν επιφέρει και να τις απομακρύνουμε σαν να ήταν απλώς μια απόφυση, τερατώδης έστω, στο σώμα της τεχνολογίας, για να συνεχίσουμε τη ζωή μας με την ίδια επιστήμη, την ίδια τεχνολογία, την ίδια αγροτική οικονομία, την ίδια ιατρική. Όπως η εργασία στον καπιταλισμό δεν είναι δυνατή παρά μόνον ως αχαλίνωτη παγκόσμια οικονομική αγορά, έτσι και οι τεχνολογίες αποτελούν ένα στάδιο ανάπτυξης (το τελικό;) της μοντέρνας επιστήμης, τεχνολογίας, αγροτικής οικονομίας και ιατρικής. Όποιος έχει πει το ναι στην "ουσία", π.χ. στη μοντέρνα αγροτική οικονομία και στην επιστήμη που αποτελεί εφαρμογή της οικονομίας αυτής, στην πραγματικότητα είναι σε θέση να συζητήσει μόνο για τις ετικέτες των προϊόντων που γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς.

...Όπως ακριβώς το διεθνές εποικοδόμημα της κερδοσκοπίας είναι αποτέλεσμα της βασικής λογικής της κοινωνικοποίησης μέσω της εμπορευματικής αξίας, έτσι και η βιοτεχνολογία αντιστοιχεί στις θεμελιώδεις τάσεις μιας επιστήμης που προέκυψε από την κοινωνία της αξίας. Από τις πολλές όψεις του ζητήματος θα επικεντρωθούμε σε τρεις: στον μηδενισμό της ποιότητας, στην απαλλοτρίωση των ζωτικών αποθεμάτων του πλανήτη και στη διαμόρφωση των υποκειμένων της δημοκρατικής/ατομικιστικής της αγοράς. Ή αλλιώς, όπως λέει και η *Encyclopédie des Nuisances*: Το ερώτημα δεν είναι αν το κατεψυγμένο έμβρυο έχει "ανθρώπινη αξία", αλλά το πώς η κοινωνία έφτασε στο σημείο να το παράγει...

... Όπως σήμερα όλα αναπαρίστανται ως ποσοτική αξία (και η κοινωνικοποίηση μέσω της αξίας παρόλ' αυτά αποτυγχάνει σε όλα όσα δεν μπορούν να συμπιεστούν και να μετατραπούν σε αξία, στη "σκοτεινή» τους πλευρά), έτσι και η βιοτεχνολογία, αυτή η πεμπτουσία της φυσικής επιστήμης, πραγματεύεται όλα τα έμβια όντα ως σκέτο DNA, που αποσυναρμολογείται και επανασυγκολλάται κατά βούληση. Η βιοποικιλότητα των εμβίων όντων, που μέχρι πριν λίγα χρόνια αποτελούσε αξεπέραστο όριο ακόμη και της σκέψης (αφού θεωρούσαμε ότι τα είδη δεν διασταυρώνονται μεταξύ τους), έχει δώσει τη θέση της στη ιδέα ενός χειραγωγήσιμου συνεχούς, στο οποίο

γονίδια ενός είδους μπορούν να μεταφερθούν σε άλλο είδος και μάλιστα σε είδος άλλου βασιλείου (φυτών, ζώων, βακτηρίων, ιών). Σύμφωνα με τους τεχνικούς της βιοτεχνολογίας, "όλα τα έμβια όντα ανάγονται σε κάποιο βασικό βιολογικό είδος, που μπορούν να αφαιρεθούν, να χειραγωγηθούν, να ανασυνδυαστούν (να διασταυρωθούν) και να προγραμματιστούν μέσα από μια σειρά εργαστηριακών τεχνικών" (Rifkin 70)

Όπως υπογραμμίζουν τα *Remarques*, είναι αδιανόητο να μιλούμε για "καλή" και για "κακή" χρήση της βιοτεχνολογίας, αφού πρόκειται για την "ίδια σαρωτική δύναμη του κατακερματισμού, για τον έναν και τον αυτό μηδενισμό, που απλώνεται σ' όλες τις μορφές ζωής –φυτά, ζώα, ανθρώπους–, τις αντιμετωπίζει σαν ομοιογενές γενετικό υλικό" και συλλαμβάνει τα πάντα βάσει μοντέλων της πληροφορικής (Rem 85). Η συνεχής απλούστευση, η reductio ad unum, που διαφοροποιεί την εμπορευματική κοινωνία από όλες τις άλλες, θριαμβεύει όχι μόνο στη βιοτεχνολογία, αλλά και στην πληροφορική, χωρίς την οποία οι βιοτεχνολόγοι δεν θα τα έβγαζαν πέρα. Η πληροφορική μάλιστα έχει βαφτίσει κι ένα νέο βιοεξελικτικό μοντέλο (Rifkin, κεφάλαια έξι και επτά). Στη μητέρα-επιστήμη της πληροφορικής, στην κυβερνητική, όλα ανάγονται σε "πληροφορία". Οι κανόνες της εφαρμόζονται εξίσου σε κάθε έκφανση της ύπαρξης, τόσο στη συμπεριφορά των ποντικιών, όσο και στην όσμωση των κυττάρων, τόσο στην οργάνωση του χώρου εργασίας, όσο και σ' έναν διαστρικό γαλαξία: όλα μπορούν να συλληφθούν ως ένα είδος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Τα έμβια όντα δεν αποτελούν πλέον αμετάβλητες μοναδικότητες με την έννοια του είδους, της συνομοταξίας κ.ο.κ, παρά μόνον "έναν τρόπο οργάνωσης των πληροφοριών", γι' αυτό και μπορούν να ρυθμιστούν κατά βούληση (Rifkin 338). ...Ο αναγωγισμός συνδέεται άμεσα με τη σύγχρονη λογική της αξίας, πόσο μάλλον ότι συνδέεται με τις ίδιες τις βάσεις της σύγχρονης επιστήμης και με την ανικανότητά της να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ ενός ζωντανού οργανισμού και μιας μηχανικής συναρμογής μεμονωμένων κομματιών. Όπως όμως η διαμόρφωση της κοινωνίας μέσω της αξίας αυτοκαταστρέφεται, αφού προσκρούει σε ό,τι δεν μπορεί να συλληφθεί μέσω της αξίας, έτσι και στην περίπτωση της σύγχρονης επιστήμης αποτυγχάνει κάθε προσπάθεια να φορέσουμε τυπολογικό ζουρλομανδύα στο πραγματικό. Όπως επισημαίνουν τα *Remarques,* αυτό που επιστρέφει σε μας με τη μορφή διάφορων φυσικών καταστροφών είναι η ολότητα της φύσης, την οποία η έρευνα επιμένει συστηματικά να αγνοεί. Η βιοτεχνολογία θέλει να αντικαταστήσει με τα τεχνητά της προϊόντα ό,τι θεωρεί "περιττό" στη φύση –όπως π.χ. το 90% του DNA, που οι μικροβιολόγοι αποκαλούν "πλεονάζων DNA", επειδή δεν βλέπουν να έχει κάποια συγκεκριμένη λειτουργία (Rem 30-31).

Οι βιοτεχνολογίες αποτελούν τεράστια πρόοδο στο πλαίσιο της, συνεχούς από το τέλος του μεσαίωνα και δώθε, ιδιοποίησης και ιδιωτικοποίησης όλων των πόρων που είναι αναγκαίοι για την ανθρώπινη ζωή -και στο πλαίσιο της καταστροφής όλων των αυτοδιαχειριζόμενων, ατομικά ή συλλογικά, συνθηκών ύπαρξης[4]. Η έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας φτάνει στο ιλιγγιώδες και παραληρηματικό απόγειό της με την εξάπλωση της πατέντας για έμβια όντα και για όργανα ή λειτουργίες του ανθρώπινου σώματος. Έχουμε φτάσει στο σημείο ασθενείς να έχουν χάσει δικαστήρια στα οποία κατήγγειλαν την επιστημονική και εμπορική εκμετάλλευση κυττάρων που τους αφαιρέθηκαν εν αγνοία τους κατά τη διάρκεια της νοσηλείας τους στο νοσοκομείο. (Rifkin 108) Στο τέλος, ο ίδιος ο άνθρωπος θα εξαρτάται για τις στοιχειωδέστερες λειτουργίες του από την επιστήμη και τη βιομηχανία που την προμηθεύει. Ούτε καν την αναπαραγωγή του δεν θα μπορεί πλέον να εγγυηθεί μόνος του, οι καρποί της οποίας ήταν κάποτε το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο των "προλεταρίων". Το ζήτημα δεν είναι αν οι πρακτικές όπως τα παιδιά του σωλήνα, η τεχνητή γονιμοποίηση, ο δανεισμός της μήτρας, οι επεμβάσεις στο γενετικό υλικό των γονέων ή οι "διορθώσεις" στα γονίδια του εμβρύου θα επεκταθούν ή αν, αντίθετα, θα παραμείνουν προνόμιο μιας ελάχιστης εύπορης μειονότητας. Άπαξ και υφίσταται η δυνατότητα για όλες αυτές τις πρακτικές, ήδη προκύπτει μια νέα αντίληψη, ένας νέος ορισμός της ανθρώπινης ζωής – είτε η ζωή μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, είτε προσφέρεται από την επιστήμη. Κι όταν η ιατρική θα είναι σε θέση να διορθώσει γενετικά προσδιορισμένες ασθένειες πριν τη γέννηση ή τη σύλληψη, ή ακόμη και να διεκπεραιώνει τις κυήσεις σε ελεγχόμενο περιβάλλον –σ' ένα θρεπτικό διάλυμα εφοδιασμένο με σωλήνες παροχής– αντί για τη "σκοτεινή και επικίνδυνη περιοχή της μήτρας" (όπως λέει ένας αμερικανός καθηγητής βιοηθικής, που παραθέτει ο Rifkin 64), τότε μπορούμε εύκολα να φανταστούμε ότι κάποια στιγμή η άρνηση μιας τέτοιας εγκυμοσύνης θα θεωρείται ηθικά μεμπτή, ίσως μάλιστα και ποινικά κολάσιμη. Η ζωή στο βιολογικό επίπεδο θα είναι αδιανόητη χωρίς όλες τις καπιταλιστικές "προσθετικές" τεχνικές. Οι ιδέες για την κοινωνική ανατροπή θα πέφτουν στο κενό, αφού η διαμόρφωση της κοινωνίας μέσω της αξίας δεν καταστρέφει μόνο κάθε κοινωνική εναλλακτική λύση, αλλά και κάθε φυσική πρόταση που την αμφισβητεί. Λέγεται πως μετά από μια πλημμύρα στο εργαστήριο του Παβλόφ, τα σκυλιά που επέζησαν ξέχασαν μεμιάς όλη τους την παβλοφική εκπαίδευση. Αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να συμβεί και στα εμπορευματοποιημένα υποκείμενα. Όταν όμως οι αλλαγές θεμελιώνονται στα γονίδια, δεν υπάρχει επιστροφή. Μπορεί, βέβαια, η καλλιέργεια υπερανθρώπων να παραμείνει όνειρο απραγματοποίητο, παρά τη σχετική φασαρία των μμε, ή να περιοριστεί στη ρύθμιση "ξανθοί και γαλανομάτηδες". Αυτό όμως που δεν είναι απραγματοποίητο, κάθε άλλο μάλιστα, είναι η επ' άπειρον αυξανόμενη εξάρτηση της κοινωνίας από ψευτοφυσικούς και αυτονομημένους μηχανισμούς και από μια φύση εμπορευματοποιημένη, στην οποία ο σολωμός δεν θα κάνει αυγά και οι βελανιδιές θα σείονται στον αέρα σαν τη φτέρη, επειδή έτσι συμφέρει την αγορά. Μ' αυτόν τον τρόπο εξαφανίζεται και κάθε μέτρο σύγκρισης που θα μας επέτρεπε να αναγνωρίσουμε την εμπορευματική κοινωνία και τις λεηλασίες της ως αυτό που είναι. Μια σημαντική αμερικανική μελέτη (*Our Stolen Future*) για τις συνέπειες των χημικών προϊόντων στο ορμονικό σύστημα τονίζει ότι δεν υπάρχει πλέον κανένας αμόλυντος άνθρωπος στον πλανήτη που θα μας επέτρεπε να κατανοήσουμε πώς ήταν η κανονική λειτουργία του ορμονικού συστήματος πριν την εξάπλωση των βλαβερών χημικών (Rem 34)....

... Η φοβερή ύβρις που επιτέλεσε η επιστήμη του 20ού αιώνα, κυρίως με την προσπάθειά της να εγκαθιδρύσει μια, πρωτοφανή σε βάθος σε σχέση με τις προηγούμενες χιλιετηρίδες, κυριαρχία επί της φύσης και να κατασκευάσει μια φύση προσαρμοσμένη απόλυτα στην εμπορευματική κοινωνία είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο σε οποιοδήποτε σχέδιο ανθρώπινης χειραφέτησης. Οποιαδήποτε τροχοπέδη σ' αυτήν τη μηχανή είναι ευπρόσδεκτη. Ή μήπως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα πια, τώρα που η γνώση των βιοτεχνολογιών υπάρχει και την εμπεδώσαμε για τα καλά; Ιστορικά δεν δικαιολογείται τέτοια μοιρολατρεία. Ο Μαρξ παραθέτει στο *Κεφάλαιο* την παρακάτω θέση για την ιστορία των εφευρέσεων: «Πριν από πενήντα περίπου χρόνια (γύρω στα 1780), ο Άντον Μίλερ είδε μια κομψότατη μηχανή στο Ντάντζιγκ, που έγνεθε τέσσερα με έξι κομμάτια υφάσματος στο λεπτό. Το δημαρχείο όμως έκρινε ότι η εφεύρεση αυτή θα μετέτρεπε πολλούς εργαζόμενους σε ζητιάνους, γι' αυτό και την αποσιώπησε κι άφησε στον εφευρέτη τη διακριτική ευχέρεια να πάει να πνιγεί.» (MEW 23/45).

Σημειώσεις

1. Πιθανότατα κάποιοι να μην γνωρίζουν καν ποια είναι η ελβετική Novartis: ένας κολοσσός της χημείας και της βιοτεχνολογίας (όπως εξάλλου και η Monsanto ή η Dupont), που προέκυψε από τη συγχώνευση της εταιρίας παραγωγής αγροτοχημικών προϊόντων Ciba-Geigy με τον όμιλο φαρμακευτικών προϊόντων Sandoz, ο οποίος έχει κάνει αισθητή την παρουσία του ήδη από την δεκαετία του '80, χάρη στην στοργική μεταχείριση του ποταμού Ρήνου. Η Nestlé είχε γίνει γνωστή πολλά χρόνια πριν χάρη στην στοργική μεταχείριση των βρεφών του «Τρίτου Κόσμου», στα οποία έφερε την ευλογία του γάλακτος σε σκόνη. Σήμερα ανήκει στους μεγαλύτερους παραγωγούς γενετικά τροποποιημένων τροφών. (Στη λίστα των 500 μεγαλύτερων εταιριών των *Financial Times* για το 2003 η Novartis βρίσκεται στη θέση 17 και η Nestlé στη θέση 27. Στις 50 πρώτες της λίστας οι 10 είναι εταιρίες του κλάδου «Φαρμακευτικά/Βιοτεχνολογία». *Καθημερινή της Κυριακής,* 1η Ιουνίου 2003 [Σ.τ.Μ.])
2. Φυσικά και δεν βασίζονται όλες οι βιοτεχνολογίες στη γενετική. Η γενετική αποτελεί την πιο ριζοσπαστική επέμβαση στον τρόπο λειτουργίας της ανθρώπινης ζωής και είναι η πιο αμφιλεγόμενη, ενώ οι πιο «παραδοσιακές» βιοτεχνολογίες, όπως η μεταμόσχευση οργάνων και η τεχνητή γονιμοποίηση έχουν καθιερωθεί χωρίς να συναντήσουν την παραμικρή αντίσταση.
3. Οι παραπομπές μου στη συνέχεια του κειμένου προέρχονται αφενός από τον *Αιώνα της βιοτεχνολογίας* (1998) του Jeremy Rifkin (έκδοση στα ελληνικά: «Νέα Σύνορα» - Α.Α.Λιβάνη, 1998), που περιέχει πολύ εμπειρικό υλικό, αλλά αδυνατεί να κατανοήσει την κοινωνική σημασία του αντικειμένου του και σαγηνεύεται από τις πιθανές «θετικές» εφαρμογές των βιοτεχνολογιών, που στην πραγματικότητα είναι το ίδιο φρικιαστικές με τις «αρνητικές». Αφετέρου παραπέμπω στα τελείως διαφορετικού πνεύματος *Remarques sur l'agriculture génétiquement modifiée et la dégradation des espèces* (Σχόλια για τη γενετικά τροποποιημένη αγροτική οικονομία και τον εξευτελισμό των ειδών, 1999) της Encyclopédie des Nuisances, μιας παρισινής ομάδας που επηρεάστηκε στην αρχή από τους καταστασιακούς και ασκεί έντονη κριτική στην «πρόοδο», αλλά και στις *Déclarations sur l'agriculture transgénique et ceux qui prétendent s'y opposer* (Εξαγγελίες σχετικά με την γενετικά τροποποιημένη γεωργία και όσους διατείνονται πως αντιτίθενται σε αυτήν, 2000) του René Riesel, που κυκλοφόρησε επίσης από τον εκδοτικό οίκο της Encyclopédie. Τα επιχειρήματα που παρουσιάζω στο άρθρο μου βασίζονται ουσιαστικά στα δύο παραπάνω κείμενα. Βέβαια το καλύτερο βιβλίο ενάντια στη γενετική τεχνολογία θα ήταν μια ασχολίαστη συλλογή κειμένων όσων την ασκούν και όσων την υπερασπίζονται. Θα μας έπιανε σύγκρυο: Οι άγγλοι καθηγητές βιολογίας, που θέλουν να δημιουργήσουν ανθρώπινα έμβρυα χωρίς κεφάλι, με σκοπό την δημιουργία μιας τράπεζας οργάνων για μεταμοσχεύσεις (Rifkin 65-66) δεν αποτελούν ιδιαίτερως ακραία περίπτωση. Αν διαβάζαμε κάτι τέτοιο στο μέλλον θα μας προκαλούσε την ίδια εντύπωση που μας προκαλούν σήμερα τα ντοκουμέντα σχετικά με τα ιατρικά πειράματα των Ναζί. Η υποθετική περίπτωση και μόνο να συζητούσε κανείς με τέτοιους «επιστήμονες» θα συγκρινόταν με την περίπτωση να διαπραγματευόταν κανείς με τους Ναζί τη διαχείριση των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Ούτε η γενετική τεχνολογία, ούτε η ιατρική των Ναζί αποτελούν αποκλίσεις από την «κανονική» ιατρική, μα, πολύ περισσότερο, είναι η αυτοπραγμάτωση μιας ιατρικής που έχει αποστασιοποιηθεί πλήρως από το αντικείμενό της. Η ιατρική των Ναζί έβλεπε στους φυλακισμένους των στρατοπέδων συγκέντρωσης χρήσιμο πειραματικό υλικό, όπως ακριβώς η σημερινή ιατρική έρευνα βλέπει τα πλεονάζοντα και κατεψυγμένα έμβρυα (Rem. 95), τα οποία αποζητά λαίμαργα με σκοπό πειράματα φιλικά προς τον άνθρωπο (και τα οποία στο Βέλγιο έχει ήδη αποκτήσει). Πολλά απ' αυτά που αρχικά ακούγονταν σαν σενάρια τρόμου, όπως για παράδειγμα η μελλοντική εξέλιξη δύο μη συμβατών ανθρωπίνων ρατσών, αποτελούμενη φυσικά από μια ράτσα κυρίων και μια ράτσα σκλάβων, όπως περιγράφτηκαν π.χ. από τον Χ. Τ. Γουέλς (*Η μηχανή του χρόνου*) και τον Ά. Χάξλεϊ (*Θαυμαστός καινούριος κόσμος*), παρουσιάζονται σήμερα από τους προφήτες της εποχής της βιοτεχνολογίας ως θετικό ή τουλάχιστον αναπόφευκτο αποτέλεσμα των τεχνικών τους. Έτσι τουλάχιστον παρουσιάζει τα πράγματα κάποιος Lee Silver (βλ. Rifkin 271), που θεωρείται ειδικός επί του θέματος.
4. Ακόμη και ο Rifkin, που αντιμετωπίζει το θέμα αποκομμένο από το κοινωνικό του πλαίσιο, διακρίνει τη συγγένεια μεταξύ των βιοτεχνολογιών και των περιφραγμένων κτημάτων στην Αγγλία, τα οποία αποτελούν πρότυπο υπεξαίρεσης της συλλογικής ιδιοκτησίας.

ΜΕΤΩΠΟ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Σημαντικό χαρακτηριστικό της βιοτεχνολογικής βιομηχανίας είναι η δημιουργία από τις εταιρείες **μετώπου συνεργασίας στην προπαγάνδα** τόσο στις χώρες όπου εκμεταλλεύονται τη φθηνή εργασία (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Μεξικό), όσο και σε όλες τις αναπτυσσόμενες χώρες τις οποίες χρησιμοποιούν ως κάδους ανακύκλωσης, σκουπιδότοπους ή πειραματικές αγορές για τα προϊόντα τους. Μπορεί η μία εταιρεία να ανταγωνίζεται την άλλη στο χρηματιστήριο, μπρος στο κοινό συμφέρον όμως, σύσσωμη η βιομηχανία δημιουργεί πλαστές συζητήσεις και διλήμματα γύρω από τη βιοτεχνολογία, διατηρώντας το ζήτημα στην επικαιρότητα μέσα από συνεχείς και ποικίλες πρωτοβουλίες. Ως μέτωπο, οι εταιρείες εμπλέκονται άμεσα σε ΜΚΟ και παγκόσμιους οργανισμούς, κάνουν συγχωνεύσεις και δημιουργούν με εξαιρετική ταχύτητα τεράστια κονσόρτιουμ και πολλές πολύ μικρότερες δορυφορικές εταιρείες (εργαστήρια επιστημονικής έρευνας, γραφεία έρευνας αγοράς, συμβουλευτικές εταιρείες, εταιρείες πολιτικής διαμεσολάβησης, φιλανθρωπικές οργανώσεις, πράσινες και βιολογικές οργανώσεις κ.ο.κ.).

Βασική για την επιτυχία της βιομηχανίας αυτής υπήρξε η δημιουργία τετελεσμένων γεγονότων και κατόπιν η νομική τους "κάλυψη": έτσι κάμφθηκε πολύ εύκολα το άτυπο μορατόριουμ της ΕΕ στην εισαγωγή και καλλιέργεια γ.τ.οργανισμών, μέσα σε λίγα χρόνια –από το 1998 στο 2003. Παράλληλα με την τεχνική της επιβολής μη αναστρέψιμων καταστάσεων (όπως οι πειραματικές καλλιέργειες και αυθαίρετες έρευνες για πολεμικούς, ιατρικούς, γεωργικούς σκοπούς), η βιομηχανία εκλέπτυνε το εμπόριο της ελπίδας, με εντελώς αστήρικτες υποσχέσεις για κλωνοποιήσεις και ελεύθερες αγορές υγιών γονιδίων, παιδιών και σκυλιών, για θεραπεία όλων των ασθενειών, για την καταπολέμηση της παγκόσμιας φτώχειας: Η μέχρι τώρα ενιαία τάση της βιομηχανίας αυτής έδειξε ότι περισσότερο από την ίδια την παραγωγή, την ενδιαφέρει πρώτον, να καταστείλει με κάθε μέσο και με τις υψηλότερες δαπάνες την αντίσταση (τα τελευταία τρία χρόνια έχει εξαγοράσει δικαστές και κυβερνήσεις να καταδικάζουν ακόμη και ειρηνικούς οικοακτιβιστές) και δεύτερον να δημιουργήσει ένα πρόσωπο φιλικό προς το περιβάλλον ώστε να διαπραγματεύεται με οικολογικές οργανώσεις, κυβερνήσεις και διεθνείς οργανισμούς (όταν δεν τους ελέγχει πλήρως).

Πηγές:

www.genewatch.org
www.alternet.org
www.corpwatch.org
www.grain.org

Το βεβαρυμένο παρελθόν των

Από τη βιομηχανική γενοκτονία στο Μποπάλ στα έξυπνα πουλόβερ στις πασαρέλες της Νέας Υόρκης

Η διαρροή της UNION CARBIDE: μια παρενέργεια της πράσινης επανάστασης

20 χρόνια κλείνουν φέτος από το πυρηνικό δυστύχημα στο Τσερνομπίλ και 22 από τη δεύτερη μεγαλύτερη βιομηχανική καταστροφή στην ιστορία. Στις 3 Δεκεμβρίου του 1984, ένα τεράστιο αόρατο σύννεφο μεθυλικού ισοκυανιδίου, ενός αερίου που διέρρευσε από το εργοστάσιο ζιζανιοκτόνων της Union Carbide στο Μποπάλ της Ινδίας, σκότωσε 8.000 ανθρώπους μέσα σε μια νύχτα.

Μέχρι σήμερα, υπολογίζεται ότι η διαρροή εκείνη του φονικού αερίου ευθύνεται άμεσα για τουλάχιστον 20.000 θανάτους στη μικρή ινδική πόλη του ενός εκατομμυρίου. Ακόμη γεννιούνται παιδιά χωρίς χείλη, μύτες ή χέρια, ενώ κληρονομικό χαρακτήρα έχουν πλέον οι χρόνιοι πυρετοί, η εξαιρετική υπογονιμότητα κι ένα ιδιαίτερο υψηλό ποσοστό καρκίνου και φυματίωσης. Το νερό σφύζει από νίκελ, υδράργυρο και άλλες τοξίνες, το ίδιο και το μητρικό γάλα των γυναικών που ζουν δίπλα στο εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο.

Η Union Carbide, με ένα ιστορικό επιχειρήσεων στην Ινδία από τη δεκαετία του '60, έχτισε τελικά τις εγκαταστάσεις της όταν είδε ότι μπορούσε να αξιοποιήσει την "πράσινη επανάσταση" των επιδοτήσεων της Παγκόσμιας Τράπεζας για τη μαζική χρήση χημικών στη γεωργία. Πολλοί από τους εργαζόμενους στο εργοστάσιο χημικών ήταν πρώην αγρότες που είχαν εκδιωχθεί από τους μικρούς τους κλήρους λόγω των νέων μεγάλης κλίμακας γεωργικών προγραμμάτων των πολυεθνικών στη δεκαετία του '80. Δεκάδες αποδεικτικές έρευνες, μετρήσεις, καταγγελίες και διαμαρτυρίες έχουν γίνει από κατοίκους της περιοχής και ακτιβιστές από ολόκληρο τον κόσμο τα τελευταία είκοσι χρόνια. Διαδηλώσεις, μια απεργία πείνας το 1989 από γυναίκες στο Νέο Δελχί (με το σύνθημα: "δεν είμαστε λουλούδια, είμαστε φλόγες"), καμπάνιες από δεκάδες ομάδες σε ολόκληρη την Ινδία διεκδίκησαν τουλάχιστον αποζημιώσεις για τους επιζήσαντες. Δημιούργησαν νοσοκομείο και ομάδες αλληλοβοήθειας. Δέκα χρόνια μετά το δυστύχημα του Μποπάλ, το 1994, ξεκίνησαν οι διαδηλώσεις στην Ινδία ενάντια στις καταστροφικές επιπτώσεις για τους μικροκτηματίες και τους γεωργούς της Ινδίας που είχε η GATT, η συμφωνία που οδήγησε στη συμμαχία ισχυρών κρατών και επιχειρήσεων γνωστή σήμερα ως Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ). 15 χρόνια μετά, ένωσαν τη φωνή τους με τους 50.000 διαδηλωτές στο Σηάτλ.

Ο πυρήνας της Union Carbide δεν έχει πληγεί και κανείς δεν έχει κατηγορηθεί άμεσα για την τοξική διαρροή. Η εταιρεία αμέσως δημιούργησε ένα Μη Κυβερνητικό πρόγραμμα δημοσίων σχέσεων με το όνομα Υπεύθυνη Φροντίδα για να σώσει το προφίλ της. Οι ΗΠΑ κατάφεραν να μεταφέρουν την νομική επίλυση της υπόθεσης στο ινδικό έδαφος και κατόπιν να συνάψουν εξωδικαστική συμφωνία με την ινδική κυβέρνηση, η οποία ενδιαφερόταν να έλξει ξένους επενδυτές. Τα αφεντικά συμφώνησαν ότι η κάθε χαμένη ανθρώπινη ζωή αξίζει γύρω στα 3.000 δολλάρια, όσο δηλαδή κοστίζουν στην Καλιφόρνια δύο νεογέννητα γαλλικά μπουλντόγκ.

Το πράσινο ξέπλυμα

Το 2000 η Union Carbide μετατράπηκε σε κερδοφόρο κομμάτι της πολυεθνικής Dow Chemical (με έδρα το Μίσιγκαν). Η Dow έχει ξοδέψει πολύ από τον προϋπολογισμό της για να διαδόσει ότι η διαρροή του 1984 "θα πρέπει να οφειλόταν σε σκόπιμο σαμποτάζ", ενώ ταυτόχρονα πρωτοστατεί, μαζί με τους ιδιοκτήτες 120 χημικών βιομηχανικών εγκαταστάσεων, στις ομάδες πίεσης στο Κονγκρέσο των ΗΠΑ για χαλάρωση των μέτρων ασφαλείας και ελέγχου στο όνομα της άμιλλας των ερευνών και της τεχνολογίας.

Το 2001 η Cargill Dow, εταιρεία βιοτεχνολογίας που δημιουργήθηκε από την Dow Chemicals και τον κολοσσό της γενετικής μηχανικής Cargill Inc, τη μεγαλύτερη παραγωγό καλαμποκιού στον κόσμο που ελέγχει πάνω από το 60% της παραγωγής του καλαμποκιού στην Ινδία, εισήγαγε το Natureworks. Πρόκειται για ένα νέο υλικό φλις για την επαναστατική πράσινη κλωστοϋφαντουργία που μοιάζει με το πλαστικό και παρασκευάζεται από τη γλυκόζη του γενετικά τροποποιημένου καλαμποκιού. Η χρήση του μη γενετικά τροποποιημένου καλαμποκιού μαζί με "μεταλλαγμένο" στη βιομηχανία δεν συμφέρει πλέον καμία εταιρεία, αφού οι εγκαταστάσεις αποχωρισμού του ενός από το άλλο, ώστε να μην επιμολυνθεί το μη γ.τ. προϊόν, είναι πανάκριβες, οπότε δεν τίθεται καν τέτοιο ζήτημα.

Επειδή η παρασκευή του υλικού δημιουργεί κατά 50% λιγότερη μόλυνση από τα καύσιμα σε σχέση με τις παραδοσιακές πετραλαϊκές τεχνολογίες, η εταιρεία κέρδισε το το Προεδρικό Βραβείο της Πράσινης Χημικής Πρόκλησης από το Φορέα Προστασίας του Περιβάλλοντος των ΗΠΑ. Το νέο πλαστικό, 100% ανακυκλώσιμο, χρησιμοποιείται για πουλόβερ, μαξιλάρια, αλλά και έπιπλα και σακούλες. Η κυβέρνηση της Ταϊβάν π.χ. μπορεί να χρησιμοποιήσει το Natureworks για να αντικαταστήσει τα 16 εκατομμύρια πλαστικά περιτυλίγματα των γουόκμανς της Sony και των λάπτοπς της Fujitsu που πετάει κάθε μέρα στις χωματερές και μπλοκάρουν τις παροχές του νερού σε όλη τη χώρα.

Είναι ενδιαφέρον ότι οργανώσεις όπως η Greenpeace συνεχίζουν να εστιάζουν τον προβληματισμό τους σε ζητήματα που θέτει η ίδια η βιοτεχνολογική βιομηχανία όπως: "Γενετικά τροποποιημένο μεν το καλαμπόκι για το νέο πλαστικό Cargill Dow, αλλά από την άλλη, δεν είναι καλύτερο από την εξόρυξη πετρελαίου;" Θέτουν δηλαδή ερωτήματα που τελικά αφορούν μόνον τους διευθυντές των εταιρειών και τους υπουργούς που ενδιαφέρονται για το πώς θα φανούν περιβαλλοντικά φιλικές οι νέες στατιστικές της ενεργειακής τους πολιτικής, ή τον μεμονωμένο δυτικό καταναλωτή την ώρα που τρώει για πρωινό το γενετικά τροποποιημένο καλαμπόκι της Kelloggs στα κορνφλέικς του πριν πάει για τζόγκινγκ.

Στην περίπτωση της πορείας της Union Carbide, από το δυστύχημα του '84 ως την αγορά της από την Dow για να συνεχιστεί το φαγοπότι εις βάρος των αγροτών της Ινδίας, εκφράζεται με τον πιο κυνικό τρόπο αυτό που συμβαίνει σε ολόκληρο τον κόσμο τα τελευταία είκοσι χρόνια: η ομαλή μετάβαση της διαχείρισης του κέρδους και του θανάτου από την πράσινη επανάσταση στη μεσιανική βιοτεχνολογία, το ιδεολογικό πέρασμα από το "βιομηχανικό" στο "βιολογικό" ψέμα.

βιοτεχνολογικών εταιρειών

Biotech Macht Frei

Εταιρείες ιδεολογικής στήριξης των γενετικά τροποποιημένων προϊόντων και καλλιεργειών στην αφρικανική ήπειρο

Από το 1996, χρονιά που η AstraZeneca διέθεσε την πρώτη γενετικά τροποποιημένη (γ.τ.) ντομάτα στα ράφια των σουπερμάρκετ και η Monsanto την πρώτη ποικιλία "μεταλλαγμένου" καλαμποκιού Round Up Ready, στρατηγικός στόχος της βιοτεχνολογικής βιομηχανίας στις Η.Π.Α. και στην Ε.Ε. ήταν η μετατροπή των αφρικανικών χωρών σε ζώνες δοκιμών για γ.τ. προϊόντα και σε αγορές για δεύτερης κατηγορίας γ.τ. προϊόντα ή αποτυχημένα πειράματα. Παράλληλα με την αποστολή σπόρων και προϊόντων, η βιοτεχνολογική βιομηχανία έχει δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στην ιδεολογική προώθηση των εμπορευμάτων της. Οι τεχνικές του μάρκετινγκ είναι απλές και αποτελεσματικές: Η πρώτη τεχνική είναι η πολιτική της θεσμικής νομιμοποίησης της συζήτησης για τη γ.τ. γεωργία, τόσο με τη δημιουργία πολλών και ποικίλου προφίλ ΜΚΟ, που έχουν διαφορετικά ονόματα αλλά απαρτίζονται από τις ίδιες πάνω-κάτω εταιρείες όσο και με τη συνεργασία με ευάλωτους και πρόθυμους κρίκους της παραγωγικής αλυσίδας -τοπικούς επιστήμονες, αγρότες και πολιτικούς. Η δεύτερη είναι η ιδεολογική προλείανση του εδάφους για γ.τ. σοδειές και προϊόντα (με εξαίρεση τα φάρμακα όπου η ανάγκη για προπαγάνδα είναι πολύ μικρότερη). Ο βαμβαριδισμός με ιδεολογήματα υπέρ των γ.τ.ο γίνεται είτε με την ταύτιση της τεχνολογίας με οικολογικά και ανθρωπιστικά αιτήματα είτε με την επένδυση των ενεργειών της βιομηχανίας με επιστημονική ορολογία που παραπέμπει σε ουτοπικά τεχνολογικά οράματα.

Στη Νότια Αφρική είχε αρχίσει επί απαρτχάιντ η καλλιέργεια γ.τ.ο. με αποτέλεσμα σήμερα να είναι η χώρα με την πιο ραγδαία ανάπτυξη στις γ.τ. σοδειές. Ισχυρό ρόλο παίζει από τότε η **Νοτιοαφρικανική Επιτροπή για το Γενετικό Πειραματισμό** (South African Committee on Genetic Experimentation, η SAGENE), η μοναδική οργάνωση η οποία, λόγω αρχαιότητας, διατηρεί ένα όνομα απροκάλυπτα επιθετικό. Ανερχόμενη είναι η ομάδα πίεσης και προπαγάνδας υπέρ της γενετικής τροποποίησης με το φιλικότερο πολυπολιτισμικό όνομα **AfricaBio**, με μέλη αγροβιοτεχνολογικές πολυεθνικές και τοπικούς επιχειρηματίες. Από τις πιο εντυπωσιακές κινήσεις τους είναι η χρήση ορισμένων "εκπροσώπων των παραγωγικών τάξεων": τα τελευταία χρόνια η AfricaBio καλύπτει τα έξοδα νοτιοαφρικανών αγροτών όπως ο Richard Sithole ή ο T. J. Buthelezi, για να ταξιδεύουν σε ολόκληρο τον κόσμο δίνοντας ομιλίες σε οργανώσεις αγροτών υπέρ της γενετικής τροποποίησης στη γεωργία.

Στην Κένυα, ήδη επί κυβέρνησης Μόι, οι βιοτεχνολογικές εταιρείες και η **USAID** (Αμερικανικός Φορέας για τη Διεθνή Ανάπτυξη, με διευθυντή τον ελληνοαμερικανό Andrew Natsios) έχουν δημιουργήσει κέντρα μετωπικής προπαγάνδας υπέρ των γ.τ.ο. για ολόκληρη την Αφρική. Μόνο το πρόγραμμα "αφύπνισης" της USAID (διαφημίσεις, δημιουργία ομάδων πίεσης κ.ο.κ.) που είχε στόχο να βοηθήσει εταιρείες όπως η Syngenta, η Pioneer Hi-Bred και η Monsanto να "μεταφέρουν την τεχνολογία τους", είχε προϋπολογισμό 100 εκατομμυρίων δολλαρίων. Δούρειος Ίππος στην Κένυα υπήρξε μια οργάνωση που εξασφάλισε από την αρχή τη συνεργασία πολιτικών, επιστημόνων και επιχειρηματιών στην Κένυα, η **CropLife International**, όπου συμμετέχουν βιοτεχνολογικοί κολοσσοί όπως οι BASF, Bayer, Dow, DuPont, Monsanto και Syngenta. Οι ίδιες εταιρείες μαζί με τη USAID και την Rockfeller έχουν και μια πιο επιστημονική βιτρίνα, το λεγόμενο **Αφρικανικό Ίδρυμα Αγροτικής Τεχνολογίας** (African Agricultural Technology Foundation).

Μια σειρά από ιδρύματα, ομάδες πίεσης, συμβουλευτικά γραφεία και ινστιτούτα έρευνας όπως τα παραπάνω, σχετίζονται με τη **Διεθνή Υπηρεσία για την Απόκτηση Αφροβιοτεχνολογικών Εφαρμογών** (International Service for the Acquisition of Agri-Biotech Applications), αμερικανικό φορέα προώθησης των γ.τ.ο. και της "μεταφοράς τεχνολογίας" με επιδοτήσεις πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων από την AgrEvo, τη Bayer, την Cargill, την Monsanto, την Pioneer, την Syngenta, την Novartis, την Dow. Η συντεταγμένη τους προσπάθεια αφορά στη δημιουργία πολλών μεγάλων και μικρών οργανώσεων με στόχο την πολυεπίπεδη, σε νομοθετικό, πολιτικό και μικροκοινωνικό επίπεδο, προώθηση της υπόθεσης της γενετικά τροποποιημένης γεωργίας.

Μετά τη συμβουλευτική εταιρεία βιοασφάλειας στη Νότια Αφρική που λέγεται **Χρυσή Γονιδιωματική** (Golden Genomics), η ενημερωτική ιστοσελίδα της Monsanto με το όνομα foodsecurity.net (**δίκτυο ασφάλειας τροφίμων**) συναγωνίζεται σε ευφάνταστους ευφημισμούς τα ονόματα λόμπυ που στηρίζει η αμερικανική κυβέρνηση στην Αφρική όπως το **Πρόγραμμα Οικονομικών Ανθρώπινων Δικαιωμάτων** (Economic Human Rights Project), που αποτελεί πρωτοβουλία του **Κέντρου για την Υπεράσπιση της Ελεύθερης Αγοράς** (Center for the Defense of Free Enterprise), και του **Κογκρέσου για τη Φυλετική Ισότητα** (Congress of Racial Equality) που είναι "αφοσιωμένο στην αποστολή του να διορθώσει τους κυρίαρχους περιβαλλοντικούς μύθους και αποπροσανατολισμένες πολιτικές που προωθούν τη φτώχεια, τη μιζέρια, την αρρώστεια και τον πρόωρο θάνατο στις υπό ανάπτυξιν χώρες". Το ευρωπαϊκό λόμπυ υπέρ της προώθησης του γ.τ. κεφαλαίου δεν πάει πίσω: Στο **Δίκτυο για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη** (Sustainable Development Network) συμμετέχουν η **AgBioWorld** και το **Ίδρυμα Ελεύθερης Αγοράς** (Free Market Foundation) της Νότιας Αφρικής. Μια εταιρεία στο Νάφιλντ της Αγγλίας, η οποία ασχολείται με τη συγγραφή και δημοσίευση εκθέσεων που προωθούν τα γ.τ.προϊόντα και τις γ.τ. καλλιέργειες στον υπό ανάπτυξιν κόσμο λέγεται μάλιστα **Nuffield Council for Bioethics**, παρουσιάζεται δηλαδή ως επιτροπή βιοηθικής.

Κατευθείαν από το οργελιανό NewSpeak, την τεχνοκυβερνητική γλώσσα του *1984*, προέρχονται τα ονόματα των φορέων προπαγάνδας υπέρ της αγροβιοτεχνολογίας στην Αφρική. Γνωρίζει η βιοτεχνολογική βιομηχανία ότι τα εργαστήρια, τα χωράφια και τα σουπερμάρκετ κάνουν μισή δουλειά χωρίς τα εργοστάσια παραγωγής επιχειρημάτων.

Η βιοτεχνολογική βιομηχανία αποτελεί συγχώνευση και στρατηγική συνέχεια της πολεμικής, φαρμακευτικής, χημικής και αγροτικής βιομηχανίας που άρχισε να σταθεροποιείται στις αρχές του εικοστού αιώνα στα ανεπτυγμένα κράτη και αναζωπυρώθηκε μετά τους παγκόσμιους πολέμους. Αυτό είναι σαφές από την ιστορία ορισμένων βασικών της εκπροσώπων.

Η **Bayer**, για παράδειγμα, ξεκίνησε το 1863 να παράγει συνθετικές βαφές, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο παρήγαγε χημικά όπλα και δηλητηριώδη αέρια, στο Β' Παγκόσμιο (ως μέρος της IGFarben) διηύθυνε το δικό της στρατόπεδο συγκέντρωσης, το 1951 επανιδρύθηκε ως Bayer και από το 2001, αφού εξαγόρασε την Aventis, έχει τέσσερα τμήματα (υγείας, αγροκαλλιέργειας, πολυμερών και χημικών) και είναι, ως Bayer CropScience, μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο στην παραγωγή φυτοφαρμάκων και στην ανάπτυξη γενετικά τροποποιημένων καλλιεργειών. Είναι μέλος του Περιβαλλοντικού Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών και προωθεί τις νεανικές περιβαλλοντικές δραστηριότητες.

Η ακόμη παλαιότερη **DuPont** (ίδρυση: 1801) ξεκίνησε παράγοντας όπλα και εκρηκτικά, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο παρέσχε το 40% των εκρηκτικών των συμμαχικών δυνάμεων, στο μεσοπόλεμο εισήχθηκε στην πετροχημική βιομηχανία. Στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο παρήγαγε εκρηκτικά, πλουτώνια, υλικά χημικού πολέμου και συμμετείχε στο σχέδιο Μανχάτταν που οδήγησε στην παραγωγή των βομβών της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι. Από το '80 δραστηριοποιείται στο πετρέλαιο, στην υγεία, στα ηλεκτρονικά και στα ειδικά χημικά. Αγοράζει την πετρελαϊκή Conoco, την οπλοβιομηχανία Remington Arms και την εταιρεία ραδιενεργών χημικών New England Nuclear Corporation ενώ εισέρχεται και στην αγροχημική βιομηχανία με την αγορά της Sepic. Από το 1990, μετά την κοινοπραξία της με τη φαρμακευτική Merck, αγοράζει τη μεγαλύτερη εταιρεία σπόρων Pioneer Hi-Bred και την Protein Technologies International, είναι πλεόν κι απο τις ισχυρότερες βιοτεχνολογικές.

Η **Monsanto** (η μεγαλύτερη παραγωγός γ.τ. φυτών), περήφανα υπεύθυνη και για την παραγωγή του Agent Orange, του χημικού όπλου που χρησιμοποιήθηκε από τους αμερικανούς στον πόλεμο του Βιετνάμ, εξαγόρασε την παραγωγό σπόρων σόγιας Jacob Haartz Seed, κατόπιν τη βιοτεχνολογική Agracetus, την εταιρεία βιοτεχνολογικής έρευνας Calgene και την εταιρεία γενετικής DeKalb. Σήμερα ονομάζεται Pharmacia (αφού ενώθηκε με την Pharmacia/Upjohn), ενώ το κακόφημο τμήμα της βιοτεχνολογίας έχει διατηρήσει το παλιό όνομα. Άλλες μεγάλες βιοτεχνολογικές, όπως η **Advanta** (ίδρυση 1996, έδρα: Ε.Ε.) προέκυψε από την Royal Vanderhave και τη Zeneca Seeds, ενώ η **Syngenta** (1999, Ελβετία) προήλθε από τις παλιότερες **AstraZeneca** και **Novartis**, η οποία με τη σειρά της ήταν συγχώνευση των χημικών/φαρμακευτικών **Ciba-Geigy** και **Sandoz**. Στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται τόσο η Monsanto, η Syngenta και η Bayer CropScience, όσο και οι τοπικές μεταποιητικές γ.τ. προϊόντων για ζωοτροφές Σόγια Ελλάς, Δημητριακή και Ζούρος Φαρμ.

Επιμέλεια: Λ.Γ.

Ιδιωτικές εταιρείες πολέμου

The whores of war

Νέες μορφές πλιάτσικου μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου

Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και το τέλος του διπολισμού, ένας ολόκληρος κόσμος προς λεηλασία ανοίχτηκε στη νικηφόρο Δύση. Μόνο που τα ιδεολογήματα περί του "θριάμβου της δημοκρατίας" και της "νίκης του καλού" ήταν πολύ φρέσκα για να ξεκινήσουν άμεσα οι ωμές επεμβάσεις. Ως σωτήρες εμφανίστηκαν οι ιδιωτικές εταιρείες πολέμου, που προσέφεραν από εκπαίδευση παραστρατιωτικών και "υλικοτεχνική υποδομή" (λαθρεμπόριο όπλων) μέχρι έμπειρους μισθοφόρους εκτελεστές και βασανιστές. Και όλα αυτά χωρίς τη δράση τους να τη χρεώνονται οι κυβερνήσεις, χωρίς να αγανακτεί η κοινή γνώμη. Μέσα στη δεκαετία του '90, το έργο των μισθοφόρων των ιδιωτικών εταιρειών πολέμου ήταν πλούσιο: προκάλεσαν συνθήκες διαρκούς πολέμου και δρομολόγησαν τη λεηλασία του φυσικού πλούτου στην Αφρική, συνέβαλαν στην αποσταθεροποίηση και τις σφαγές στα Βαλκάνια, ανέλαβαν τις βρωμοδουλειές της CIA στην περίοδο που χαρακτηρίστηκε από τον υποτιθέμενο εκδημοκρατισμό και το τέλος των στρατιωτικών δικτατοριών στη Λατινική Αμερική. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, στη δεκαετία που διανύουμε (ειδικά μετά την 11η Σεπτέμβρη) οι ιδιωτικές εταιρείες πολέμου φαίνεται να μπαίνουν σε νέα φάση: οι περισσότερες αυτοδιαλύονται, είτε για να μετασχηματιστούν σε επίσημες υπηρεσίες "παροχής ασφάλειας" και επιτήρησης, είτε για να αναμιχθούν σε σε όλο και πιο σκοτεινές και μυστικές δραστηριότητες

Στη συνέχεια ακολουθούν χαρακτηριστικά παραδείγματα από τη δράση των ιδιωτικών εταιρειών πολέμου στην Αφρική, τη Λατινική Αμερική, τα Βαλκάνια και το Ιράκ.

Αφρική

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία *(Foreign and Commonwealth Office Greenpaper -2002a: Annex A)* από το 1950 έως το 1989 υπήρξαν 15 περιπτώσεις δράσης μισθοφορικών στρατευμάτων στην Αφρική. Αντίστοιχα, στην περίοδο από το 1990 έως το 2000 έχουν καταγραφεί 80 περιπτώσεις. Πρώτη διδάξασα ήταν η νοτιοαφρικανική εταιρεία **Executive Outcomes** (EO), στελεχωμένη από πρώην αξιωματικούς του στρατού και της αστυνομίας που παραιτήθηκαν μετά την κατάρρευση του απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική. Το 1993, η Executive Outcomes προσλήφθηκε στην Αγκόλα από την πετρελαϊκή εταιρεία Sonangol για να επανακτήσει τον έλεγχο των πετρελαιοπηγών της περιοχής Soyo που είχε καταληφθεί από τους αντάρτες της Unita *(μέχρι εκείνη τη στιγμή μισθοφόροι της Executive Outcomes "εργάζονταν" για την Unita και αυτή τους η "εμπειρία" ήταν ο λόγος που επιλέχθηκε η ΕΟ).* Η ίδια εταιρεία προσελήφθη το 1995, μαζί με τη βρετανική **Sandline**, για να πολεμήσουν τους αντάρτες του Ενιαίου Επαναστατικού Μετώπου (RUF) στη Σιέρρα Λεόνε. Ανακατέλαβαν την πλούσια σε διαμάντια περιοχή Kono και εκπαίδευσαν μια ντόπια παραστρατιωτική ομάδα, τους "Kamajors" για να αναλάβουν στη συνέχεια το ρόλο της "ασφάλειας".

Η εταιρεία **Brown & Roots** επίσημα πρόσφερε "λογιστική υποστήριξη", "συμβουλές" και "εκπαίδευση" στα κυβερνητικά στρατεύματα της Ρουάντα. Ποιές ήταν άραγε οι συμβουλές της εταιρείας όταν μετά το 1994 άρχισαν οι αλλεπάλληλες εισβολές του στρατού της Ρουάντα στο Κογκό και η σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων μελών της φυλής Χούτου; Όταν, το 1998, ξεκίνησε ο αιματηρός πόλεμος στο Κογκό, *(βλ. **"Β"** τ. 18)* ο αριθμός των μισθοφόρων που εκπαίδευαν ή οργάνωναν τις διάφορες εμπόλεμες ομάδες ξέφυγε από κάθε έλεγχο. Μόνος κερδισμένος οι πολυεθνικές της Δύσης, που δημιούργησαν μια χωρίς τέλος οικονομία πολέμου, με συνέπειες που θα ισχύουν για πολλά χρόνια ακόμα.

Το 1999 η κυβέρνηση της Ν. Αφρικής έθεσε σε εφαρμογή μια νομοθεσία που απαγόρευε την ανάμιξη νοτιοαφρικανών σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στο εξωτερικό της χώρας. Η Executive Outcomes έκλεισε. Ωστόσο, άμεσα εμφανίστηκαν νέοι τρόποι για τη συνέχιση της δράσης των μισθοφόρων. Εταιρείες όπως οι βρετανικές **Sandline** και **Northbridge Services** και η αμερικανική **Blackwater Security Cosulting** άρχισαν να δρουν ως μεσίτες υπενοικίασης μισθοφόρων σε χώρες όπως η Ζιμπάμπουε. Το 2003 η βρετανική ιδιωτική "υπηρεσία ασφαλείας" Northbridge Services Group στρατολόγησε μισθοφόρους από τη Ν. Αφρική, τη Βρετανία και τη Γαλλία για να αναλάβουν δράση στην Ακτή του Ελεφαντοστού.

Λατινική Αμερική

Η **MPRI** έχει αναλάβει την εκπαίδευση και τη "συμβούλευση" της αστυνομίας και του στρατού της Κολομβίας. Σε συνέντευξή του στους St. Petersburg Times, στις 3 Δεκέμβρη του 2000, ο υπεύθυνος επιχειρήσεων της MPRI, στρατηγός Ed. Soyster *(μέλος του επιτελείου του στρατού των ΗΠΑ στην Ευρώπη το 1982 και επικεφαλής της μυστικής υπηρεσίας DIA μέχρι το 1988),* δήλωσε: *«Μας χρησιμοποιούν για να διεκπεραιώνουμε την αμερικάνικη εξωτερική πολιτική. Δεν καθορίζουμε εμείς την εξωτερική πολιτική, είμαστε όμως τμήμα της».* Ο στρατηγός Soyster στο παρελθόν είχε κατηγορηθεί για ενεργό ρόλο σε λαθρεμπόριο όπλων και εφοδιασμό των Κόντρας ενάντια στους Σαντινίστας.

Μια άλλη εταιρεία που έχει ενεργό ρόλο στην επέμβαση των ΗΠΑ στην Κολομβία είναι η **DynCorp**. Επίσημα, αποστολή της DynCorp είναι ο ψεκασμός με χημικά των φυτειών κόκας στην Κολομβία στα πλαίσια του "πολέμου ενάντια στα ναρκωτικά", αλλά και η εκπαίδευση πιλότων της κολομβιανής πολεμικής αεροπορίας. Η DynCorp έγινε ευρύτερα γνωστή μετά το σκάνδαλο για ανάμιξη μελών της που δρούσαν στον πόλεμο στη Βοσνία στο διεθνές σκλαβοπάζαρο γυναικών. "Υπάλληλοι" της DynCorp, σε συνεργασία με τη σέρβικη μαφία εμπορεύονταν κοπέλες από τη Ρωσία, τη Ρουμανία κ.α. για 600-800 δολλάρια "το κεφάλι". Το σκάνδαλο πάντως δεν απέτρεψε τη συμμετοχή της DynCorp στην ανοικοδόμηση και την αποκατάσταση της ασφάλειας στο Ιράκ… Η DynCorp έχει αναλάβει την εκπαίδευση της ιρακινής αστυνομίας.

Βαλκάνια

Το 1994 ο υπουργός άμυνας της Κροατίας και ο γραμματέας ασφαλείας των ΗΠΑ John Deutch *(που αργότερα διορίστηκε διευθυντής της CIA)* υπέγραψαν μια συμφωνία με τίτλο "Πρόγραμμα Αρρωγής στη Δημοκρατική Μετάβαση" (DTAP). Αντικείμενο της συμφωνίας ήταν η ανάθεση της εκπαίδευσης του κροατικού στρατού στην αμερικάνικη ιδιωτική εταιρεία πολέμου **MPRI**. Πρόεδρος της MPRI ήταν ο στρατηγός Carl Vuono *(επικεφαλής του ΓΕΣ των ΗΠΑ από το '87 ως το '92, κατά τη διάρκεια δηλαδή της εισβολής στον Παναμά και του πρώτου πολέμου στον Κόλπο).* Την υλοποίηση της συμφωνίας με την κυβέρνηση της Κροατίας ανέλαβε ο απόστρατος στρατηγός Richard Griffith *(υπεύθυνος μυστικών υπηρεσιών του αμερικάνικου στρατού στην Ευρώπη από το '89 ως το '91).* Άμεσο αποτέλεσμα του "Προγράμματος Αρρωγής στη Δημοκρατική Μετάβαση" ήταν η επίθεση του κροατικού στρατού στη δυτική Κράινα, που οδήγησε 150.000 σέρβους στην απομάκρυνσή τους από την περιοχή.

Το Μάη του 1996, μετά τις συμφωνίες του Dayton, η MPRI υπέγραψε ένα τριετές συμβόλαιο για την εκπαίδευση του κροατικού και του μουσουλμανικού στρατού της Βοσνίας, πάλι υπό την επίβλεψη του στρατηγού Griffith. Στην επιχείρηση συμμετείχε και το Πεντάγωνο, που προσέφερε 45 τανκς, 80 θωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού και άλλο υλικό. Παράλληλα, η MPRI υπέγραψε συμβόλαιο με το State Department που της ανέθετε την επιτήρηση των συνόρων της Σερβίας με τη Βοσνία και την αποτροπή εφοδιασμού με πολεμοφόδια των σέρβων της Βοσνίας.

Μετά τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο το 1999, ο Απελευθερωτικός Στρατός του Κοσόβου (UCKA) που μέχρι λίγο πριν θεωρούνταν τρομοκράτες, μετασχηματίστηκε στα "Σώματα Προστασίας του Κοσόβου" (KPC). Την εκπαίδευση των KPC ανέλαβε και πάλι η MPRI, και πάλι υπό τη διεύθυνση του στρατηγού Griffith. Διοικητής των νεοσχηματισμένων KPC ορίστηκε ο αλβανός κοσοβάρος Agim Ceku, η συνεργασία του οποίου με την MPRI κρατάει από το 1994, όταν αναλάμβανε επιχειρήσεις ενάντια στους σέρβους της Κράινα, υπό την καθοδήγηση της MPRI και του στρατηγού Griffith.

Ιράκ

Μια από τις συνεισφορές της αμερικανικής **Blackwater Security Cosulting** στον πόλεμο του Ιράκ ήταν η πρόσληψη και η μεταφορά στη χώρα 60 βετεράνων που είχαν "δουλέψει" στη Χιλή για τον δικτάτορα Πινοσέτ (γεγονός που θα έπρεπε να μας κάνει να μην απορούμε για τα βασανιστήρια στο Αμπού Γκράιμπ –οι άνθρωποι έχουν εμπειρία δεκαετιών στους βασανισμούς αντικαθεστωτικών). Πέρα από τους επαγγελματίες βασανιστές της Χιλής, η Blackwater έχει συνεισφέρει και με την πρόσληψη άγνωστου αριθμού νοτιοαφρικανών πρώην στρατιωτικών και μπάτσων από την εποχή του απαρτχάιντ, που μεταφέρθηκαν επίσης στο Ιράκ. Υπολογίζεται ότι αυτή τη στιγμή στο Ιράκ υπάρχουν πάνω από 1.500 νοτιοαφρικανοί μισθοφόροι, ένα σεβαστό ποσοστό στο σύνολο των 15-20.000 μισθοφόρων που έχουν αναπτυχθεί στη χώρα.

Τα κέρδη της **Blackwater** έχουν αυξηθεί κατά 300% από το 2001. Ανάμεσα στα συμβόλαια που έχει υπογράψει είναι και η ανάληψη της εκπαίδευσης 10.000 στρατιωτών κάθε χρόνο στη Βιρτζίνια, το Τέξας και την Καλιφόρνια στην ευγενή τέχνη της "αντιμετώπισης ανταρτοπόλεμου".

Στην εποχή του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας"

Στο βαθμό που η διεθνής νομιμότητα καταργήθηκε νομίμως από το δόγμα Μπους για ανεξέλεγκτη δράση των ΗΠΑ προκειμένου να κερδηθεί ο "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας", οι ιδιωτικές εταιρείες πολέμου αναμορφώνονται: μετασχηματίζονται σε εταιρείες υπεργολαβιών, τεχνολογίας και ασφάλειας, κρύβονται, εξαφανίζονται, παίρνουν μέρος σε ένα αξεδιάλυτο κουβάρι πρώην επιφανών στρατιωτικών, αξιοπρεπών επιχειρηματιών, κρυφών αποστολών και επίδοξων τοπικών φυλάρχων

Η **Executive Outcomes** έκλεισε το 1998, όταν ξέσπασε μεγάλος θόρυβος για τη δράση των νοτιοαφρικανών μισθοφόρων. Το Μάρτιο του 2004, δεκάδες πρώην στελέχη της συνελήφθησαν για ανάμιξη σε πραξικόπημα στην Ισημερινή Γουινέα.

Η **Sandline** έκλεισε τον Απρίλιο του 2004. Ωστόσο την ίδια χρονιά ο Tim Spicer, πρώην διευθυντής της Sandline, υπέγραψε συμβόλαια για την "παροχή ασφάλειας" στη μεταβατική κυβέρνηση του Ιράκ.

Το 2000 η **MPRI** ενσωματώθηκε στην εταιρεία **L-3 Communications Corp.**, μια εταιρεία υψηλής τεχνολογίας και τηλεπικοινωνιών, με κύριους πελάτες το υπουργείο άμυνας και τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ. Ένας ακόμα εταίρος στην L-3 Communications Corp. είναι η εταιρεία **Raytheon,** γνωστή για την κατασκευή των πυραύλων Patriot και Tomahawk. Η L-3 Communications Corp. παίζει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του "Αμυντικού Βαλλιστικού Προγράμματος" του Bush, μια μετονομασία του περίφημου προγράμματος "Star Wars" του Reagan.

Νίκος Δημητριάδης

Πηγές:

Anna Leander, *African States and the Market for Force: The Destabilizing Consequences of Private Military Companies.* Political Science Publications No. 6/2004

Alfred Mendes, *Corporate Mercenaries.* Islip Unity Group Political Newsletter, Vol.11, No.6

Cheryl Seal, *The Real Butchers of Baghdad: G. W. Bush and His Corporate Mercenaries,* 05/06/04

Mercenaries in Africa's conflicts, Martin Plaut and Keith Somerville, BBC

Η “κόκκινη” Κίνα της καταστολής

Ένα συγκλονιστικό γεγονός έλαβε χώρα στη «Λαϊκή» Δημοκρατία της Κίνας την Τρίτη 6 Δεκεμβρίου. Στο χωριό Ντονζού της Γκουαντόνγκ 500 περίπου αγρότες ξεκίνησαν κινητοποιήσεις ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης για απαλλοτρίωση των εκτάσεων γης με σκοπό την δημιουργία εργοστασίου άνθρακα. Κατά την διάρκεια της διαμαρτυρίας τους, οι αρχές έστειλαν αστυνομικές δυνάμεις με σκοπό την άμεση και βίαιη καταστολή των αγροτών. Το σημαντικό του γεγονότος όμως είναι ότι οι αστυνομικοί προσπάθησαν να καταστείλουν την εξέγερση ανοίγοντας πυρ εναντίον των διαδηλωτών, με αποτέλεσμα τον θάνατο 3 από αυτούς και τον τραυματισμό άλλων περίπου 20.

Οι κινεζικές αρχές δημοσιοποίησαν το γεγονός μετά από 5 ημέρες, καταδικάζοντας το ως «παράνομο και σοβαρό» αφού οι αγρότες άρχισαν να ρίχνουν εκρηκτικά και η αστυνομία αναγκάστηκε να απαντήσει με πραγματικά πυρά. Βέβαια, για να μετριάσουν τη λαϊκή οργή, οι αρχές προχώρησαν στη σύλληψη του υπεύθυνου της τοπικής αστυνομίας, έστειλαν γιατρούς για την περίθαλψη των τραυματιών και όρισαν επιτροπή για την διερεύνηση της υπόθεσης.

Το περιστατικό αυτό δεν είναι μεμονωμένο αλλά αποτελεί μέρος μιας σειράς εξεγέρσεων που γίνονται σε πολλές περιοχές της υπαίθρου της Κίνας με σκοπό την αντίσταση των μικροκαλλιεργητών στην πολιτική των απαλλοτριώσεων. Οι πενιχρές αποζημιώσεις που δίνονται σε συνδυασμό με την εξαθλίωση, την έλλειψη των απαραίτητων αγαθών διαβίωσης και τη στέρηση στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων έχουν οδηγήσει την κατάσταση των αγροτών σε τέλμα. Εκτός τούτου όταν κάποιοι «θελήσουν» να αφήσουν τη γη τους για να πάνε στα μεγάλα αστικά κέντρα προς ανεύρεση εργασίας, αντιμετωπίζουν προβλήματα εξαιτίας του συστήματος απογραφής «χούκου», το οποίο απαγορεύει τους κατοίκους της υπαίθρου να μεταναστεύσουν στις πόλεις.

Τα προβλήματα όμως δεν περιορίζονται μόνο στα αγροτικά τμήματα της χώρας. Η κατάσταση στον εν γένει εργασιακό τομέα είναι τραγική. Η ραγδαία οικονομική ανάπτυξη που παρουσιάζεται κρύβει πίσω της πολλά εγκλήματα. Χιλιάδες είναι τα εργατικά «ατυχήματα» κάθε χρόνο ενώ η δουλειά στο βιομηχανικό τομέα αγγίζει τα όρια της δουλείας (πάνω από 60 ώρες εργασίας την εβδομάδα, μηδαμινή ασφάλιση και μισθός γύρω στα 45 δολάρια). Επιπλέον οποιεσδήποτε προσπάθειες κινητοποίησης τυγχάνουν ευρείας καταστολής.

Η ανόρθωση λοιπόν του οικονομικού «γίγαντα» δεν είναι και τόσο αθώα. Ο ολοκληρωτισμός του καθεστώτος καθώς και το γεγονός ότι η Κίνα παίζει και θα συνεχίσει να παίζει σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της παγκόσμιας αγοράς με την εξαγωγή ολοένα και φθηνότερων προϊόντων, θα οδηγήσουν στην όξυνση των κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών προβλημάτων του λαού, αφού οι αμοιβές θα πρέπει να παραμένουν σε χαμηλό επίπεδο ενώ η ανεργία ήδη αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς και η βοήθεια από το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα του Ο.Η.Ε σταματά εξαιτίας της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας (τραγική αντίφαση). Μπροστά σε αυτά τα τεκταινόμενα, η αντίδραση του κινεζικού λαού θα πρέπει να είναι άμεση.

Νίκος Κατσιαούνης

ETAT D'URGENCE ? ETAT DES LIEUX !

Έξι βδομάδες μετά την εξέγερση στη Γαλλία

Οι ινδιάνοι της δημοκρατίας στα κάτεργα

Σχεδόν δύο μήνες μετά την “εξέγερση των αθλίων” (όπως τα ελληνικά ΜΜΕ αρέσκονταν να αποκαλούν τα γεγονότα) και οι μορφές των παιδιών με τις κουκούλες από τα προάστια έχουν ξεχαστεί, όπως έχουν ξεχαστεί και οι βαρύγδουπες αναλύσεις, οι επικολυρικές περιγραφές των φλεγόμενων γκέττο ή οι φιλάνθρωπες εκκλήσεις για μέτρα πρόνοιας και αρρωγής.

LES COUPS NE REGLERONT PAS LES CAS D'URGENCE

Κάποιοι όμως δεν ξεχνούν. Η Γαλλική Δημοκρατία έχει ανοίξει διάπλατα τις πόρτες των φυλακών, όπου οδηγούνται κατά εκατοντάδες οι εξεγερμένοι, αφού πλέον έχουν αποχωρήσει από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Ο απολογισμός του γαλλικού υπουργείου εσωτερικών στις 30 Νοέμβρη αναφέρει: έγιναν 4.770 προσαγωγές, οι μισές μετά το τέλος των γεγονότων, που οδήγησαν σε 4.402 συλλήψεις, ενώ 763 από τους συλληφθέντες παραδέχθηκαν τη συμμετοχή τους στην εξέγερση, ανάμεσα στους τελευταίους πάνω από 100 ανήλικοι. Καταδικάστηκαν άμεσα και οδηγήθηκαν σε φυλακές 422 ενήλικοι, ενώ άλλοι 45 καταδικάστηκαν σε ποινές χωρίς φυλάκιση (χρηματικές, κοινωφελή εργασία). Οι περισσότερες ποινές φυλάκισης είναι 6-12 μήνες. Μέσα στους επόμενους μήνες έχει οριστεί δικάσιμος για 152 άτομα, ενώ 135 δικογραφίες που αφορούν κακουργηματικές πράξεις παραμένουν ανοιχτές.

Να σημειωθεί ότι οι συλλήψεις, με βάση μαρτυρίες μπάτσων, συνεχίζονται, κοντά δυό μήνες μετά το τέλος των γεγονότων…

JUSTICE D'EXCEPTION, RACISME ORDINAIRE, MISERE QUOTIDIENNE

Όσον αφορά την αυστηρότητα των δικαστηρίων, το ακόλουθο παράδειγμα είναι χαρακτηριστικό: νεαρός καταδικάστηκε σε 3 μήνες φυλάκισης και οδηγήθηκε στη φυλακή γιατί… έδειξε τα (γυμνά) οπίσθιά του σε μπάτσο!

Η εντολή του Sarkozy για απέλαση όσων ξένων συμμετάσχουν στην εξέγερση δεν ήταν λόγια για εκφοβισμό αλλά ο τρόμος στην πράξη. Δεκάδες άτομα περιμένουν την απόφαση των νομαρχιών όπου διαμένουν για την υλοποίηση των εντολών απέλασης. Και εδώ η εκδικητικότητα είναι χαρακτηριστική: ο Aubin από τη Reims θα απελαθεί γιατί κατηγορείται ότι έκαψε δύο κάδους σκουπιδιών, ενώ σε απέλαση θα οδηγηθεί και ο Jérémy V. από την Arras. Ναι, το όνομά του μοιάζει γαλλικό όχι αραβικό ή αφρικανικό. Λογικό, γιατί οι παπούδες του Jérémy ήταν βέλγοι μετανάστες, έτσι λοιπόν ο Jérémy θα απελαθεί στο Βέλγιο!

Στις 12 Δεκέμβρη δημοσιοποιήθηκε η “Έκκληση για την αμνήστευση των εξεγερμένων του Νοέμβρη” (μπορείτε να την υπογράψετε στην ηλ. διεύθυνση http://infos.samizdat.net/article371.html) ενώ πληροφορίες για τις δίκες των εξεγερμένων και για κινήσεις αλληλεγγύης υπάρχουν στην ιστοσελίδα **atouteslesvictimes.samizdat.net**

Στο μεταξύ, όπως κάθε πρωτοχρονιά έτσι και φέτος τα προάστια γιόρτασαν το νέο έτος με εμπρησμούς: 443 αυτοκίνητα πυρπολήθηκαν σε όλη τη Γαλλία και συνελήφθησαν 266 άτομα.

Βραζιλία:

Απεργία πείνας για το δικαίωμα στη στέγαση

Στις 12 Δεκέμβρη 2005 μέλη του Κινήματος Εργατών Χωρίς Στέγη (MTST) ξεκίνησαν απεργία πείνας μπροστά στην κατοικία του προέδρου της Βραζιλίας Λούλα, με σκοπό να εμποδίσουν την εκκένωση του κατειλημμένου καταυλισμού Chico Mendes. Ο καταυλισμός δημιουργήθηκε την 1η Οκτώβρη 2005, όταν μέλη του MTST κατέλαβαν μια έκταση 80.000 $μ^2$, δίπλα στις φαβέλες του Taboão da Serra που παρέμενε εγκαταλειμμένη για 25 χρόνια. Στον καταυλισμό, που πήρε το όνομά του από το βραζιλιάνο ακτιβιστή Chico Mendes ο οποίος δολοφονήθηκε από τους τσιφλικάδες, διαμένουν 1.500 οικογένειες. Οι αρχές είχαν ανακοινώσει στους άστεγους καταληψίες ότι είχαν διορία ως τις 21 Δεκέμβρη 2005 για να εγκαταλείψουν τον καταυλισμό.

Από τη Ceuta και τη Melilla στο Κάιρο

Νέες δολοφονίες για την Ευρώπη-Φρούριο

Τουλάχιστον 25 Σουδανοί πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους την Παρασκευή 30 Δεκέμβρη 2005 κατά τη διάρκεια επιχείρησης της αιγυπτιακής αστυνομίας με στόχο την απομάκρυνση 3.000 Σουδανών προσφύγων από καταυλισμό που είχαν στήσει στις 29 Σεπτεμβρίου κοντά στα γραφεία του ΟΗΕ στο Κάιρο, με αίτημα να χαρακτηριστούν πρόσφυγες από την Ύπατη Αρμοστεία. Στους πρόσφυγες επιτέθηκαν 4.000 Αιγύπτιοι αστυνομικοί. Οι Σουδανοί απάντησαν πετώντας ξύλα και μπουκάλια στους μπάτσους, που χρησιμοποίησαν πυροσβεστικές αντλίες για να τους διαλύσουν.

Στο μεταξύ, στις 14 Δεκέμβρη, η ισπανική κυβέρνηση ανακοίνωσε τη λήξη του στρατιωτικού κλοιού που είχε αναπτυχθεί τον περασμένο Σεπτέμβρη γύρω από τις πόλεις Ceuta και Melilla μετά τις αλλεπάλληλες μαζικές απόπειρες εισόδου στη χώρα αφρικανών προσφύγων. Ανακοίνωσε παράλληλα την κατασκευή τρίτης σειράς συρματοπλέγματος γύρω από τις δύο πόλεις. Στις 20 και 30 Δεκέμβρη έγιναν νέες, περιορισμένης έκτασης απόπειρες διέλευσης από τα ισπανομαροκινά σύνορα –ευτυχώς χωρίς θύματα– ενώ εκατοντάδες αφρικανοί πρόσφυγες κρατούνται στο στρατόπεδο Nadar στο Μαρόκο.

Απαγωγή & εξαφάνιση του Abu Omar

Η περίπτωση αυτή είναι χαρακτηριστική και αποτέλεσε αφετηρία για την έρευνα των απαγωγών από τη CIA στην Ευρώπη

Το ιστορικό

Ο μουσουλμάνος κληρικός (ιμάμης) Hassan Mustafa Osama Nasr, γνωστός ως Abu Omar, έφτασε στην Ιταλία το 1997 από την Αλβανία. Του χορηγήθηκε πολιτικό άσυλο. Λειτουργούσε ως ιμάμης στο τζαμί της οδού Quaranta στο Μιλάνο. Μετά τις 11 Σεπτέμβρη 2001, αξιωματούχοι των Υπηρεσιών Πληροφοριών της Ιταλίας και των ΗΠΑ τον αναγνώρισαν ως υποστηρικτή της Αλ Κάιντα που πολέμησε παλαιότερα στο Αφγανιστάν και στην Βοσνία και που έκανε συχνά αντι-αμερικανικές δηλώσεις. Υπήρχαν υποψίες ότι στρατολογούσε νέους που, μέσω επαφών που είχε με ένοπλες ομάδες στο Ιράκ, έστελνε για εκπαίδευση και συμμετοχή σε επιχειρήσεις στο Ιράκ. Υπήρχαν επίσης υποψίες ότι συμμετείχε εν μέρει κι ο ίδιος στην εκπαίδευσή τους. Στα πλαίσια "αντι"τρομοκρατικής έρευνας όλες οι τηλεφωνικές συνδιαλέξεις από και προς το σπίτι του υποκλέπτονταν μέσω κοριών από την αστυνομία του Μιλάνου. υποκλέπτονται μέσω κοριών από την αστυνομία του Μιλάνου.

Μία γυναίκα (μεταξύ των 22 καταζητούμενων) βιντεοσκοπούσε την περιοχή της επιχείρησης λίγο καιρό πριν. Κατα το προηγούμενο διάστημα, οι πράκτορες έμεναν σε ξενοδοχεία 5 αστέρων του Μιλάνου (Hilton, Sheraton, Galia, Principe di Savoia) με έξοδα $144,984 (!). Στις 17 Φεβρουαρίου 2003, στην οδό Guerzoni στη βιομηχανική περιοχή στα όρια της πόλης του Μιλάνου, 3 άντρες της Ειδικής Μονάδας Απόσπασης (Special Removal Unit) της CIA που μιλούσαν ιταλικά πλησίασαν τον 42χρονο Abu Omar και του ζήτησαν τα στοιχεία του. Αμέσως τον ψέκασαν στο πρόσωπο με κάποιο χημικό και τον έσπρωξαν μέσα σε ένα λευκό όχημα τύπου βαν, το οποίο με οδηγό την γυναίκα απομακρύνθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς την αεροπορική βάση των ΗΠΑ στο Aviano, βόρεια της Βενετίας. Έκτοτε, η ιταλική αστυνομία κι οι εισαγγελικές αρχές υπό την εποπτεία του εισαγγελέα Armando Spataro αντιμετώπισαν την υπόθεση ως μια υπόθεση αγνοούμενου.

Μέσα σε ένα Air Force Learjet, το οποίο λειτουργούσε με σύστημα επικοινωνίας εφοδιασμένο με Spar 92, το οποίο χρησιμοποιείται από την 76η Αερομεταφερόμενη Μοίρα στο Ramstein της Γερμανίας, το τζετ απογειώθηκε στις 6:20 μμ με προορισμό την Αίγυπτο. Μια βδομάδα αργότερα, με ένα Gulfstream IV executive jet μεταφέρεται στο Κάιρο. Ο ιδιοκτήτης του τζετ, Philip H. Morse, συνιδιοκτήτης της Red Sox Βοστώνης, παραδέχτηκε ότι συχνά το τζετ νοικιάζονταν στην CIA με το όνομα της αθλητικής ομάδας καλυμμένο, αλλά δήλωσε ότι όταν έμαθε από την εφημερίδα "Boston Globe" ότι το τζετ μάλλον χρησιμοποιήθηκε για την εν λόγω επιχείρηση, έμεινε έκπληκτος (!). Με το πέρας της επιχείρησης, δύο από τους πράκτορες πήγαν για διακοπές σε ξενοδοχεία 5 αστέρων της Βενετίας, της Τοσκάνης και στο Νότιο Τυρόλο.

Η τύχη του Abu Omar αγνοούνταν έως την 1 Μάη 2004, όταν και τηλεφώνησε στη γυναίκα του στο σπίτι του από την Αίγυπτο αμέσως μόλις αφέθηκε από κει ελεύθερος, και της είπε ότι τον είχαν απαγάγει, κλείσει σε φυλακή στην Αίγυπτο, όπου και τον βασάνισαν Αιγύπτιοι αξιωματούχοι, που μεταξύ άλλων του έκαναν ηλεκτροσόκ, κι ότι πλέον δεν μπορεί να ακούσει από το ένα του αυτί και μετά δυσκολίας περπατάει πια. Αμέσως μετά το τηλεφώνημα ξανασυλλαμβάνεται από την αιγυπτιακή αστυνομία, κι έκτοτε χάνονται τα ίχνη του. Αλλά η αστυνομία του Μιλάνου που παρακολουθεί σταθερά από παλιά το τηλέφωνο του σπιτιού, καταγράφει το ιστορικό.

Λεπτομέρειες

Ο πρωθυπουργός Silvio Berlusconi, σύμμαχος της κυβέρνησης G. W. Bush στην "αντι"τρομοκρατική σταυροφορία, δεν έκανε κανένα σχόλιο τα δικαστικά ζητήματα είναι ανεξάρτητη υπόθεση της δικαιοσύνης. Σύμφωνα όμως με βετεράνους της CIA όπως οι ίδιοι δήλωσαν στην εφημερίδα Washington Post για την αποστολή είχε ειδοποιηθεί η ιταλική Υπηρεσία Πληροφοριών, η οποία μάλιστα είχε δώσει και την έγκρισή της, πριν την έναρξη της όλης επιχείρησης. Μάλιστα δηλώνουν ότι θα τους εξέπλησσε τα να μην εγκρίνει η Ιταλία επιχείρηση της CIA. Εκ των προϊσταμένων της έρευνας ένας δήλωσε ότι "δεν υπάρχει ούτε σκιά ιταλικής ανάμειξης, αν βρίσκαμε κάποιο στοιχείο, θα ξανανοίγαμε την έρευνα πάλι".

Αλλά ούτε καν οι υπόλοιποι ανακριτές δεν πείστηκαν: οι πράκτορες της CIA έδρασαν ανοικτά χωρίς να ανησυχήσουν για πιθανό εντοπισμό τους. Την στιγμή της απαγωγής είχαν ανοικτά τα κινητά τους κι ήταν εύκολο μέσω αυτών να παρακολουθούνται όλες οι κινήσεις τους. Έκαναν κλήσεις σε πολλά τηλέφωνα των ΗΠΑ, τα περισσότερα στη Ν. Virginia, στο Λάνγκλεϋ της οποίας είναι και το αρχηγείο της CIA, μάλιστα τηλεφώνησαν και σε τηλέφωνο της CIA (!). Η αστυνομία πάλι, ισχυρίζεται ότι μέσω των κινητών τους, παρακολουθούσε τους πράκτορες μέχρι και τη στιγμή που έφτασαν στην αεροπορική βάση του Aviano στη Βενετία.

Την σύλληψη, απαγωγή, μεταφορά και βασανισμό στην Αίγυπτο του Abu Omar γνώριζε μέρος των ιταλικών αρχών. Στις 23/12/2005 εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κατά 22 πρακτόρων της CIA που συμμετείχαν στην επιχείρηση και κατατέθηκε στον Ιταλό υπουργό Δικαιοσύνης αίτημα έκδοσης από τις ΗΠΑ των 22 καταζητούμενων (πλέον σε όλη την Ευρώπη).

Τετάρτη 22 Ιουνίου 2005: η ιταλική "αντι"τρομοκρατική (DIGOS) κάνει έφοδο σε μια βίλα- αρχηγείο του Robert Seldon Lady, στο Piedmont έξω από το Τορίνο και βρίσκει τον σκληρό δίσκο στον υπολογιστή και έγγραφα. Ο 51χρονος προσφάτως συνταξιοδοτηθείς αμερικανός γεννηθείς στις Ονδούρες, ήταν ο επιχειρησιακός αρχηγός της CIA στο Μιλάνο. Βρέθηκαν φωτοτυπίες διαβατηρίων, αριθμοί κινητών και αριθμοί των καρτών MasterCard & VISA των πρακτόρων, και στο σκληρό δίσκο φωτογραφίες του Abu Omar που είχαν σβηστεί αλλά με ανάκτηση δεδομένων εντοπίστηκαν. Ο Robert Seldon Lady πήγε στο Κάιρο 4 μέρες μετά την απαγωγή και έφυγε στις 7 Μάρτη.

Η δικαστική συνέχεια

Το θέμα παίρνει δημοσιότητα. Είναι η δεύτερη φορά από την έναρξη της "αντι"τρομοκρατικής σταυροφορίας που ευρωπαίος δικαστής εκδίδει ένταλμα σύλληψης/ προσαγωγής κατά προσωπικού των ΗΠΑ. Η πρώτη φορά αφορούσε τους λοχία Thomas Gibson, τον λοχαγό Philip Wolford και τον αντισυνταγματάρχη Philip de Camp, καταζητούμενους από το ισπανικό κράτος για την "κατά λάθος" δολοφονία στο Ιράκ του ισπανού κάμεραμαν José Couso. Είναι όμως η πρώτη φορά που ευρωπαϊκή χώρα ασκεί δίωξη για περιστατικό απαγωγής και μεταφοράς σε τρίτη χώρα όπου τα βασανιστήρια δεν απαγορεύονται

Μεταξύ Ιταλίας και ΗΠΑ υπάρχει αμοιβαίο σύμφωνο έκδοσης κατηγορούμενου, αν και υπάρχουν και εξαιρέσεις (π.χ. η διπλωματική ασυλία). Επίσης, η πλευρά των ΗΠΑ άφησε να διαρρεύσει ότι όλοι οι καταζητούμενοι βάσει του εντάλματος πράκτορες ήταν γνωστοί με ψεύτικα στοιχεία, οπότε νομικά είναι απίθανο να κατορθώσει η ιταλική κυβέρνηση να πετύχει την έκδοσή τους, αν δεν μπορεί να επιβεβαιώσει την πραγματική τους ταυτότητα.

Όμως οι ιταλικές αρχές επιμένουν ότι η διπλωματική ασυλία δεν καλύπτει τα αδικήματα της απαγωγής και παράνομης κατακράτησης, και τα στοιχεία και των 22 καταζητούμενων είναι πραγματικά: μεταξύ τους βρίσκεται ο αρχηγός του επιχειρησιακού κλάδου της CIA στο Μιλάνο, γνωστός στα στελέχη της ιταλικής "αντι"τρομοκρατικής υπηρεσίας, κι ένας διπλωματικός ακόλουθος της πρεσβείας των ΗΠΑ στη Ρώμη. Μάλιστα, οι πράκτορες της CIA που δρουν υπό διπλωματικό προφίλ ακόμα κι αν δεν δρουν κατ' εντολή του State Department αξιοποιούν ποικιλοτρόπως την διπλωματική τους ιδιότητα. Λ.χ. η γυναίκα που οδηγούσε το βαν που ως διπλωματικός υπάλληλος υπηρετούσε στην πρεσβεία της Ρώμης φέτος αποσπάστηκε κάπου στη Λατινική Αμερική. Οι L.A. Times δεσμεύτηκαν να μην αποκαλύψουν τα στοιχεία της, όμως γράφουν ότι ενώ εντοπίστηκε και συστήθηκε στο τηλέφωνο, μόλις αντιλήφθηκε ότι ο συνομιλητής της ήταν δημοσιογράφος, έκανε ότι δεν ήξερε τίποτα, το 'κλεισε κι άλλαξε αριθμό τηλεφώνου. Ο δε Robert Seldon Lady, υπηρετούσε στο αμερικανικό προξενείο του Μιλάνου.

Τετάρτη 25 Ιουνίου 2005: η αρμόδια δικαστίνα του Μιλάνου, Chiara Nobili, υπογράφει τα εντάλματα σύλληψης 13 πρακτόρων της CIA με κατηγορίες (μεταξύ άλλων) απαγωγής και παράνομης κατακράτησης του Abu Omar. Ο εισαγγελέας Armando Spataro άσκησε έφεση κατά του αιτήματος έκδοσης, όμως απορρίφθηκε διότι κρίθηκε ότι υπήρχαν επαρκή στοιχείων για να ευσταθήσει το αίτημα.

Πέμπτη 22 Δεκέμβρη: Επιστρέφοντας ο Ιταλός υπουργός Δικαιοσύνης Roberto Castelli από τις ΗΠΑ στη Ρώμη, είπε ότι συζητήθηκαν θέματα έκδοσης, αλλά αρνήθηκε να πει αν η περίπτωση του Abu Omar ήταν μεταξύ αυτών. Ομοίως κι ο Brian Roehrkasse, εκπρόσωπος τύπου του υπουργείου δικαιοσύνης των ΗΠΑ αρνήθηκε να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για την υπόθεση.

Παρασκευή 23 Δεκέμβρη 2005: εκδίδονται 22 εντάλματα σύλληψης μετά από αίτηση των εισαγγελέων Ferdinando Pomarici και Armando Spataro ισάριθμων ατόμων που εκτιμάται ότι είναι πράκτορες της CIA και που έφεραν σε πέρας την επιχείρηση ή παρείχαν κάλυψη. Αντιμετωπίζουν ποινές κάθειρξης έως και 10 χρόνια. Η αρμόδια γενική εισαγγελέας Donatella Grieco υπέβαλε το αίτημα έκδοσης στον Ιταλό υπουργό Δικαιοσύνης, ο οποίος δεν έχει ανακοινώσει ακόμα αν θα το προωθήσει στους αρμόδιους λειτουργούς των ΗΠΑ. Αν το κάνει, το θέμα της έκδοσης θα κριθεί από τα ομοσπονδιακά δικαστήρια των ΗΠΑ.
Τα ονόματα των 22 δεν έχουν δημοσιοποιηθεί. Μπορούν κατά το ιταλικό δίκαιο να συλληφθούν οπουδήποτε εκτός των ΗΠΑ, πλέον τα εντάλματα που εξεδόθησαν είναι "ευρωπαϊκά" εντάλματα. Φυσικά, και οι 22 έχουν προ πολλού εγκαταλείψει την Ιταλία.

Με πρόχειρες αλλά βάσιμες εκτιμήσεις, από την 11 Σεπτέμβρη περισσότεροι από 100 ύποπτοι ως τρομοκράτες έχουν μεταφερθεί σε Αίγυπτο, Ιορδανία, Μαρόκο, Πακιστάν, Ουζμπεκιστάν, και σε άλλες χώρες όπου όπως αναφέρουν πρώην κρατούμενοι, τα βασανιστήρια επιτρέπονται, ενώ στο ευρωκοινοβούλιο και στα κοινοβούλια χωρών - μελών της ΕΕ περιπτώσεις μυστικών φυλακών είναι υπό διερεύνηση. Η CIA υπεραμύνθηκε των πρακτικών αυτών, λέγοντας ότι ξεκίνησαν πριν μια δεκαετία ως νόμιμος κι αποτελεσματικός τρόπος για την αντιμετώπιση τρομοκρατών.

Άγγελος Φελεσάκης

Πηγές:

http://www.apfn.net/messageboard/10-02-05/discussion.cgi.55.html
http://www.indymedia.ie/newswire.php?story_id=73573
http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4716333.stm
http://www.theledger.com/apps/pbcs.dll/article?AID=/20050625/ZNYT03/506250416
http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/11/11/AR2005111102065.html

Ιπτάμενες φυλακές

Οι μαύρες τρύπες της νεοταξικής καπιταλιστικής επίθεσης

Οι απαγωγές των πακιστανών μεταναστών που έγιναν σε Αθήνα, Γιάννενα και Θήβα, έρχονται να επιβεβαιώσουν το γεγονός πώς "ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" δεν έχει ούτε όρους ούτε όρια και πάνω απ' όλα δεν έχει κανόνες, είτε νομικούς είτε πολιτικούς.
Η ίδια η αστική παράδοση βρίσκεται έκθετη απέναντι στις νέες στρατηγικές και στις νέες μεθόδους κατά των αντιπάλων της, καλύπτοντας την αδυναμία πειστικής απάντησης, στην καλύτερη περίπτωση, με την διαμαρτυρία. Υπάρχει μια σχέση όχι μόνο οικονομική-ταξική, με την ψαλίδα ανάμεσα σε φτωχούς και πλουσίους να μεγαλώνει τερατωδώς, αλλά μια σχέση που επεκτείνεται σε όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας για να καταλήξει σε μια νέα οντολογία πάνω στο περιεχόμενο και στην ουσία του ανθρώπου.

Ο οικουμενικός χαρακτήρας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων εντός και δια μέσω της αστικής ιδεολογίας, επεδίωκε την διαιώνιση της εκμετάλλευσης, αφήνοντας ανοιχτές χαραμάδες μιας υποτυπώδους έστω ελευθερίας κίνησης των υποταγμένων κι αυτό όχι αναίμακτα. Αυτές οι χαραμάδες, που ονομάστηκαν κοινωνική συναίνεση, βρίσκονται σήμερα υπό διωγμό και απαξίωση. Με την αναστροφή των μεγεθών καθίστανται τα υποτυπώδη, μέγιστα και τα ελάχιστα, πλεονασμός και μάλιστα υψηλού κινδύνου.

Η παγκοσμιοποιημένη Νέα Τάξη Πραγμάτων ξαναφτιάχνει τον άνθρωπο δομώντας τη νέα συναίνεση πάνω στην ασφάλεια και στον τρόμο. Από κει και μετά κάθε διεκδίκηση ανάγεται σε αντικειμενική σύμπραξη και ταύτιση με τον εχθρό που δεν έχει πια ούτε πολιτικά ούτε κοινωνικά χαρακτηριστικά, αλλά σε ακραίες εκδοχές, που τείνουν να γίνουν κανόνας, τα χαρακτηριστικά του απόλυτου κακού, μιας αιωρούμενης και ακατάληπτης απειλής. Είναι η βαθιά τομή που επέβαλε ο "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" πάνω σ' όλους τους μέχρι τώρα παραδοσιακούς ταξικούς διαχωρισμούς.

Από το 2001 η ασφάλεια του συστήματος εκμετάλλευσης ανήγαγε σε κεντρικό πολιτικό στόχο την υπαγωγή της κοινωνικής διαίρεσης σε πολεμική σχέση, μετεωρίζοντας ακόμη κι αυτούς τους κανόνες του πολέμου. Για παράδειγμα, οι αιχμάλωτοι πολέμου έγιναν παράνομοι μαχητές, για να καταδειχθεί πως η επικινδυνότητά τους ξεπερνά την αιχμαλωσία γιατί ο αιχμάλωτος είναι μη-αναστρέψιμος, όχι απλά σε σχέση με την κοινωνική και πολιτική ένταξή του στον καπιταλισμό αλλά με την ένταξή του στην ανθρώπινη κοινωνία.

Αυτή η μη αναστρεψιμότητα αποτέλεσε τα θεμέλια του Camp Iguana. Είναι η πτέρυγα στο Γκουαντανάμο όπου κρατούνται πολλές φορές σε απομόνωση παιδιά. Πρόκειται για ανήλικους στρατιώτες 14 έως 16 ετών που αιχμαλωτίστηκαν σε μάχες, αναιρώντας έτσι κι αυτή την Συνθήκη της Γενεύης που επέβαλλε η κράτηση των παιδιών να γίνεται στις χώρες που συνελήφθησαν.

Μια άλλη τομή του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας" είναι η επέκταση της διαίρεσης του κόσμου όχι μόνο από τα ταξικά αλλά και από τα εθνικά και πολιτιστικά χαρακτηριστικά τους. Είναι η ένοπλη και πρακτική εφαρμογή των θεωριών του Χάντιγκτον για τον οποίο η εσωτερική κατάρρευση των δυτικών αξιών οφείλει να πάρει και παίρνει τα χαρακτηριστικά της εξωτερικής απειλής που σταδιακά εισχωρεί στον δυτικό κόσμο.

Αυτή την απειλή την ενσαρκώνουν σήμερα "τα αποβράσματα" του Σαρκοζί, οι ύποπτοι κυρίως από τον 3ο Κόσμο που είναι έξω από κάθε, όχι απλώς νομικό αλλά ανθρώπινο πλαίσιο κατά τον Ράμσφελντ. Είναι δηλαδή το σύνολο των κοινωνικά αποκλεισμένων εντός και εκτός των δυτικών τειχών. Απ' τον νομικό χαρακτηρισμό των "ανθρώπων χωρίς χαρτιά" περάσαμε πολύ γρήγορα στον οντολογικό (από)χαρακτηρισμό των ανθρώπων χωρίς κανένα δικαίωμα. Δεν είναι λοιπόν ούτε παράξενο ούτε αταίριαστο που ο Αλμπέρτο Γκονζάλες, υπουργός δικαιοσύνης των ΗΠΑ και σύμβουλος του Μπους, αναδιατύπωσε το νομικό πλαίσιο των βασανιστηρίων ήδη από το 2002. Με τον όρο αυτόν ο βασανισμός ορίζεται πια από πράξεις που επηρεάζουν ανεπανόρθωτα την φυσική ακεραιότητα των φυλακισμένων. Δηλαδή οι ανακριτικές μέθοδοι αποκλείουν τον ακρωτηριασμό και τον θάνατο.

Κι αν αυτό ισχύει, όσο ισχύει, γι αυτούς που έχουν μια αναφορά με τον έξω κόσμο, υπάρχει και μια κατηγορία ανθρώπων, οι αποκλεισμένοι των αποκλεισμένων για τους οποίους δεν ισχύουν ούτε καν αυτά. Είναι η κατηγορία των ανθρώπων που κρίνονται ύποπτοι κατά το δοκούν και απάγονται και διανέμονται, ανά τον κόσμο ανοίγοντας τρύπες στον ανθρωπολογικό χάρτη. Είναι οι αφανείς κρατούμενοι, οι ghost detainees. Είναι οι μαύρες τρύπες της νεοταξικής καπιταλιστικής επίθεσης και η ύλη που απορροφούν δεν είναι τίποτα άλλο απ' την ανθρώπινη ουσία.

Οι ιπτάμενες φυλακές της CIA και τα μικρά και μεγάλα Γκουαντανάμο που έχουν στηθεί σε χώρες όπως η Ιορδανία, η Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, η Σαουδική Αραβία, η Ρουμανία, το Κόσσοβο, η Πολωνία, η Τσεχία, η Κούβα, η Αίγυπτος και ποιος ξέρει πού αλλού, δείχνουν το μέγεθος της επίθεσης αν σ' αυτά προστεθούν και όλα σχεδόν τα αεροδρόμια της δυτικής Ευρώπης που υποδέχονται τις ιπτάμενες φυλακές. Είναι αστείο βέβαια να αναζητά κανείς αν υπάρχουν ευθύνες στις κυβερνήσεις ή αν το γνώριζαν ή δεν το γνώριζαν κι αν κυκλοφορούν πράκτορες ανάμεσά μας ή όχι.

Όχι μόνο γιατί οι μυστικές συμφωνίες που υπέγραψαν όλοι με όλους βγήκαν στο φως της δημοσιότητας, αλλά κυρίως γιατί τα συμφέροντα είναι αδιάρρηκτα και στα πιο ουσιαστικά σημεία αδιατάρακτα κοινά. Ο "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" μετέτρεψε αυτήν την επιλογή σε μονόδρομο μ' όλη την βία και τον εκβιασμό που σπέρνει ένας τέτοιος μονόδρομος. Κι όπως έλεγε κι ο μακαρίτης Παπανδρέου "σ' όποιον δεν αρέσει να κατέβει απ' το τρένο". Φυσικά, δεν είδαμε να κατεβαίνει κανένας. Απλά κάποιοι αλλάζουν βαγόνια κρατώντας καιροσκοπική απόσταση όχι βέβαια από το τρένο αλλά απ' τον μηχανοδηγό, ψελλίζοντας ασυναρτησίες για τις επιλογές του, του τύπου "δεν άκουσα", "δεν γνωρίζω", "διαψεύδω".

Κλείνοντας, οι απαγωγές των πακιστανών μεταναστών μας φέρνουν αντιμέτωπους όχι με την αξιοπιστία την δικιά τους για όσα έγιναν, αλλά με την δικιά μας αξιοπιστία απέναντι σ' αυτούς και στους εαυτούς μας όσον αφορά την αλληλεγγύη, που είναι το όπλο για την διαμόρφωση κοινού πεδίου αντίστασης ενάντια στους όρους της ολικής μας παράδοσης στα διεθνοποιημένα αφεντικά και το κράτος.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Η επιτροπή αλληλεγγύης στους 3 του Άαχεν έχει συντάξει την ακόλουθη επιστολή για την άρση του καθεστώτος απομόνωσης του Jose Delgado. Στείλτε την στις ακόλουθες διευθύνσεις:

(δικαστής)
Richter Nohl
C/o Landgericht, Postfach 52034
Tel: 0049/ (0)241 54 38 03
Fax: 0049/ 0241 9425-1407

Και:
(φυλακή)
JVA, Aussenstelle
Rochusstrasse 246, 50827 Köln, Germany

Dear Sir,

I want to bring to your notice the inhuman and unbearable conditions Jose Fernandez Delgado has to endure to this date. This prisoner has been transferred to the prison of Köln on the 13th of October. At the moment of his transfer, he was not allowed to take any of his personal possessions and every right was denied to him. The exact transfer- and detention conditions are not unknown to you. You decided upon them yourself.

I was shocked to hear he went on a hunger strike during two weeks. The last four days he did not drink either. He started eating again because his life was in danger, not because there had been a response of any kind.

You have been justifying the special measures and extremely hard conditions by the lies and terrorist atmosphere you have created yourself. By this you represented a situation which is unbearable to anyone, as normal and even necessary.

The exceptionally long detention period in Spain (more than 20 years) has inevitably caused serious mental and physical damage. Especially the 14 years of total isolation in the infamous FIES-regime and the current practice of torture therein, provoked his actual irremediable health problems. He is traumatised and suffers chronic heart problems.

Jose Delgado points out that he won' t be able to bear these conditions much longer.

His detention conditions put him in acute peril of life. You are directly responsible for this.

Therefore, I demand that he is granted conditions that make it possible for him to live further on. This is his fundamental right as a human being.

- Own clothing as long as he is in U-haft.
- Immediate disposal of his personal possessions (dictionaries, letters, addresses, books and other materials.)
- Access to the recreation facilities for long-term prisoners: sport, culture, cooking and the like.
- The correspondence and the books, sent to him in accordance with the prison regulations should be handed over to him immediately.
- Cessation of the isolation regime and the possibility to have contact with other prisoners.
- Immediate cessation of the lies and of the creation of the terrorist atmosphere.

In case you wouldn' t comply with this basic demands, I feel obliged to act upon this matter with persistency.

Signed

Απάνθρωπες συνθήκες κράτησης αναρχικών κρατούμενων

Ένα μικρό Γκουαντανάμο για τους “τρεις του Άαχεν”

Στις **28 Ιουνίου 2004**, τρεις αναρχικοί συνελήφθησαν στο Άαχεν της Γερμανίας, μετά από μια θεαματική καταδίωξη στο κέντρο της πόλης: ο ένας πυροβολούσε τους μπάτσους από το αυτοκίνητο, όπου και κρατείτο σε ομηρία ένα ζευγάρι. Όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε, οι τρεις, έχοντας ήδη απελευθερώσει τους ομήρους, μπήκαν σε ένα μικρό εργαστήριο, δίχως να προσφύγουν σε βία ή απειλές. Στη συνέχεια, βγήκαν έξω όπου και συνελήφθησαν.

Τα γεγονότα άρχισαν σε ένα βενζινάδικο κοντά στα σύνορα με το Βέλγιο, όταν δύο μπάτσοι θέλησαν να ελέγξουν το αυτοκίνητο. Ένας από τους αναρχικούς απείλησε το μπάτσο που βρισκόταν πιο κοντά του και πυροβόλησε στον αέρα. Η αδερφή του ενός που ήταν μαζί τους, η Begonia Plombo da Silva, συνελήφθη επιτόπου από τους μπάτσους οι οποίοι την έκλεισαν στο πορτ-μπαγκάζ του αυτοκινήτου με το οποίο άρχισαν την καταδίωξη!

Οι εφημερίδες έγραψαν με πάθος για ομηρία, απόπειρα δολοφονίας, σοβαρές παραβάσεις του Κ.Ο.Κ. και για μια ληστεία τράπεζας στις 18 Ιούνη στην Καρλσρούη. Με τρόμο περιέγραψαν πως 50 αναρχικοί τραγουδούσαν το «a las barricadas» όταν οι τρεις οδηγήθηκαν για πρώτη φορά στο δικαστήριο. Αδιαφορούσαν όμως για το τι γίνεται εκτός δικαστηρίου, στη φυλακή, κι ούτε τους ενδιέφερε να μάθουν ποια είναι η ιστορία των δύο Ισπανών αναρχικών, Jose F. Delgado και Gabriel Plombo da Silva, και του Βέλγου συντρόφου τους, Bart Gedeeter.

– Ο Gabriel Plombo da Silva είναι ένας Ισπανός αναρχικός 36 ετών και έχει ήδη κάνει 20 χρόνια στις ισπανικές φυλακές, 14 από τα οποία σε απομόνωση στο FIES. Είναι γνωστός για τον αγώνα του μέσα στη φυλακή. Τον Οκτώβριο του 2003, μετά από άδεια, δεν επέστρεψε στη φυλακή και εγκατέλειψε τη χώρα.
– Ο Jose Fernandez Delgado είναι 44 ετών, έχει κάνει 24 χρόνια φυλακή, 13 από τα οποία σε απομόνωση στο FIES. Και αυτός δραπέτευσε.
– Ο Bart Gedeeter είναι Βέλγος αναρχικός που για χρόνια ασχολούνταν με μετανάστες και κρατούμενους.
– Η Begonia Plombo da Silva είναι αδελφή του Gabriel. Δεν έχει σχέση με το αναρχικό κίνημα.

Όλα αυτά δείχνουν πώς και γιατί τα γεγονότα έλαβαν τόσο σοβαρή τροπή γιατί, φυσικά, είναι αυτονόητο ότι κάποιος που έχει βασανιστεί για χρόνια (γιατί ακριβώς αυτό γίνεται στο FIES), θα κάνει τα πάντα για να αποκτήσει την ελευθερία του. Φυσικά στο δικαστήριο και στον τύπο έκαναν λόγο μόνο για «τρομοκράτες» ή για «γκάνγκστερ».

Μετά τη σύλληψή τους, οι τρεις κρατούμενοι (η Begonia αποφυλακίστηκε) τελούσαν υπό ειδικό καθεστώς κράτησης. Βρίσκονταν σε απομόνωση επί 9 μήνες μέχρι την έναρξη της δίκης τους, στις 23 Μαρτίου του 2005. Η μεταφορά τους στο δικαστήριο γινόταν με ειδικό τρόπο: τους έδεναν τα μάτια, τους έκλειναν τα αυτιά και τους μετέφεραν με ταχύτητα 180 χμ/ώρα σταματώντας την κίνηση μέσα στην πόλη. Οι κρατούμενοι ήταν δεμένοι χειροπόδαρα και κατά τη διάρκεια της μεταφοράς τους, ώστε να μην μπορούν να σταθούν όρθιοι. Οι μπάτσοι που τους συνόδευαν φορούσαν κουκούλες.

Τον Gabriel τον ξεγύμνωσαν τρεις φορές για να τον ελέγξουν πριν μπει στο δικαστήριο. Οι αλληλέγγυοι/ες περνούσαν κάθε φορά εξονυχιστικό έλεγχο. Κάθε μέρα, έξω απ' το δικαστήριο υπήρχαν μπάτσοι με μυδραλιοβόλα ενώ μέσα στην αίθουσα 15-20 ασφαλίτες. Το ακροατήριο περνούσε δύο φορές από ακτίνες Χ και κάθε φορά καταγράφονταν όλα τα στοιχεία ταυτότητας.

Την πρώτη μέρα, 50 άτομα άνοιξαν έξω από το δικαστήριο ένα μεγάλο πανό με το σύνθημα: «Αλληλεγγύη σε όσους αντιστέκονται». Όταν οι τρεις οδηγούνταν στην αίθουσα, οι αλληλέγγυοι τραγουδούσαν το «a las barricadas". Οι τρεις απάντησαν με τη γροθιά υψωμένη φωνάζοντας "Viva l' anarquia!".

Οι καταθέσεις των 2 ομήρων την τρίτη ημέρα της δίκης έδωσαν μια ξεκάθαρη εικόνα. Αφηγήθηκαν τα γεγονότα, ότι πυροβολούσε μόνο ο ένας και πώς προσπαθούσαν να ξεφύγουν. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο Bart απλώς βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητο χωρίς να έχει προβεί σε κάποια ενέργεια, αντίθετα με τα όσα είπαν οι μπάτσοι-μάρτυρες.

Την τέταρτη μέρα, οι αλληλέγγυοι κράτησαν μέσα στην αίθουσα πανό με τα οποία διαμαρτύρονταν κατά του τρόπου μεταφοράς των κρατουμένων και κατά του FIES. Μετά τον τρίτο έλεγχο-ξεγύμνωμα, ο Gabriel δεν ήθελε πλέον να παραστεί στην αίθουσα· έσκισε τα ρούχα του και μπήκε μέσα μόνο με τα εσώρουχα. Ο Jose επηρεάστηκε περισσότερο από την απομόνωση. Τον εξέτασε ψυχίατρος ο οποίος κατέθεσε στο δικαστήριο ότι δεν έχει σοβαρά προβλήματα και πως η απομόνωση δεν πρέπει να του δημιουργεί πρόβλημα επειδή έχει συνηθίσει!! Το ότι ο σφυγμός του ήταν 106 δεν το θεωρούσε καθόλου προβληματικό.

Στις 28 Σεπτέμβρη 2005, μετά από μια δικαστική διαδικασία 23 ημερών που κράτησε έξι μήνες, βγήκε η απόφαση: ο Jose Fernandez Delgado: καταδικάστηκε σε 14 χρόνια, ο Gabriel Pombo da Silva σε 13 χρόνια, ο Bart de Geeter σε 3,5 χρόνια και η Begonia da Silva σε 10 μήνες με τριετή αναστολή.

Ο Jose Fernandez Delgado μεταφέρθηκε από τις φυλακές του Άαχεν στις φυλακές της Κολωνίας τη νύχτα της 12ης προς τη 13η Οκτώβρη δίχως προηγούμενη προειδοποίηση. Δεν πήρε τίποτα από τα προσωπικά του αντικείμενα και τέθηκε σε πλήρη απομόνωση. Ως μορφή διαμαρτυρίας, δεν δέχθηκε να φορέσει τη στολή της φυλακής (τα δικά του ρούχα δεν του τα έδωσαν, αν και είναι δικαίωμά του) και δεν μπορούσε να βγει για τον καθημερινό περίπατο. Στις 13 Οκτώβρη 2005 ξεκίνησε απεργία πείνας που διήρκεσε 13 ημέρες. Κατά τις 4 τελευταίες έκανε και απεργία δίψας. Δεν ικανοποιήθηκε κανένα από τα αιτήματά του. Ακολουθούν αποσπάσματα από γράμματα του Jose Delgado κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας και δίψας:

«Σήμερα, Παρασκευή 21 Οκτώβρη, 10-11 το πρωί, ήλθε ο ίδιος τύπος, πρέπει να ' ναι κάποιο είδους αφεντικό σε αυτή τη φυλακή, είναι ο ίδιος που ήθελε την πρώτη μέρα να φορέσω τα ρούχα της φυλακής και μου είπε ότι λόγω της απεργίας πείνας πρέπει να πάω σε άλλο κελί, πρώτα μου είπε ν' αλλάξω ρούχα, δηλ. να βάλω τη φόρμα του καταδίκου, κι εγώ του είπα τα ίδια με την πρώτη μέρα: "ή τα δικά μου ρούχα ή γυμνός". Κι έτσι βρέθηκα σε άλλο κελί στον ίδιο θάλαμο, αλλά γυμνός. Στη συνέχεια, ήλθε ο γιατρός, με ρώτησε γιατί δεν τρώω. Του είπα ότι πρόκειται για μια μορφή διαμαρτυρίας κατά της απομόνωσης όπου με κρατάνε. Αυτός ήθελε να με εξετάσει, σφυγμό, πίεση, του είπα ότι δε χρειάζομαι κανέναν γιατρό, ότι αυτό που χρειάζομαι είναι τα πράγματά μου, αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, τουλάχιστον όπως αυτές της προηγούμενης φυλακής, μου είπε ότι θα ρωτούσε, γιατί ο ίδιος δεν ξέρει τίποτα, του είπα καλά, αλλά και ότι αν συνεχίσει έτσι η κατάσταση, όχι μόνο θα συνεχίσω την απεργία πείνας, αλλά θα σταματήσω και τη λήψη υγρών και ότι οι υπεύθυνοι του θανάτου μου θα είστε όλοι εσείς όσο κι αν προσπαθείτε να ρίξετε το φταίξιμο στο δικαστή. (...) Γιατί εγώ δε ζητάω τίποτα παράλογο, απλώς να είμαι ένας ακόμη κρατούμενος σαν τους υπόλοιπους της φυλακής HAUS 5 της Κολωνίας, να έχω πρόσβαση στα ίδια πράγματα: να φοράω τα δικά μου ρούχα, να βγαίνω στην αυλή μαζί με τους υπόλοιπους, να μπορώ να τους συναντώ στον κοινόχρηστο χώρο τις καθορισμένες ώρες, να έχω πρόσβαση στο σχολείο, να δέχομαι τις επισκέψεις που μου αντιστοιχούν υπό τις ίδιες συνθήκες».

«Το βράδυ της Κυριακής προς Δευτέρα, άρχισα να παραληρώ έχοντας τις αισθήσεις μου, έπαθα ταχυπαλμία ενώ όλα γύρω μου, και πάνω και κάτω, ήταν περιτριγυρισμένα από καθαρό και κρυστάλλινο νερό, σα να το φώτιζε ο μεσημεριάτικος ήλιος, και τότε επέστρεψα στη σκληρή πραγματικότητα αυτού του λιγδερού μπουντρουμιού όπου με κρατάνε κλεισμένο, με πόνους στο στήθος, τους παλμούς μου να βαράνε στο κεφάλι μου και με απίστευτη δίψα· αντέχω, ηρεμώ, κατορθώνω να μειώσω τους παλμούς μου, κρυώνω πολύ, τυλίγομαι, δεν ξέρω, ίσως να κατάφερα να ξανακοιμηθώ (...) την τελευταία νύχτα, Δευτέρα προς Τρίτη, μου συνέβη το ίδιο, αλλά με πολύ πιο έντονο τρόπο, δεν ξέρω μήπως ήταν καρδιακή προσβολή (...) αυτό που βασικά αισθανόμουν ήταν αβάσταχτο κρύο, κυρίως στα χέρια και στα πόδια, το κεφάλι μου σφυροκοπούσε κι έτσι πρέπει να έμεινα κάποια λεπτά, δίχως να συνειδητοποιώ πλήρως ότι αυτό συνέβαινε σ' εμένα, ασκώντας πίεση με τα χέρια μου στο στήθος μου, ανεξέλεγκτα, χωρίς να ξέρω πού βρίσκομαι, χωρίς να έχω επαφή με την πραγματικότητα πετάχτηκα στη βρύση και, σα να φοβόμουν, ήπια λίγες σταγόνες νερό και τότε έβρισα τον εαυτό μου: «Τι κάνεις; Τα κατέστρεψες όλα μέσα σ' ένα λεπτό! Είσαι μαλάκας!» Αλλά, στη συνέχεια προσπάθησα να σκεφτώ λογικά: «εντάξει, το μήνυμα δόθηκε και δεν μπορώ να το ριψοκινδυνέψω αύριο να πάθω νέα κρίση και να τα τινάξω».

Μετάφραση: Κώστας Ιωαννίδης, Φραγκφούρτη

για περισσότερες πληροφορίες: www.escapeintorebellion.info

Οι δραστηριότητες του ξενοκίνητου ιδρύματος Φορντ στην περίοδο της χουντικής δικτατορίας

του **Λεωνίδα Χρηστάκη**

Σήμερα, στην αρχή του 2006, βρισκόμαστε στο γύρισμα μιας εποχής όπου περισσότερο από παλιά η αμερικανική επικυριαρχία μηχανεύεται όλο και μεγαλύτερες διεισδύσεις σε όλους τους τομείς: οικονομικούς, πολιτικούς, πολιτιστικούς, θρησκευτικούς επεκτατικούς, πολεμικούς και ότι μπορεί να είναι προς όφελος του αμερικάνικου κεφαλαίου.

Τα προνόμια που προσφέρει αυτή η πολιτική της διείσδυση σε πρόσωπα (άτομα) σωματεία, οργανισμούς, επιχειρήσεις, πανεπιστημιακές κοινότητες και σε κάθε άλλον πρόσφορο για την αμερικάνικη πολιτική τομέα, είναι ελκυστικά για άτομα-πολίτες, επιχειρηματίες, επιστήμονες, διανοούμενους, δημιουργούς, καλλιτέχνες αλλά και σε κάθε τομέα έρευνας.

Από την άλλη πλευρά η χαλάρωση των ιδεών και η διάλυση των παντός τύπου ιδεολογιών αφήνει τα άτομα έκθετα, βορρά στην πολιτική διείσδυσης επί παντός θέματος, προερχόμενης από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ζοφερό υπήρξε (και υφίσταται) το φαινόμενο του ότι σχεδόν κανένας από τους προαναφερόμενους χορηγούμενους (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) οι οποίοι είχαν –πριν από τριάντα χρόνια– αποδεχθεί τα χρήματα και τις άλλες προσφορές του *Αμερικάνικου Ιδρύματος Φορντ,* δεν έχει προβεί σε καμμιά αντι-αμερικάνικη δήλωση για όλα αυτά τα δεινά που απορρέουν από την αμερικάνικη πολιτική.

Καμμία Ελληνική Πανεπιστημιακή Κοινότητα, αλλ' ούτε και άτομα, δεν σήκωσαν το ανάστημά τους για μία αυστηρή εναντιωτική δήλωση ενάντια στην διεισδυτική και εγκληματική πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών. Κανένα ελληνικό, καλλιτεχνικό ή επιστημονικό σωματείο δεν αναφέρθηκε στα παντός είδους εγκλήματα της αμερικάνικης πολιτικής. Η ίδια απουσία συντελείται και από τα ελληνικά λογοτεχνικά και καλλιτεχνικά σωματεία στα οποία κυριαρχεί μια ωραιοπάθεια που ταυτίζεται με απουσία θέσης για τα τεκταινόμενα σε ελληνικό αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η λεγόμενη *«Παγκοσμιοποίηση»* έχει αμβλύνει τις αντιστάσεις επί παντός θέματος, αφού προσφέρει δυνατότητες στα νεότερα άτομα να *«πετύχουν»* όσα προνόμια απώλεσαν οι προηγούμενες γενιές των γονιών τους –πλην αυτών που δέχτηκαν χορηγίες από τα παντός είδους ιδρύματα που καταλυμαίνονται κάθε δημιουργικό πνεύμα.

Εδώ, ενδεικτικά, παρατίθεται μία πολύ παλαιά αλλά σημαντική δήλωση του Γάλλου Gustave Courbet:*

«Αν με παρασημοφόρησαν με αδιακρισία, είναι γιατί ανήκω στο γένος των καλλιτεχνών. Ωστόσο υπάρχουν καλλιτέχνες και καλλιτέχνες: είναι σαν τα πλεμάτια. Ξέρω πως υποβάθμισαν το ηθικό επίπεδο αυτής της τάξης, εξαιτίας των συχνών διακρίσεων... Αυτή η αδιακρισία δεν θα συνέβαινε σε οποιονδήποτε άλλον. Σήμερα αρπάζουν τους ανθρώπους σαν τα βατράχια μ' ένα κομμάτι άλικο πανί, ωστόσο είναι αυτοί οι ίδιοι που αφήνονται σε μια τέτοια μεταχείριση. Δεν τις καταλαβαίνω όλες αυτές τις ανταμοιβές. Καθιερώνουν διακρίσεις που, τις περισσότερες φορές είναι ψευδείς. Ο ανταμειφθείς είναι ένα άτομο που πούλησε το χρέος του, η κοινωνία δεν του οφείλει πλέον τίποτα: έχουν ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς τους. Ο αριθμός αυτών των παρασημοφορημένων, τώρα, θα ήταν αρκετός για να καταλύσει την αξία τους. Ένας παρασημοφορημένος γίνεται στόχος προσοχής. Βλέποντάς τον, ο καθένας ελέγχει τη συμπεριφορά του και μαζεύει τα κέρατα του μέσα στο καβούκι του, όπως τα σαλιγκάρια. Η ανάγκη για αναγνώριση και για τέτοια υποκείμενα ώθησε την Αυτοκρατορία να μοιράζει αυτή τη λιβρέα επ' άπειρον. Ετσι, μέσα στο πλήθος των βλαχοδήμαρχων αναγνωρίζω πολλούς στους οποίους θα άξιζαν μάλλον τα κάτεργα αντί για τα παράσημα. Είναι γνωστό σε όλους, άλλωστε. Οι άνθρωποι όμως που σέβονται τον εαυτό τους δεν μπορούν να συμφύρονται και να αποτελούν ένα σώμα με όλους αυτούς. Μια τέτοια αριστοκρατία δεν μου φαίνεται ζηλευτή. Το καλύτερο, πιστεύω, θα ήταν να μην υπήρχε αυτή η ψεύτικη διάκριση. Δείτε την Αγγλία, την Αμερική, την Ελβετία. Ρώτησαν έναν Ελβετό γιατί δεν υπάρχουν παράσημα στη χώρα του. Αποκρίθηκε «Κύριε, αν παρασημοφορούσαν έναν Ελβετό, θα έπρεπε να παρασημοφορήσουν και όλους τους υπόλοιπους, εφόσον όλοι οι Ελβετοί κάνουν το καθήκον τους».

Υ.Γ. –Γιατί, η μανία αυτών των κυρίων και η ακαμψία των θεσμών τους, θανατώνοντας όλους τους φίλους μου και βλάπτοντας τα συμφέροντά μου, είχε για μοναδικό αποτέλεσμα να με εξυψώσει στη δημόσια εκτίμηση. Όχι, δεν επιθυμώ να διακριθώ μεταξύ των σύγχρόνων μου παρά μονάχα με το ταλέντο μου, και δεν θα μπορούσα ποτέ να τους συναναστρέφομαι φορώντας πάνω μου κάποιο διακριτικό σημάδι. Επιπλέον, επιθυμώ να τελειώσω τη ζωή μου όντας απόλυτος κύριος του εαυτού μου... Αν πάτε στο πανηγύρι της Ornans, θα παρατηρήσετε ότι τα ωραιότερα πρόβατα είναι σημαδεμένα στη ράχη με κόκκινη κιμωλία. Οι απλοϊκοί και καλοπροαίρετοι άνθρωποι που αγνοούν τους νόμους της καλλιέργεια του εδάφους και των τεχνών φαντάζονται, μέσα στη βουκολική τους αφέλεια, ότι πρόκειται για τιμή που αποδίδεται στην ομορφιάς τους, ενώ ο χασάπης τα αγόρασε για να τα σφάξει.

* Το επίμετρο της «Επιστολής προς τον υπουργό Καλών Τεχνών» του Gustave Courbet (Παρίσι 23 Ιουνίου 1870) από το ομώνυμο βιβλίο των εκδόσεων «ΑΓΡΑ».

Οι Ελληνικές *Δημόσιες Υπηρεσίες*, οι κρατικοί φορείς και ορισμένα υπουργεία είναι φανερό ότι συμπλέουν με την Αμερικάνικη πολιτική, όπως είναι βέβαιο κι επιβεβλημένο να ταυτίζονται τα πάντα με την Ευρωπαϊκή Γραμμή, πολιτική που δεν απέχει και πολύ από αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Όμως είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από τον *«πολιτικό σχολιασμό»* όταν οι διαχωρισμοί στην εποχή μας είναι σχεδόν ακατόρθωτοι.

Το Ελληνικό *Υπουργείο Πολιτισμού* δημιουργεί εδώ και χρόνια μια *«πολιτική»* για όλες τις μορφές Τέχνης που ποδηγετεί όλες τις εκφράσεις των δημιουργών κι αποκλείει κάθε απελεύθερη δημιουργία κι αδέσμευτη συμπεριφορά, ενισχύοντας επιλεκτικά πρόσωπα και καταστάσεις αφήνοντας απ' έξω όποιους δεν ταυτίζονται με την πολιτική τής εκάστοτε κυβέρνησης που βρίσκεται στην εξουσία.

Δεν ξέρω ποια είναι η άποψή σας για τον σκηνοθέτη Νίκο Ζερβό, όμως υπήρξε ένας από τους λίγους που σε κάποια εποχή αλισφαιρήσεων και καταδυνάστευσης των ταλαντούχων νέων άρθρωσε μερικά λόγια κι απόψεις μερικές από τις οποίες, αποσπασματικά, θα αναφέρω αναδημοσιεύοντάς τες:

«...όπως είπα, νομίζω ότι το βγάλσιμο κάθε λογής απωθημένων μας σε κάποια αυτογνωσία, αδελφέ, θα οδηγήσει. (...) Ταρακούνημα πάντα χρειάζεται. Και εξηγούμε. Δε μιλώ δε μιλώ τόσο για τους λεγόμενους «παλαιών αρχών», δηλαδή τους καταπιεστές μας, τους δήμιους μας. Όχι πως υποτιμώ ό,τι χρειάζεται διαφώτιση και όλ' αυτά... αλλά με φόβο βλέπω ότι αυτούς τους αρτηριο – σκληρωτικούς, τους γονείς μας, τους σεβάσμιους καθηγητές μας ΤΟΥΣ ΞΕΡΟΥΜΕ. Κάτι προοδευτικό-αρριβιστο-καθίκια που δεν τα ξέρουμε ή κι εάν τα ξέρουμε μας σερβίρονται κατάλληλα. Κι εγώ λοιπόν ενδιαφέρομαι για την νεότερη από μένα γενιά.. Γιατί απ' ότι προβλέπω, πριν προλάβω να ακουστώ, διάφοροι επίδοξοι αρχηγίσκοι θα μας τη πέσουν και θα βροντοφωνάξουν (παρέα με τους έντρομους μικροαστούς): Αντιδραστικέ, Αναρχικέ, Προβοκάτορα, που μας αποπροσανατολίζεις τα παιδιά μας. Μας είπατε, βέβαια, γιατί ρουφάνε όποιον νέο άνθρωπο τρέφει αντίθεση προς το κατεστημένο, υποσχόμενοι πολλές ελευθερίες σε μια καινούρια –αυταρχική- κοινωνία. Δεν ξέρω εάν οι καινούριες νεολαίες υπόσχονται και γκόμενες και για την χειραφέτηση της νεολαίας και γκόμενους. Δεν είναι απίθανο, εξάλλου, ένα ποσοστό απ' αυτή τη χρυσή συνειδητοποιημένη γενιά να γίνει ο αυριανός μας καταπιεστής είτε σαν υπάλληλος μιας δημόσιας υπηρεσίας, είτε μιας τράπεζας, είτε διευθύνοντας ένα αντιπολιτευτικό κόμμα. Μην ξεχνάτε ότι οι πλέον προοδευτικοί αρχιτέκτονες και μηχανικοί χτίσαν τα κτίρια =κουτόσπιτα =πολυκατοικίες και κατέστρεψαν την Αθήνα. Τότε κατέστρεψαν τα σπίτια, σήμερα ήρθε ή σειρά των ανθρώπων.

Έτσι λοιπόν κι εγώ μιλάω στους νέους που νομίζουν ότι βρήκαν τη λύση σε διάφορα αριστερά – σοσιαλιστικά κόμματα, αλλά όπως έγραφε παλιά ο Σωκράτης Καψάσκης και αναμεταδίδει συνεχώς ο Χρηστάκης: *«Τώρα μας θάβουνε βαθιά και βρέχει...».* Αυτοί λοιπόν οι νέοι, οι κάποιοι καλόπιστοι πιστεύω ότι είναι έτοιμοι ν' ακούσουν. Όχι βέβαια αυτοί που πάνε συνειδητά για νέοι ...αρχηγοί κομμάτων οι οποίοι μπορούν νάναι ήσυχοι. Θα το πετύχουν, όπως άλλωστε έγινε ως τώρα στην Ελλάδα. Θα μου πείτε: «Που το πας; Είσαι εσύ η λύση μήπως; Τι παριστάνεις; Τον σωτήρα; Όχι, ρε παιδιά (για όσους αναρωτιώνται). Κι εγώ μπλεγμένος ήμουνα κι εξακολουθώ να είμαι. Απλά σκέπτομαι και ψάχνω τα πράγματα. Κι αυτό που θα μπορούσα να πω για την ώρα είναι ότι... *«τη βρίσκω (λειτουργώ) με μια προσωπικού τύπου αναρχία!»*

Τα ονόματα του πρώτου καταλόγου των χορηγιών του Ιδρύματος Φορντ που δόθηκαν μεσούσης της χούντας των συνταγματαρχών - Ο σκοπός των χορηγιών του Ιδρύματος Φορντ:

Μανόλης Πιλαδάκης: *Για να μελετήσει τη διαχείριση και την οργάνωση ενός τυπογραφείου στις ΗΠΑ.*

Σωτήρης Νομικός: *Για να εξοικειωθεί με το ευρύ εκφραστικό και τεχνικό φάσμα του αμερικάνικου σύγχρονου χορού μέσω επισκέψεων σε κορυφαίες σχολές και ομάδες χορού.*

Αλέκα Συμεωνίδη: *Για προχωρημένες μουσικές σπουδές και γενική μόρφωση στη Σχολή Μουσικής Τζούλιαρντ και στην Επαγγελματική Σχολή Παίδων, στη Νέα Υόρκη, και στη Μουσική Σχολή του Άσπεν, στο Άσπεν, Κολοράντο.*

Μανόλης Χατζιδάκης: *Για να ολοκληρώσει μια μελέτη για τις μεταβυζαντινές εικόνες στη Μονή της Αγίας Αικατερίνης.*

Αλέξης Διαμαντόπουλος: *Για να ολοκληρώσει μια μελέτη για το «Πολιτικό Υπόβαθρο του Κλασικού Ελληνικού Δράματος», ενώ θα είναι αποσπασμένος στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, και για να επισκεφθεί και να μελετήσει επαγγελματικές θεατρικές δραστηριότητες στις ΗΠΑ.*

Εμμανουήλ Χατζηγιακουμής: *Για να ολοκληρώσει μια μελέτη με τίτλο «Μια Κριτική Μελέτη για τις Δημοσιεύσεις Νεοελληνικών και Μεσαιωνικών Κειμένων».*

Κώστας Ταχτσής: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του για δυο χρόνια.*

Καίη Τσιτσέλη: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή της για 18 μήνες.*

Πέτρος Αμπατζόγλου: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του για 18 μήνες.*

Νίκος Κάσδαγλης: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του για 18 μήνες.*

Στρατής Τσίρκας: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του για 18 μήνες.*

Δημοσθένης Κοκκινίδης: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του για 18 μήνες.*

Αλέξανδρος Κοτζιάς: *Για να συγκεντρωθεί στη δημιουργική γραφή του και να ολοκληρώσει ένα μυθιστόρημα.*

Κώστας Λαχάς: *Για να συγκεντρωθεί στο δημιουργικό ζωγραφικό έργο του και για να αυξήσει τις γνώσεις του για τις σύγχρονες εξελίξεις στις δημιουργικές τέχνες σε Θεσσαλονίκη, Παρίσι, Λονδίνο, Νέα Υόρκη.*

Κ. Λουκόπουλος: *Για να συνεχίσει το δημιουργικό έργο του και να μελετήσει τις τάσεις στις εικαστικές τέχνες στις ΗΠΑ. 3 μήνες στις ΗΠΑ, 15 μήνες στην Αθήνα.*

Κώστας Μανουσάκης: *Για να επισκεφθεί και να μελετήσει τις τάσεις στην κινηματογραφία σε Λονδίνο, Παρίσι, Νέα Υόρκη και Σαν Φρανσίσκο για 18 μήνες.*

Δημήτρης Μαρωνίτης: *Για να ολοκληρώσει και να προετοιμάσει για μετάφραση το έργο του σχετικά με τη διαλεκτική της «Οδύσσειας». Δυόμισι χρόνια υποτροφία στην Αθήνα.*

Μίλτος Σαχτούρης: *Για να συγκεντρωθεί στο δημιουργικό έργο του στην ποίηση.*

συνεχίζεται στην επόμενη σελίδα

Οι δραστηριότητες του ξενοκίνητου ιδρύματος Φορντ στην περίοδο της χουντικής δικτατορίας

(συνέχεια από την προηγούμενη σελ.)

Κωνσταντίνος Σφήκας: *Για να συγκεντρωθεί στο κινηματογραφικό έργο του.*

Θανάσης Βαλτινός: *Για να συγκεντρωθεί και να ολοκληρώσει δυο μυθιστορήματα.*

Κοσμάς Ξενάκης: *Για να συγκεντρωθεί στο δημιουργικό έργο του στις εικαστικές τέχνες και να εξοικειωθεί με τις τάσεις στις καλές τέχνες, στο θέατρο και στο σινεμά στις ΗΠΑ. Τρεις μήνες στις ΗΠΑ.*

Φοίβος Ανωγιαννάκης: *Για να ολοκληρώσει ένα βιβλίο για τα βυζαντινά και μεταβυζαντινά λαϊκά μουσικά όργανα.*

Γιώργος Σισιλιάνος: *Για να ανανεώσει τις επαφές του με σύγχρονους συνθέτες και με τις εξελίξεις της σύγχρονης μουσικής στις ΗΠΑ και στη Δυτ. Ευρώπη.*

Γιώργος Σκούρτης: *Για να συνεχίσει το δημιουργικό έργο του ως θεατρικός συγγραφέας.*

Λουκάς Βενετούλιας: *Για να προοδεύσει στη σταδιοδρομία του ως ζωγράφος.*

Παντελής Βούλγαρης: *Υποστήριξη των σκηνοθετικών δραστηριοτήτων του στην Ευρώπη.*

Αριστόδημος Θεοφυλακτόπουλος: *Για να συγκεντρωθεί στη ζωγραφική σταδιοδρομία του και να μελετήσει τις εικαστικές τέχνες στη Νέα Υόρκη.*

Δημήτρης Κεχαΐδης: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές δραστηριότητές του ως θεατρικός συγγραφέας*

Πρόδρομος Μάρκογλου: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές δραστηριότητές του ως ποιητής.*

Γιώργος Ιωάννου: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές δραστηριότητές του ως ποιητής*

Γ. Π. Κουλικουρδή: *Για να δημοσιεύσει το έργο της «Αλέξανδρος», ένα βιβλίο για τη Νεώτερη Ελληνική Ιστορία.*

Βασίλης Κρεμμυδάς: *Για να δημοσιεύσει μια μελέτη για το εμπόριο της Πελοποννήσου στον 18ο αιώνα.*

Θόδωρος: *Για να συγκεντρωθεί στη γλυπτική και να μελετήσει τις εικαστικές τέχνες στη Νέα Υόρκη.*

Άλκη Κυριακίδου-Νέστορος: *Για να υποστηριχθεί ως μελετήτρια και να ολοκληρώσει επιτόπιο έργο για τη δομή της νεώτερης ελληνικής παραδοσιακής κουλτούρας.*

Θεόδωρος Μηνάς: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές δραστηριότητές του ως ζωγράφος.*

Βασίλης Ζιώγας: *Για να συγκεντρωθεί στο δημιουργικό έργο του ως θεατρικός συγγραφέας και να μελετήσει το πειραματικό θέατρο*

Γιώργος Παυλόπουλος: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές ποιητικές δραστηριότητές του*

Χρήστος Γιανναράς: *Για να συγκεντρωθεί στο δεύτερο μέρος του εν εξελίξει έργου του: διερεύνηση και διατύπωση της οντολογίας που υποδηλώνεται στη σκέψη των Βυζαντινών συγγραφέων μεταξύ του 5ου και 9ου αιώνα*

Οδυσσέας Ελύτης: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές ποιητικές δραστηριότητές του*

Νίκος Καρούζος: *Για να συγκεντρωθεί στις δημιουργικές ποιητικές δραστηριότητές του*

Αλέξανδρος Δεσποτόπουλος: *Για να ολοκληρώσει τον πρώτο τόμο από το προταθέν τετράτομο έργο του: «Πολιτική Ιστορία της Νεώτερης Ελλάδας»*

Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ: *Για να συγκεντρωθεί στο δημιουργικό ποιητικό έργο της, να συναντηθεί με αμερικανούς ποιητές και να επισκεφθεί ένα κέντρο ποίησης στις ΗΠΑ*

Παναγιώτης Τέτσης: *Για να συγκεντρωθεί στο έργο του στη ζωγραφική και χαρακτική*

Μάρκος Δραγούμης: *Για να παρακολουθήσει το Ενδέκατο Συνέδριο της Διεθνούς Μουσικολογικής Εταιρείας που διεξάγεται στην Κοπενχάγη, Δανία*

Στέλιος Ράμφος: *Για να συνεχίσει την έρευνα και συγγραφή επί του θέματος: «Διωγμός και δόξα των ποιητών: ένα σχόλιο για τη Δημοκρατία του Πλάτωνα»*

Γ. Χριστοφιλάκης: *Για να συγκεντρωθεί στο έργο του*

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

*1966: **Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σποδών** στην Αθήνα, για νέες ανασκαφές στην Αθηναϊκή Αγορά (Στοά Αττάλου).*

*1968-73: **Σχολή Καλών Τεχνών,** Αθήνα. Μεταβιβάζεται στην Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών, για να υποστηριχθεί το ερευνητικό σχέδιο του Καθ. Παύλου Μυλωνά σχετικά με την Τέχνη του Όρους Άθως.*

*1972-76 (Ο αποθανών) **Γιώργος Σεφέρης,** Γιάννης Κακριδής, Καθ. Λίνος Πολίτης, Καθ. Μ. Παπαθωμόπουλος και Καθ. Ν. Παναγιωτάκης -μια ομάδα με σκοπό την έκδοση οκτώ βιβλίων με Μεταβυζαντινά Ελληνικά Κείμενα, μέσω της Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών.*

*1972-74 **Άρης Κωνσταντινίδης,** για να ολοκληρώσει και να δημοσιεύσει, στα ελληνικά και στα αγγλικά, ένα έργο για την ανώνυμη αρχιτεκτονική στην Ελλάδα, μέσω της Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών.*

*!968-74 **«ΤΕΧΝΗ» -Μακεδονική Καλλιτεχνική Εταιρεία, Λίνος Πολίτης,** Πρόεδρος στη Θεσσαλονίκη, για να δώσει στην Εταιρεία τη δυνατότητα να διευρύνει το πρόγραμμα καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων της*

*1968-76 **Κάρολος Κουν,** Διευθυντής της Αθηναϊκής Θεατρικής Εταιρείας, «ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ», για γενική υποστήριξη*

*1968-74 Μια **«Ομάδα Αρχαιολόγων»** και άλλοι ειδήμονες, μέσω του Αθηναϊκού Τεχνολογικού Οργανισμού, για ένα ερευνητικό σχέδιο σχετικά με τις Αρχαίες Ελληνικές Πόλεις*

*1972-74 **«Σύγχρονος Κινηματογράφος»,** Εταιρεία για την ανάπτυξη της κινηματογραφίας στην Ελλάδα (Σωτήρης Δημητρίου, Πρόεδρος, Βασίλης Ραφαηλίδης, Κωστής Σκαλιώρας, Αλέξης Αργυρίου κ.ά)*

*1968-71 **«Ελληνική Εταιρεία Σύγχρονης Μουσικής»** (Γιάννης Α. Παπαϊωάννου, Θεόδωρος Αντωνίου, Γιάννης Παπαϊωάννου, Κ. Αδάμης), για υποστήριξη της Τρίτης και Τέταρτης Ελληνικής Εβδομάδας Σύγχρονης Μουσικής, απόκτηση ειδικού εξοπλισμού για ηλεκτρονική μουσική και για την παραγωγή δίσκων από την Πρώτη και Δεύτερη Εβδομάδα Σύγχρονης Μουσικής.*

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Το εκτενές κείμενο που προηγήθηκε αποτελεί το συνοπτικό πανόραμα των δημοσιεύσεων των περιοδικών **«Κούρος»** και **«Panderma»** από το 1972 ως το 1976 και επαναφέρει, τριάντα χρόνια μετά, στην σημερινή επικαιρότητα *τις χορηγίες Φορντ* που αποδέχτηκαν σε εκείνη την περίοδο της δικτατορίας –χούντα– μερικές δεκάδες Έλληνες δημιουργοί, εν μέρει και εν πολλοίς γνωστοί.

Το ποιο υπήρξε το ίδρυμα Φορντ σε ότι αφορά τις δραστηριότητες του στην Ελλάδα (1972-1974) έχει ήδη περιγραφεί στο κείμενο που προηγήθηκε.

Τριάντα χρόνια μετά (2004) είναι εύλογο κι εύκολο να αναζητείται δημιουργική μετεξέλιξη (εάν υπάρχει) όλων εκείνων των προσώπων που τότε χρηματοδοτήθηκαν αφού τα περισσότερα υπήρξαν ή είναι γνωστά. Παρόλο που έχει γίνει μία προσπάθεια *«λήθης στο παρελθόν»* το θέμα, για μας εξακολουθεί να υπάρχει, κυρίως, για να μην επαναληφθούν οι ίδιες καταστάσεις που δημιούργησαν τότε με τις επεμβάσεις του αμερικάνικου κεφαλαίου με στόχο την χειραφέτηση των Ελλήνων διανοουμένων.

Είναι αυτονόητο ότι σήμερα δεν ζούμε σε περίοδο δικτατορίας και οι παντός είδους παρεμβάσεις σε καλλιτέχνες, δημιουργούς και άλλους συντελούνται, εντός του πλαισίου της παγκοσμιοποίησης με άλλες μέθοδες και τρόπους.

Οι δικαιολογίες ότι όσοι, της εποχής της δικτατορίας, δημιουργοί αποδέχτηκαν τις αμερικάνικες χορηγίες, με κυριότερη ότι **«ήσαν απληροφόρητοι για το ρόλο του ιδρύματος Φορντ»** σήμερα δεν υφίστανται. Οι επεμβάσεις πλέον είναι νομιμοφανείς και αποσκοπούν –τουλάχιστον στα τελευταία χρόνια- στην διάδοση μιας ακαθόριστης συνέχειας προς αναζήτηση(;) της Παγκοσμιοποίησης και του Ελληνικού Πνεύματος. Οι έννοιες **«φωτισμένη δεξιά»** ή και δημιουργοί που **«ανήκουν στην αριστερά»(;)** και άλλες, άμεσες και έμμεσες υποβόσκουσες ταμπέλες, έχουν παρακαμφεί. Οι όποιες επιλογές γίνονται σύμφωνα με το τρέχον ευρωπαϊκό σκεπτικό στο οποίο λίγο ή πολύ έχει και μια μερίδα και επιρροή της η αμερικάνικη πολιτική ή και κουλτούρα. Σε ότι αφορά τις επιστημονικές έρευνες και τους ερευνητές επιστήμονες, οι καταστάσεις δικαιολογούνται εντελώς χωρίς προφάσεις και διάκριση. Τα πάντα έχουν προτεραιότητα «στην άμυνα κατά της τρομοκρατίας» και, κάτω από αυτό το σκεπτικό, συνυπάρχει και η επεμβατικότητα, όχι μόνο σε στρατιωτικό και αμυντικό επίπεδο, άλλα και σε κάθε είδους ελεύθερης ή αυτόνομης δημιουργικής δραστηριότητας.

Είναι φυσικό λοιπόν για όλους εκείνους που μετά από πρόσκληση του Ιδρύματος Φορντ δέχτηκαν τα αμερικάνικα χρήματα, τριάντα χρόνια πριν, να αναζητηθεί η σημερινή τους συμπεριφορά απέναντι στα νέα φαινόμενα μιας ανοιχτής διείσδυσης που εξαφανίζει ή ποδηγετεί την ελεύθερη έκφραση κάθε δημιουργού.*

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι σημερινές αποκαλύψεις βασισμένες σε μια αναμόχλευση του θέματος, σε ότι αφορά την συμπεριφορά όλων εκείνων των προσώπων που έλαβαν χωρίς περίσκεψη την αμερικανοκίνητη χορηγία χιλιάδων δολαρίων, είναι ένα εγχείρημα που ενδεχομένως να ενοχλήσει και να σπρώξει πολλούς σε νέες μωροπαρθενικές δικαιολογίες, σχίζοντας τα ιμάτια τους για την τότε αθωωτική τους αγνοία. Αλλά για «το σήμερα» τι έχουν να μας πουν;

Η αποκάλυψη όμως δεν αφορά μόνο αυτούς που έλαβαν τις χορηγίες Φορντ αλλα και εκείνους τους επώνυμους, της εποχής της δικτατορίας, που με κάθε δημόσιο τρόπο δικαιολόγησαν αυτήν την αμερικάνικη επέμβαση υπό το πρόσχημα του ιδρύματος Φορντ, επέμβαση που μόνο σκοπό είχε την χειραφέτηση των Ελλήνων διανοούμενων, καλλιτεχνών και συναφών προσώπων που θα ήσαν χρήσιμα στην μετεξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας.

Τα πρόσωπα που πήραν θέση υπέρ των χορηγιών, τριάντα χρόνια πριν, και τα οποία δεν είχαν ή δεν έχουν ανάγκες να λάβουν –τουλάχιστον ανοιχτά– λήψεις αμερικανικών δολαρίων, είναι περισσότερο ένοχα από τις *αθώες περιστερές* του καταλόγου των χορηγιών.

Σήμερα όλοι οι υποστηριχθέντες αλλά και οι σύμβουλοι του ελληνικού παραρτήματος του ιδρύματος Φορντ έχουν καταλάβει θέσεις σε πανεπιστημιακά ιδρύματα του εξωτερικού αλλά και της Ελλάδας ή έδρεψαν και δρέπουν δάφνες ως ευυπόληπτοι δημιουργοί σε όλους τους κλάδους της πολιτιστικής ζωής της Ελλάδας, και ας μην σκεφτεί κάποιος ότι ο καθένας απ' αυτούς δεν έχει αποκτήσει την θέση του τυχαία ή μόνο για τα πνευματικά του εφόδια. Ότι υπάρχουν φυσικά εξαιρέσεις που βρίσκονται με άξιο τρόπο πάντα σε δευτερεύουσες θέσεις, αλλά πάντοτε στο περιθώριο της **«μεγάλης καρέκλας»** αυτό είναι γνωστό και βέβαιο. Όμως αυτοί είναι πρόσωπα μιας νεότερης γενιάς οι οποίοι δεν ήταν δυνατό να πάρουν μέρος, λόγω νεότητας, στο μοίρασμα της τότε αμερικανικής πίτας κι αυτός υπήρξε ο λόγος που δεν κλήθηκαν τότε από το εν Αθήναις εγκατεστημένο Ιδρυμα Φορντ.

Τα πρόσωπα που αυτοβούλως δέχτηκαν την «εύνοια» του Ιδρύματος Φορντ για το ρόλο του συμβούλου στην απονομή της χορηγίας Φορντ, είναι –κατά ομολογία του ίδιου του αμερικανού αντιπροέδρου του ιδρύματος είναι: **Γιώργος Σεφέρης** *(ενόσω ζούσε)*, **Λίνος Πολίτης, Ιω. Κακριδής, Δ. Ζακυθινός, Νίκος Γκάτσος, Τάκης Παπατσώνης, Γ. Ζώρας, Γ. Μουρέλος, Κωστής Σκαλιόρας, Λέων Καραπαναγιώτης, Τάκης Σινόπουλος, Ελένη Βακαλό, Γιάννης Μόραλης, Νίκος Εγγονόπουλος, Μ. Λεκάκης, Χρύσανθος Χρήστου, Γ. Δοντάς, Μαρίνος Καλλιγάς, Δημήτρης Μυταράς, Αλέκος Φασιανός,** και **Στ. Λυδάκης.**

* δημιουργός νοείται: ο κάθε δοκιμιογράφος. συγγραφέας, ζωγράφος, γλύπτης, σκηνοθέτης θεάτρου ή κινηματογράφου, μουσικοσυνθέτης, όπως και τα μέλη ή πρόσωπα που πλαισιώνουν κοινωφελή ιδρύματα.

Λεωνίδας Χρηστάκης

Συνέντευξη με το σκηνοθέτη Κώστα Γιάνναρη

"...η ύπαρξή μας είναι πολιτική"

Β: Στις ταινίες σου έχω εντοπίσει αρκετές κοινωνικοπολιτικές αναφορές και θα ήθελα να μου μιλήσεις γι αυτές.

Κ.Γ.: Άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους για μένα είναι η προσωπική ζωή του καθενός και η πολιτική ύπαρξη του καθενός. Η ίδια η ύπαρξή μας για μένα είναι κάτι το πολιτικό, έχει πολιτικές διαστάσεις όπως πχ η σεξουαλικότητα. Οι gay ταινίες που έκανα στη Βρετανία, που ήταν σε ένα πλαίσιο ριζοσπαστικό, δεν διεκδικούσαν τίποτα από άποψη δικαιωμάτων, η αγγλική κοινωνία αυτό το είχε ως δεδομένο. Δεν προσπαθούσα δηλαδή να ανατρέψω κάτι. Αν θες, ένας λόγος γιατί άρχισα τον κινηματογράφο, μάλλον ήταν αυτό το θέμα της σεξουαλικότητάς μου. Από εκεί και πέρα, δηλαδή έχοντας πάρει μια τέτοια θέση και αισθητικά και πολιτικά, το να δουλέψω μετά με άτομα τα οποία δεν είναι «κανονικά», όπως οι ντόπιοι ή η πλειοψηφία της κοινωνίας, είναι τελείως φυσικό. Να πάω λίγο παραπέρα και να δω ομοιότητες με άλλες ομάδες του πληθυσμού.

Οι μετανάστες πχ είναι μια τέτοια περίπτωση. Εκεί μπορείς να συνδυάσεις και τα δύο και να βάλεις και τη δικιά σου σεξουαλικότητα μέσα σε αυτήν τη διαδικασία όπως ήταν σε ένα σημείο στην «Άκρη της Πόλης» ή στο «Μια θέση στον ήλιο». Το προσωπικό στοιχείο ενός gay σκηνοθέτη μέσα στην ταινία και πώς βλέπει αυτό το πράγμα, νομίζω είναι κάτι το ειλικρινές και δεν προσπαθείς να κρυφθείς πίσω από το δαχτυλάκι σου. Αλλά συνάμα θέλω να πω ότι έχω κάνει και ταινίες οι οποίες είναι τελείως εστέτ πχ η ταινία για τον Καβάφη, παρότι έχει μια gay θεματολογία, για μένα είναι καθαρά εστέτ ταινία.

Επίσης υπάρχει το «Code looking» που είναι σχεδόν μια πορνογραφική ταινία, δηλαδή προσπαθεί να εντοπίσει τα όρια μεταξύ ερωτισμού και πορνογραφίας μέσα από μια τεχνολογία σαν αυτή του Internet. Υπάρχει επίσης και ο «Δεκαπενταύγουστος», ο οποίος με την πρώτη ματιά δεν είναι μια πολιτική ταινία, δεν ασχολείται με μειοψηφίες. Ουσιαστικά, ασχολείται με μια μικροαστική ως αστική πραγματικότητα του κέντρου της Αθήνας και μια προσπάθεια απεγνωσμένη να δούμε τι είναι αυτό το πράγμα που λέγεται «το θείο» και πώς εντοπίζουμε το θαύμα στην καθημερινή μας ζωή. Τα θαύματα δηλαδή στον Δεκαπενταύγουστο είναι το θαύμα που παράγουμε εμείς, όχι τα θαύματα που γίνονται από κάποιο μαγικό ή άνωθεν μέρος.

Δεν είμαι μόνο ο σκηνοθέτης των μεταναστών, ούτε θέλω να παρουσιαστώ ως ο σκηνοθέτης των μεταναστών, γιατί δεν μιλάω εκ μέρους κάποιου, μιλάω για μένα και ο «Όμηρος» δεν ήταν για τους Αλβανούς, ήταν για την Ελλάδα, ήταν για μας.

Β: Αυτός είναι μάλλον και ο λόγος που συνεργάζεσαι με μετανάστες ηθοποιούς, τουλάχιστον στην «Άκρη της Πόλης» και στον «Όμηρο».

Κ.Γ.: Είναι νομίζω γελοίο να κάνεις τέτοια θέματα και να βάλεις κάποιο παιδί που έχει βγει από την εθνική σχολή ή από το εθνικό θέατρο. Νομίζω είναι ένα πράγμα οξύμωρο και παράδοξο, το οποίο ουσιαστικά για μένα δεν παίζει.Δηλαδή ενώ το θέατρο είναι πιο απαιτητικό, ο κινηματογράφος είναι το πεδίο όπου μπορείς πραγματικά να χρησιμοποιήσεις τους ερασιτέχνες ηθοποιούς και να παίξουν πραγματικά βαρβάτους και απαιτητικούς ρόλους. Τώρα να βάλω ένα παιδάκι που έχει βγει από μια δραματική σχολή να παίξει ένα ρόλο που απαιτεί ένα βάθος και ένα πράγμα να κουβαλάει στην πλάτη του, μέσα στο πετσί του, νομίζω αυτές οι ταινίες θα έβγαιναν λίγο γελοίες.

Β: Σε μια προηγούμενη συνέντευξή σου είχε πει ότι κέρδισες το στοίχημα, έστω και μέσα από τη συντριβή της ταινίας σου. Ήθελα να σε ρωτήσω λοιπόν πρώτον ποιο ήταν αυτό το στοίχημα που κέρδισες και δεύτερον η συντριβή της ταινίας σου πράγματι έγινε στις κινηματογραφικές αίθουσες, αλλά σε άλλους χώρους, σε άλλες προβολές όπως σε στέκια και γενικώς εναλλακτικούς χώρους πέτυχε. Σε ποιους τελικά απευθύνονται οι ταινίες σου;

Κ.Γ.: Οι ταινίες μου απευθύνονται σε όσο περισσότερο κόσμο μπορώ να απευθυνθώ. Δηλαδή οι ταινίες μου, οι πρόσφατες αλλά και οι παλιές δεν είναι για μένα δύσκολες ταινίες, μπορεί η θεματολογία να είναι δύσκολη αλλά από άποψη φόρμας ή κατασκευής δεν είναι αυτό που λέμε art ταινίες. Όχι μόνο ο «Δεκαπενταύγουστος» αλλά και το «Από την άκρη της πόλης» και ο «Όμηρος». Ο «Όμηρος» είναι μια κλασική ταινία δράσης που μεταχειρίζεται όλους τους κώδικες του Hollywood σχετικά με τη δράση (π.χ. κλειστοφοβικό μέρος). Δηλαδή δεν έχει τίποτα το δύσκολο από πλευρά φόρμας, δεν είναι μια δύσκολη ταινία προς ανάγνωση. Η δυσκολία είναι το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της ταινίας, εκεί νομίζω σκοντάφτει. Για μένα ήταν μια άψογα φτιαγμένη ταινία, η δυσκολία είναι στο τι λέει στον μέσο Έλληνα θεατή, είναι κάτι που δεν θέλει να ακούσει. Νομίζω η συντριβή έγινε εκεί στο ταμείο, αλλά από την άλλη πλευρά δεν είναι απλά μια ταινία η οποία απλώς ήρθε, πέρασε και δεν την πήρε χαμπάρι κανείς. Είναι μια ταινία που και να μην πήγαν να την δουν, την άκουσαν, τους ενδιέφερε (απολύτως αρνητικά βέβαια), το οποίο είναι ένα άλλο πράγμα από την απόλυτη αδιαφορία και άγνοια. Είναι μια ασυνείδητη-συνειδητή πράξη μποϊκοτάζ, μποϊκοτάρουν την ταινία, αυτό χρειάζεται μια ενεργητική πράξη εκ μέρους του κοινού. Από αυτήν την άποψη νομίζω κερδίσαμε το στοίχημα εγώ και η ομάδα παραγωγής γιατί νομίζω ότι προκάλεσε ένα σάλο, ένα διάλογο και αν μη τι άλλο. Όπως είπε ο διανομέας της Playtime αυτή η ταινία λειτούργησε σαν βαρόμετρο για να καταλάβουμε πού βρίσκεται η χώρα αυτήν τη στιγμή σε πολλά θέματα που έχουν να κάνουν με την κοινωνική αλλαγή που έχει υποστεί η Ελλάδα τα τελευταία 15 χρόνια πληθυσμιακά, πολιτιστικά και εθνικά. Δηλ. το θέμα της ξενοφοβίας και του πόσο ανοιχτή κοινωνία είμαστε. Το εκπληκτικό, αυτό τουλάχιστον που δεν περίμενα εγώ, είναι ότι οι αντιδράσεις δεν ήταν περιορισμένες σε μια δεξιά ή σε μια άκρα δεξιά αλλά κάτι σχεδόν οικουμενικό μέσα στην ελληνική κοινωνία, από δεξιά μέχρι αριστερά, ακόμα και σε άτομα που υποτίθεται ότι στηρίζουν ένα προοδευτικό κόμμα ή αναγνωρίζουν τον εαυτό τους σαν αριστερό. Η αντίδραση ήταν πολύ αρνητική και αυτό δείχνει ότι αυτό το θέμα δεν το έχουμε πραγματικά κατανοήσει και μας έρχεται ξαφνικό.

Όπως σ' αυτές τις πρόσφατες ταραχές στη Γαλλία, όπου το σοσιαλιστικό κόμμα αλλά και άλλα κόμματα κατηγορούν αυτά τα παιδιά που βγήκαν στο δρόμο. Η πιο πετυχημένη ατάκα σχετικά με αυτό το θέμα είναι αυτή που μου είπε ο ιστορικός Μαρκ Μαζάουερ στο Κολούμπια όπου είχα πάει για προβολή για τον «Όμηρο» και μου λέει «αγόρι μου είναι διάλογος, αυτή τη στιγμή διεξάγεται ένας διάλογος στη Γαλλία, ιδιόρρυθμος αλλά διάλογος, με τα παιδιά που έχουν αποκλειστεί και από τα ΜΜΕ και από την εργασία και από την κοινωνία γενικώς, γιατί έχουν ένα όνομα που λέγεται Μοχάμετ και όχι Ζαν-Πιερ».

Δεν είναι μια ταινία καθώς πρέπει που ξαφνικά ο μετανάστης είναι το αντικείμενο της λύπης ή του οίκτου μας, είναι μια ταινία που ο άλλος εισβάλει βίαια μέσα στην ύπαρξή σου, μέσα στην κοινωνία σου, απειλεί εσένα και την κοινωνία άσχετα που επιλέγει ένα τρόπο αυτοκαταστροφικό. Δεν είναι σαν την "Άκρη της πόλης" που μπορείς να δεις αυτά τα παιδιά απομονωμένα σε ένα νεανικό δικό τους γκέτο και δεν αφορά ουσιαστικά την ελληνική κοινωνία γιατί είναι ένας ερμητικά κλειστός κόσμος που τον βλέπουν με οίκτο και, επειδή είναι και παιδιά, μας ταράζει αυτό που βλέπουμε και τα λυπόμαστε, ξέρεις, αυτό το στοργικό που μας βγαίνει. Αυτή ήταν και η πρόθεση της ταινίας, να βρει τα όρια της ανοχής μας.

Ζαπατίστας: "Delegado Zero"

San Cristóbal de las Casas, 1η Γενάρη 2006

Το πρωί της 1ης Γενάρη 2006 εκατοντάδες μαχητές του EZLN, από διάφορα "caracoles" (αυτόνομους δήμους) κάλυψαν τα πρόσωπά τους με μαύρες κουκούλες και κόκκινα μαντήλια κι ανέβηκαν σε φορτηγά με κατεύθυνση το San Cristóbal de las Casas. Εκεί ενώθηκαν με χιλιάδες υποστηρικτές του EZLN, από τις "βάσεις στήριξης" (bases de apoyo). Δώδεκα χρόνια μετά την εξέγερση του '94 η πόλη ξανακαταλήφθηκε από τους ζαπατίστας. Οι δρόμοι της πόλης γέμισαν από το αίσθημα της χαράς αλλά και της αναμονής για την νέα φάση της καινούργιας πολιτικής πρωτοβουλίας των ζαπατίστας, της "Άλλης Καμπάνιας".

Γύρω στο μεσημέρι, οι συγκεντρωμένοι κατευθύνθηκαν στην έξοδο της πόλης προς την Tuxtla, για να υποδεχτούν τον "Αντιπρόσωπο Μηδέν" (Delegado Zero), τη μεγάλη πορεία διαλόγου που θα διατρέξει όλο το Μεξικό στα πλαίσια της συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που εξαγγέλθηκε στην 6η Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόντα, τον Ιούνη του 2005. Λίγο νωρίτερα, από το "Caracol" της Garrucha είχε ξεκινήσει ένα κομβόυ με κατεύθυνση το San Cristóbal de las Casas. Σε αυτό το κομβόυ συμμετείχε η Γενική Διοίκηση του EZLN. Όταν οι comandantes ζαπατίστας ενώθηκαν με τους συγκεντρωμένους, σχηματίστηκε μια πορεία που κατευθύνθηκε στην κεντρική πλατεία του καθεδρικού ναού –μετά το Γενάρη του '94 γνωστή και ως "πλατεία της αντίστασης". Εκεί, στους συγκεντρωμένους μίλησε πρώτα ο comandante Tacho που απευθύνθηκε στους εργάτες και τους αγρότες. Στη συνέχεια, μίλησαν οι comandantas Kelly και Hortensia, οι οποίες χαιρέτισαν τις γυναίκες αγωνίστριες που πολεμούν ενάντια στις κυρίαρχες στη μεξικάνικη κοινωνία φαλλοκρατικές αντιλήψεις. Ο comandante Zebedeo και ο comandante David που μίλησαν στη συνέχεια απευθύνθηκαν στους νέους και τους ινδιάνους αντίστοιχα. Τελευταίος μίλησε ο subcomandante Marcos που αναφέρθηκε στους στόχους της "Άλλης Καμπάνιας" και στις δυσκολίες και τους κινδύνους που θα αντιμετωπίσουν τα μέλη της πορείας "Delegado Zero", η οποία μέσα σε 6 μήνες θα διατρέξει όλες τις πολιτείες του Μεξικού, μέχρι τις 25 Ιούνη του 2006, οπότε θα ολοκληρωθεί η πρώτη φάση και τα μέλη του "Delegado Zero" θα επιστρέψουν στη Chiapas για να μεταφέρουν τις εμπειρίες τους από τις συναντήσεις που θα έχουν πραγματοποιήσει.

Ακολουθεί απόσπασμα από το χαιρετισμό του subcomandante Marcos στην έναρξη της ολομέλειας για τη διαμόρφωση της Άλλης Καμπάνιας *(La Garrucha, Chiapas, 16/9/2005)*

«Στην Άλλη Καμπάνια και την 6η Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόντα, ο EZLN βάζει τη ζωή, την επιβίωσή του ως οργάνωση, την ηθική του αρτιότητα, τις ταπεινές προόδους που έχει χτίσει. Με δυο λόγια: όλα όσα έχουμε. Σε αντάλλαγμα αυτού ζητάμε: όλα για όλους, τίποτα για μας.

Ας πει ο καθένας στον εαυτό του πόσο βάζει σε αυτή την προσπάθεια και για τι είναι διατεθειμένος. Σύμφωνα με αυτό να ορίσει τη δέσμευσή του και τι περιμένει σε αντάλλαγμα.

Η ενότητα που χρειαζόμαστε δεν είναι αυτή που έχουμε συνηθίσει, η ενότητα σαν ηγεμονία και ομοιογένεια. Κάποιος που κερδίζει και οδηγεί όλους τους υπόλοιπους και τους εξισώνει. Σε αυτήν την ενότητα κάποιος κερδίζει και κάποιος χάνει, αλλά όχι αυτός που πρέπει να χάσει, δηλαδή ο από πάνω. Η οικοδόμηση της ενότητας με την επιδίωξη της ηγεμονίας και της ομοιογένειας είναι καταδικασμένη στην αποτυχία (...) Να καταλάβουμε τέλος την ενότητα σαν μία συμφωνία σε μία πορεία. Και αυτή η ενότητα σημαίνει, πάνω από όλα, αφοσίωση στον σύντροφο. Εμείς, ως EZLN, σας προσφέρουμε την αφοσίωσή μας ως σύντροφοι. Την ίδια που έχουμε απέναντι στις κοινότητές μας και στους συντρόφους του στρατεύματος.

Ο Κανένας που είμαστε θα πρέπει να υπερασπίσει τον χώρο του, την πορεία του, το βήμα και τον προορισμό του, και κυρίως την πολλαπλότητα των ποδιών και των τρόπων βαδίσματος στην Άλλη Καμπάνια.

Μέσα σε όλα ας αφήσουμε χώρο για την φαντασία. Αυτό που θα συμβεί, σύντροφοι και συντρόφισσες, σίγουρα δεν θα μοιάζει καθόλου με αυτό που υποθέτουμε. Μακάρι να είναι καλύτερο και μακάρι να μην αυξήσει τα βαρίδια που μπορούμε να κληροδοτήσουμε. Ας απελευθερωθεί επίσης και από μας.

Πριν από πολύ καιρό υπήρχε ένα ποίημα που έγινε τραγούδι και μετατράπηκε σε ύμνο. Ευνουχίστηκαν τα λόγια του μαζί με την σημασία τους. Θα το παραφράσω: *"όχι πια δικτάτορες, ούτε υπέρτατοι σωτήρες, ούτε ο Καίσαρας, ούτε ο αστός, ούτε ο θεός, ούτε ο Αντρές, ούτε ο Μάρκος, ο Κανείς θα είναι ο σωτήρας του".* Ήταν ένα μέρος από την Διεθνή, με κάποιες αλλαγές.»